

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Η΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1. Γενική εισαγωγή περί βουκολικής ποιήσεως, περί τοῦ Θεοκρίτου, τοῦ ἔργου του, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ μέτρου αὐτοῦ.
2. Ἰδιαίτερα εἰσαγωγικά σημειώματα εἰς ἕκαστον εἰδύλλιον.
3. Τὸ κείμενον κατὰ συντακτικὴν σειρὰν τῶν λέξεων.
4. Σχολικὴ μετάφρασις τοῦ κειμένου.
5. Παρατηρήσεις γλωσσικαὶ (λεξιλογικαὶ, γραμματικαὶ, συντακτικαὶ), πραγματικαὶ, αἰσθητικαὶ.
6. Ἐπιγραφαὶ καὶ Περιλήψεις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.

38 — ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ — 38

1953

ΒΙΚΤΩΡΟΣ Δ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Δωρο
Αρ. 800.45032

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Η΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1. Γενική εισαγωγή περί βουκολικῆς ποιήσεως, περί τοῦ Θεοκρίτου, τοῦ ἔργου του, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ μέτρου αὐτοῦ.
2. Ἰδιαιτέρα εισαγωγικά σημειώματα εἰς ἕκαστον εἰδύλλιον.
3. Τὸ κείμενον κατὰ συντακτικὴν σειρὰν τῶν λέξεων.
4. Σχολικὴ μετάφρασις τοῦ κειμένου.
5. Παρατηρήσεις γλωσσικαὶ (λεξιλογικαί, γραμματικαί, συντακτικαί), πραγματικαί, αἰσθητικαί.
6. Ἐπιγραφαὶ καὶ Περιλήψεις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.
38 — ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ — 38
1953

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας».

Handwritten signature in Greek script, likely reading "Κολλαροῦ".

Τύποις «Ἑλληνικῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρείας» Α.Ε., Παπαδιαμαντοπούλου 44, Ἀθήναι.
Ἐκμετάλλουσις Ἀλεξ. Φιλοπούλου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Βουκολική ποίησης.

Βουκολική λέγεται ἡ ποίησις, ἡ ὁποία ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἔχει ὡς θέμα τὴν ζωὴν τῶν βουκόλων, τῶν ποιμένων, τῶν ἀλιέων καὶ ὄλων τῶν κατὰ φύσιν βιούντων ἀπλῶν ἀνθρώπων. Ἐξυμνεῖ τὸν φυσικὸν καὶ ἡρεμον ἀγροτικὸν βίον, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὸν ἀνθρώπον ἀγνὸν καὶ ἀδιάφθορον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πολυθόρυβον ζωὴν τῶν ἀστικῶν κέντρων, ὅπου ὁ ἀνθρώπος μαζὶ μὲ τὸν πολιτισμὸν ἀποκτᾷ πλείστας κακίας, ἵνα ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἀπαιτήσεις τοῦ βίου. Ἔλαβε δὲ ἡ ποίησις αὕτη τὸ ὄνομά της ἐκ τῶν βουκόλων, ἦτοι ἐκ τῆς ἐπικρατεστέρας κατηγορίας ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπλοϊκὴ ζωὴ ἔδωσεν ἐμπνευσιν εἰς αὐτήν.

Δημώδης βουκολικὴ ποίησις ὑπῆρχεν ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθεταν καὶ ἐτραγουδοῦσαν οἱ ποιμένες, εὐρίσκοντες εἰς αὐτὰ τρόπον ψυχαγωγίας καὶ τέρψεως κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐν ὑπαίθρῳ μακρᾶς διαμονῆς των μετὰ τοῦ ποιμνίου των. Τοιαῦτα ἔσματα ἐκυκλοφόρουν καὶ ἦσαν γνωστὰ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ εἰς Σικελίαν, ὅπου ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως καὶ ἡ εὐτραπελία τῶν κατοίκων συνετέλεσαν εἰς τὴν παραγωγὴν αὐτῶν.

Ἄλλ' ἡ *ἐντεχνος βουκολικὴ ποίησις* διεμορφώθη ἀργότερον, καὶ κυρίως κατὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, ἦτοι κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους π. Χ. αἰῶνας. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκθληνθῆ τότε μέχρις ὑπερβολῆς. Ἡ ζωὴ τῆς πολυανθρώπου Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων πόλεων ἐπὶ Πτολεμαίων εἶχεν ἀπομακρύνει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν φύσιν. Εἶχε δημιουργήσει ἀτμόσφαιραν ἀποπνικτικὴν μέσα εἰς τὰ πολυθόρυβα ἀστικά κέντρα καὶ εἶχε προκαλέσει τὸν κόρον τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν πολυσύνθετον ζωὴν καὶ μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της. Ὁ ἀνθρώπος ἠσθάνετο τὴν νοσταλγίαν τῆς ἐλευθέρως φύσεως καὶ ὤθειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κλειστὸν χώρον πρὸς τὸ ἀνοικτὸν περιβάλλον τοῦ υπαίθρου. Τῶν τάσεων τούτων ἔγινε φορεὺς ἡ ἐντεχνος βουκολικὴ ποίησις, τῆς ὁποίας κύριος ἐκπρόσωπος τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὑπῆρξεν ὁ Θεόκριτος.

2. Ὁ Θεόκριτος καὶ τὸ ἔργον του.

Ὁ Θεόκριτος, ὁ ὁποῖος προήγαγεν εἰς τέλειον εἶδος τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας τὸ 305 π. Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη. Ὁ Θεόκριτος ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀπλοϊκὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς πατρίδος του. Ἐκαμεν ὅμως πολλὰ ταξίδια, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ διευρύνῃ τὸν πνευματικόν του βίον. Εἰς τὴν Μίλητον ἐγνώρισε τὸν ἱατρὸν καὶ ποιητὴν Νικίαν, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας. Ἐπὶ μακρὸν διέτριψεν εἰς τὴν νῆσον Κῶν, ὅπου ἔγινεν ἀκροατὴς τοῦ ἑλεγειοποιοῦ καὶ ἐπιγραμματογράφου Φιλητᾶ καὶ ἄλλων ἐκεῖ ποιητῶν. Ὡς φαίνεται, τὸ 270 προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἔγινεν εὐμενῶς δεκτὸς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ ποιητῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε συγκεντρώσει εἰς τὴν πρωτεύουσάν του ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς. Περὶ τὸ 265 ἐπανῆλθεν εἰς Συρακούσας βασιλεύοντος τοῦ Ἰέρωνος Β', εἰς τὸν ὁποῖον ἀπηύθυνε τὸ ποίημά του «*Χάριτες ἢ Ἰέρων*». Ἐκεῖ δέ, ἐν Συρακούσαις, ἀπέθανε τὸ 245 π. Χ.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι ὁ μόνος ποιητὴς τῆς Ἀλεξανδρινῆς περιόδου, ὁ ὁποῖος ἔσχε τὰς ἐμπνεύσεις του οὐχὶ ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐλευθέρου φυσικοῦ κόσμου. Εἰς τοῦτο πολὺ συνετέλεσαν αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Ἐγραψεν οὗτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ἥτοι ὕμνους, μέλη, ἑλεγείας, λάμβους καὶ ἐπιγράμματα. Τὴν δόξαν του ὅμως ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια. Ἡ λέξις *εἰδύλλιον* (ὑποκοριστικὸν τοῦ *εἶδος*) ἐσημάνει μικρὸν εἶδος, μικρὸν ποίημα, περιέχον μικρὰν εἰκόνα τῆς ζωῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μεγάλα λυρικά καὶ χορικά ποιήματα.

Τὰ πρόσωπα τῶν βουκολικῶν ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου ἔχουν φυσικότητα καὶ παρίστανται ὡς ζῶντα πραγματικὴν ζωὴν μέσα εἰς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὰ φύσιν, ἡ ὁποία εἰκονίζεται μὲ ἀλήθειαν καὶ χάριν.

3. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεὺς. Διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἐκ παραδόσεως ἦτο ἡ γλῶσσα τῶν λαϊκῶν βουκολικῶν ἄσμάτων.

Πάντως ἡ δωρική τοῦ Θεοκρίτου δὲν εἶναι ἀμιγής, ἀλλὰ περιέχει στοιχεῖα ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά.

Γενικά γνωρίσματα τῆς δωρικῆς διαλέκτου εἶναι :

1) Τὸ $\bar{\alpha}$ ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ η : *σκαπάναν, νίκας, ἀπέβα*. Ἀντιστρόφως ὅμως εὐρίσκομεν τὸ η ἐκ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ $\bar{\alpha}$: *λυσσῆν, ὄρη, κῆγῶ*.

2) Τὸ *εο* συναιρεῖται εἰς *ευ* (ἀττ. *ου*) : *βουκολιάζεν, ὠθεῦνται, θέρενς* (ἢ μένει ἀσυναίρετον : *βουκολιάζεο*).

3) Ἡ κατάληξις τῆς γεν. πληθ. $\bar{\alpha}\bar{\nu}$ (ἀντὶ $\bar{\omega}\bar{\nu}$) : *γραιᾶν, μνᾶν, δαμαλαᾶν*.

4) Ἡ κατάληξις $\bar{\omega}$ τῆς γενικῆς ἐνικοῦ τῶν δευτεροκλίτων : *τῶ πολλῶ ὄχλω, ἀενάω, τῶ ἀνθρώπῳ*.

5) Ἡ κατάληξις $\bar{\omega}\bar{\varsigma}$ τῆς αἰτ. πληθ. *τῶς μόσχως, χρησιμῶς*.

6) Ἡ κατάληξις τοῦ $\acute{\alpha}$ πληθ. τῶν ρημ. $\bar{\mu}\bar{\epsilon}\bar{\varsigma}$: *εἰμῆς* (= ἐσμὲν) *λαλεῦμες* (= λαλοῦμεν).

7) Ἡ κατάληξις *ντι* τοῦ γ' πληθ. : *φαντὶ* (= φασί), *φέροντι* (= φέρουσι) κτλ.

Εἰς μερικά ἔργα τοῦ ὁ Θεόκριτος ἐχρησιμοποίησε τὴν αἰολικὴν διάλεκτον. Δεῖγμα ταύτης ἔχομεν εἰς τὴν «*Ἡλακάτην*» τῆς παρούσης ἐκλογῆς. Χαρακτηριστικά τῆς διαλέκτου ταύτης γνωρίσματα εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου (*γύναιξιν, φύτον, πάτρις*), ἡ ψίλωσις (*οὔτως, ὕδωρ, ὄς, ὠς*), ἡ κατάληξις τῆς μετοχῆς $\bar{\omega}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$ (ἀττ. $\bar{\omega}\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\alpha}$) καὶ τὸ σύμπλεγμα *σδ* ἀντὶ ξ (*παῖσδε, ἀντὶ παῖξε*) κ. ἄ.

4. Τὸ μέτρον τοῦ Θεοκρίτου.

Κατὰ κανόνα ὁ Θεόκριτος μετεχειρίσθη τὸ γνωστὸν ἐκ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως *δακτυλικὸν ἐξάμετρον*. Ὁ δακτυλικὸς ἐξάμετρος στίχος ἀποτελεῖται ἐκ πέντε δακτύλων ($\bar{\text{L}}\bar{\text{V}}$) καὶ ἐνὸς ἔκτου ποδὸς σπονδείου ($\bar{\text{L}}\bar{\text{—}}$) ἢ τροχαίου ($\bar{\text{L}}\bar{\text{V}}$), διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας τοῦ στίχου συλλαβῆς. Δύναται ὅμως δάκτυλός τις ν' ἀντικατασταθῇ εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ στίχου ὑπὸ σπονδείου.

Τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον τοῦ Θεοκρίτου διαφέρει τοῦ ἐν τῇ ἐπικῇ ποιήσει χρησιμοποιουμένου μόνον κατὰ τὸ εἶδος τῆς τομῆς. Οὕτω ἐν τῇ βουκολικῇ ποιήσει χρησιμοποιεῖται κυρίως ἡ λεγομένη *βουκολικὴ τομὴ* (ἢ διαίρεσις) μετὰ τὸν δ' πόδα κατὰ τὸ ἐξῆς σχῆμα :

— — — — — || — — — — —
1 2 3 4 5 6

Παράδειγμα :

εἰπέ μοι | ὦ Κορὺ | δων, τίνος | αἶ βρές || ἦ ρα Φι | λών δα ;
 — — — | — — — | — — — | — — — || — — — | — —

Νομεῖς 1.

Κατ' ἐξαιρέσιν ὁ Θεόκριτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν « Ἡλακᾶτην », ἢ ὁποία περιέχεται εἰς τὴν παροῦσαν ἐκλογὴν, τὸν λεγόμενον μέγαν Ἐσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἀποτελεῖται :

α') ἐκ τοῦ πρώτου ποδὸς δισυλλάβου : σπονδαίου (— —) ἢ ἰάμβου (— —) ἢ τροχαίου (— —)

β') ἐκ τριῶν χοριάμβων (— — —) καὶ

γ') ἐξ ἑνὸς ἰάμβου (— —), ἢ σπανίως δύο βραχέων (— —).

Τοιουτοτρόπως ὁ μέγας Ἐσκληπιάδειος στίχος ἔχει τὸ ἀκόλουθον σχῆμα :

— — | — — — | — — — | — — — | — —

Παράδειγμα :

Γλάνκας | ὦ φιλέριθ' | ἀλακάτα | δῶρον Ἄθα | νίας
 — — | — — — | — — — | — — — | — —

Ἡλακᾶτη 1.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

1. Νομείς Βάττος και Κορύδων (IV)

[ΕΙΣΑΓΩΓΗ.—*Ἡ σκηνή τοῦ παρόντος εἰδυλλίου ὑποτίθεται ὅτι διεξάγεται εἰς τὰ λιβάδια πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος τῆς κάτω Ἰταλίας. Συνομιλοῦν δύο ἀπλοῖκοι βοσκοὶ (νομεῖς), ὁ Κορύδων καὶ ὁ Βάττος. Ὁ πρῶτος βόσκει τὰς ἀγελάδας τοῦ κυρίου του Αἴγωνος, ὁ δὲ δεύτερος τὸν πλησιάζει καὶ ἀρχίζουσιν νὰ συζητοῦν μὲ ἀφέλειαν διὰ τὸν ἀπόντα κύριον τοῦ Κορύδωνος, διὰ τὰς ἀγελάδας του, ποὺ τὸν νοσταλοῦν, καὶ δι' ἄλλα θέματα σχετικὰ μὲ τὴν ποιμενικὴν ζωὴν. Ἡ συνομιλία τελειώνει μὲ χαριτωμένον καὶ εὐθυμον ἐπισόδιον, διότι μία ἄκανθα πληγώνει τὸν ἀπρόσεκτον Βάττον εἰς τὸ πόδι].*

α) Οἱ δύο βοσκοὶ συνομιλοῦν διὰ τὸν Αἴγωνα καὶ διὰ τὸ κατάντημα τῆς ἀγέλης του (στ. 1-25).

Κείμενον

(κατὰ λογικὴν σειρὰν τῶν λέξεων)

ΒΑΤΤΟΣ.— Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος (εἰσιν)* αἱ βόες; ἦ ῥά (εἰσι) Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.— Οὐκ (εἰσι) Φιλώνδα), ἀλλ' Αἴγωνος* ἔδωκε δέ μοι αὐτὰς βόσκειν.

Β. Ἦ πα ἀμέλγεις ψε (= σφᾶς) πάσας κρύβδαν τὰ ποθέσπερα;

Κ. Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοςχία κῆμῃ (= κάμῃ) φυλάσσει.

* Ἐντὸς παρενθέσεως τίθενται ἢ αἱ παραλειπόμενα ἐν τῷ κειμένῳ λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦνται ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἢ αἱ ἀντίστοιχοι λέξεις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Ἑρμηνεῖα

ΒΑΤΤΟΣ.— Εἰπέ μου, Κορύδωνα, ποίου (εἶναι)* αἱ ἀγελάδες; Μήπως (εἶναι) τοῦ Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.— Ὅχι (δὲν εἶναι τοῦ Φιλώνδα), ἀλλὰ τοῦ Αἴγωνος* καὶ μοῦ τὰς ἔδωσε νὰ τὰς βόσκω.

Β. Καὶ βέβαια τὰς ἀρμέγεις ὄλας κρυφὰ τὸ βράδν;

Κ. Ἄλλ' ὁ γέρων (δηλ. ὁ πατήρ τοῦ Αἴγωνος) ἀφήνει ἀπὸ κάτω (ἀπὸ τὰς ἀγελάδας) τὰ μοςχάρια (νὰ βυζᾶξουν) καὶ μὲ παραφυλάγει.

* Ἐντὸς παρενθέσεως τίθενται λέξεις συμπληρώσασαι τὴν ἑρμηνεῖαν ἢ ἀποδίδουσαι αὐτὴν ἐπεξηγηματικώτερον.

5 Β. Αὐτός δ' ὁ βουκόλος ἐς
τίνα χώραν ᾤχετο ἄφαντος;
Κ. Οὐκ ἄκουσας; Μίλων ᾤ-
χετο ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφειόν.

Β. Καί πόκα τήνος ὀπώπει
ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἔλαιον;

Κ. Φαντί νιν ἐρίσδειν Ἡρα-
κλῆι βίην καί κάρτος.

Β. Ἐφαθ' ἅ μάτηρ κῆμ' ἦμεν
ἄμεινω Πολυδεύκεος.

10 Κ. Κῶχετο τουτόθεν ἔχων
σκαπάναν τε καί εἴκατι μῆλα.

Β. Πείσαι κα (= πείσαι ἄν)
Μίλων καί τῶς λύκος λυσ-
σῆν αὐτίκα.

Κ. Ταί δαμάλαι δέ ὄδε πο-
θεῖντι αὐτὸν μυκόμεναι.

Β. Δειλαῖαι γ' αὔται, ὡς κα-
κὸν εἶδρον τὸν βουκόλον.

Κ. Ἦ μάν (=ἦ μὴν) εἰσί) γε
δειλαῖαι, καί οὐκέτι λῶντι
νέμεσθαι.

15 Β. Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρ-
τιος

λέλειπται αὐτὰ τῶστια (=τὰ
ὄστια).

Μὴ σιτίζεται πρῶκας, ὥσπερ
ὁ τέτιξι;

Κ. Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὀκά μὲν
(=ὄτε μὲν)

νομεύω νιν ἐπ' Αἰσάριοι καὶ
δίδομι καλὰν κώμυθα μα-
λακῶ χόρτοιο,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει
ἀμφὶ τὸ βαθύσκιον Λάτυμνον.

20 Β. Λεπτὸς μάν (ἔστι) χῶ (=
καὶ ὁ) ταῦρος ὁ πυρρίχος.

Β. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ βουκόλος εἰς ποίαν χῶ-
ραν ἔφυγε (καὶ ἔγινε) ἄφαντος;

Κ. Δὲν τὸ ἔμαθες; Ὁ Μίλων ἔφυγε καὶ
τὸν ἐπῆρε (μαζί του) εἰς τὸν Ἄλφειόν (δηλ.
εἰς τὴν Ὀλυμπίαν πρὸς συμμετοχὴν εἰς
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας).

Β. Καὶ τότε ἐκεῖνος ἔχει ἴδει εἰς τὰ μάτια
του λάδι (δηλ. ἀπὸ τότε ἔγινε ἀθλητῆς καὶ
μεταχειρίζεται λάδι, μὲ τὸ ὅποιο ἀλείφον-
ται οἱ ἀθληταί;)

Κ. Λέγουν ὅτι αὐτὸς ἀνταγωνίζεται (: πα-
ραβγαίνει) μὲ τὸν Ἡρακλῆα εἰς τὴν ὀρμὴν
καὶ εἰς τὴν δύναμιν.

Β. Ἡ μητέρα (μου) ἔλεγεν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶ-
μαι ἀνώτερος (: πῶ δυνατός) ἀπὸ τὸν Πο-
λυδεύκη.

Κ. Καὶ ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ (ὁ Αἴγων) ἔχοντας
(μαζί του) μίαν σκαπάνην καὶ εἴκοσι πρό-
βατα.

Β. Ὁ Μίλων θὰ ἠμποροῦσε νὰ πείσῃ καὶ
τοὺς λύκους νὰ λυσάξουν ἄμεσως.

Κ. Καὶ τὰ δαμάλια του ἐδῶ τὸν ποθοῦν
μουγκρίζοντα.

Β. Ἀλήθεια (=γε) αὐτὰ τὰ δυστυχημένα,
πόσον κακὸν εὗρηκαν τὸν βουκόλον τους
(: πόσον κακὸν βουκόλον ἔτυχε νὰ ἔχουν)!
Κ. Ἀλήθεια εἶναι δυστυχημένα, καὶ δὲν
θέλουν πλέον νὰ βόσκουν.

Β. Ἐκεῖνης βέβαια τῆς δαμαλίτσας

ἔχουν μείνει μόνον τὰ κοκκαλάκια της.

Μήπως τρώγει σταγόνας δρόσου, ὅπως ὁ
τζιτζικας;

Κ. Ὅχι μὰ τὸν Δία, ἀλλὰ ἄλλοτε μὲν

τὴν βόσκω πλησίον τοῦ Αἰσάριου (ποταμοῦ)
καὶ (τῆς) προσφέρω ἓνα καλὸ δερμάτι ἀπὸ
μαλακῶ χορτάρι,
ἄλλοτε δὲ σκιρτᾷ

γύρω ἀπὸ τὸ βαθύσκιον (ὄρος) Λάτυμνον.

Β. Ἀδύνατος ὅμως εἶναι καὶ (αὐτὸς) ὁ
ταῦρος ὁ ξανθοκόκκινος.

Εἶθε λάχοιεν
 τοιόνδε (ἐνν. ταῦρον)
 τοί (ἑταῖροι) τῷ Λαμπριάδα,
 ὅκκα τοί δημόται θύωντι
 Ἕραν
 ὁ γάρ δᾶμος (ἔστι) κακοχρά-
 σμων.

Κ. Καί μάν ἐλαύνεται
 ἐς Στομάλιμον ἐξ τε τὰ
 Φύσκω,
 καί ποτί τόν Νήαιθον,
 ὅπη πάντα φύονται καλά,
 αἰγίπυρος καί κνύζα καί
 εὐώδης μελίτεια.

Μακάρι νά λάβουν ὡς μερίδιον
 ἕνα τέτοιον (ἀδύνατον ταῦρον)
 οἱ (φίλοι) τοῦ Λαμπριάδου,
 ὅταν οἱ δημόται προσφέρουν θυσίαν εἰς τήν
 Ἕραν·

διότι ὁ δῆμος (τους) (εἶνα) κακορίζικος.

Κ. Καί ὅμως ὁδηγεῖται (: τόν πηγαῖνον)
 εἰς τὸ Στομάλιμον καί εἰς τὰ (λιβάδια)
 τοῦ Φύσκου,
 καί πρὸς τόν (ποταμόν) Νήαιθον,
 ὅπου ὅλα φυτρῶνουν ὠραῖα,
 γιδοβότανο, καί ἀγριόθρουμπο καί εὐωδια-
 στό μελισσοβότανο.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—1 ἡ ῥα, τὸ α' βεβαιωτ., τὸ β' συμπερ. (ἄρα)=μὴ λοι-
 πόν, μήπως.—δωρ. γεν. *Φιλώνδα* = ἄττ. *Φιλώνδου* (καί πάντοτε δωρ. γεν.
 -α=ἄττ. -ου).—3 ἡ πα (πη)=ἕσως, βεβαίως (: ἂν δὲν κάνω λάθος).—δωρ.
πὲ=ἄττ. *σπὲ* ἢ *σπᾶς*.—*κρύβδαν*=ἄττ. *κρύβδην* κρυφίως.—*ποθέσπερα* (προθ.
ποι=πρὸς καί *ἔσπερα*)=πρὸς τὸ βράδυ.—4 δωρ. *ὑφίητι*=ἄττ. *ὑφίησι*, τοῦ
ὑφίημι βάζω ἀπὸ κάτω (διὰ νά βυζᾶξῃ).—δωρ. *κῆμὲ*=ἄττ. *κάμὲ* (καί ἐμέ).—
 5 *ἄφαντος* προληπτικὸν κτηρμ.—6 *νιν* αὐτὸν (ἀντικ. τοῦ ἄγων).—7 δωρ. *πόκα*
 =ἄττ. *πότε*.—δωρ. *τῆνος* = ἄττ. *ἐκείνος*.—δωρ. *ὀπώτις* (πικρμ.)=ἄττ. *ὀπωπι*,
ἑώρακε (τοῦ ἄρω).—8 δωρ. *φαντι*=ἄττ. *φασί* λέγουν.—*νιν* αὐτὸν (ὑποκ. τοῦ
ἐρίσδειν).—*ἐρίσδειν*, αἰολ. τύπος τοῦ *ἐρίζειν*.—*Ἡρακλήι* (δοτ.=*Ἡρακλεῖ*)
 ἀντικ. τοῦ *ἐρίσδειν** *ἐρίζω νιν* ἀνταγωνίζομαι μὲ κάποιον, παραβγαίνω.—
 9 *κῆμ'* (=κῆμὲ)=*κάμὲ*, ὑποκ. τοῦ ἄπαρ. *ἤμεν*=ἄττ. *εἶναι*.—10 *εἵκατι*=ἄττ. *εἵ-*
κοσι.—*τουτόθε* καί *τουτώθε*=ἄττ. *ἐνθὲνδς* ἀπ' ἐδῶ (συναπτέον μὲ τὸ *ῥχετο*).—
μῆλον πρόβατον.—11 δωρ. *κα* (ὄμηρ. *κε*)=ἄττ. *ἄν*, δυνητ. μόριον· *πέισαι κα*=
πέισαι ἢ *πέισειν* ἄν (δυνητ. εὐκτ.).—δωρ. *τὼς λύκος* = ἄττ. *τοὺς λύκος*.—
 δωρ. *λυσσην* = ἄττ. *λυσοᾶν* (ἀπαρ).—12 δωρ. ἄρθρον *ταί* = *αί*.—δωρ. *πο-*
θεῦντι=ἄττ. *ποθοῦσι*.—14 ἡ *μάν*=ἡ *μήν*, βεβαιωτ.=ἀληθῶς.—*λῶντι*, γ' πληθ.
 τοῦ *λῶ*=θέλω.—15 δωρ. *τήγας* = ἄττ. *ἐκείνης*.—*πέρτες*, -ος ἢ νεαρὰ δάμα-
 λς.—16 *τῶστιά*=τὰ ὄστια.—*πρῶκες* (αἰ) σταγόνες δροσίου (ἄχρ. καθ' ἐνι-
 κόν).—17 *Δᾶν*, αἰτ. τοῦ *Ζεὺς*.—δωρ. *δκά*=ἄττ. *οἰέ* (οἰέ μὲν... οἰέ δέ)—δωρ.
 γεν. *μαλακῶ*=ἄττ. *μαλακοῦ*.—18 *κώμυς*, -υθος ἀγκαλιά, δεμάτι.—19 δωρ.
ἄλλοκα=ἄττ. *ἄλλοτε*.—*σκαίρω* σικρῶ.—20 *πυρρίχος* πυρρός, ξανθοκόκκι-
 νος.—21 δωρ. *τοί τῷ Λαμπριάδα*=ἄττ. *οἱ τοῦ Λαμπριάδου* (ἑταῖροι, ἄνθρω-
 ποι).—δωρ. *ὅκκα* (*ὅκα κα*)=ἄττ. *ὄτε ἄν*, *ὄταν*.—δωρ. ὑποτ. γ' πληθ. *θύωντι*=
 ἄττ. *θύωσι*.—22 *κακοχράσμων* δυσκολομεταχείριστος, κακορίζικος.—23 γεν.
 δωρ. *Φύσκω*=ἄττ. *Φύσκον*.—24 *ποτί*=πρὸς.—δωρ. *φύονται*=ἄττ. *φύουσι*.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—1 *Βάττος*, *Κορύδων* τὰ ὀνόματα τῶν συνδιαλε-
 γομένων ἀπλοϊκῶν βοσκῶν.—*Φιλώνδας* Κροτωνιάτης, κύριος ἀγέλης βοῶν,
 γνωστός εἰς τοὺς συνδιαλεγόμενους.—*Αἴγων* ὁ κύριος τῆς ἀγέλης, τὴν
 ὁποῖαν ἐπέβλεπεν ὁ Κορύδων.—*κρύβδαν*... *ἀμέλγεις** ἔννοεῖ τὴν κλοπὴν τοῦ

γάλακτος, τὴν ὁποίαν ἐσυνήθιζον οἱ δούλοι καὶ ξένοι βοσκοί.— 4 ὁ *γέρων*, δηλ. ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος· ὁ γέρων οὗτος παριστάνεται ἐδῶ αὐστηρὸς ἐπόπτης τῶν κινήσεων τοῦ βοσκοῦ, διὰ τὴν προλάβει πᾶσαν τυχὸν κλοπὴν.— 6 *Ἀλφειὸς* ὁ παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν ρέων ποταμὸς· ἐδῶ : ἐπ' *Ἀλφειὸν* = εἰς Ὀλυμπίαν.— *Μίλων*, ἄσπης ἀθλητὴς ἀπὸ τὴν Κρότωνα τῆς ἐν κάτω Ἰταλίας Μεγάλης Ἑλλάδος, σύγχρονος καὶ γνωστὸς εἰς τοὺς διαλεγομένους· περιφημὸς ἦτο ὁ ὀμώνυμος, Κροτωνιάτης ἐπίσης, ἀθλητὴς Μίλων τοῦ ἔκτου π.Χ. αἰῶνος.— 7 *ἔλαιον*· οἱ ἀθληταὶ ἤλειπον τὸ σῶμα τῶν μὲ ἔλαιον· ἐδῶ λαμβάνεται ὡς κύριον γνώρισμα τοῦ ἀθλητοῦ : καὶ τότε ὁ Αἴγων ἐγένετο ἀθλητὴς ;— 9 *Πολυδεύκης* καὶ *Κάστωρ* ἦσαν δίδυμοι ἀδελφοί, γνωστοὶ ὡς Διόσκουροι (υἱοὶ τοῦ Διὸς)· ἐκ τούτων ὁ Πολ. ἦτο περιφημὸς πύκτης (πυγμαχός).— 10 *σκαπάνω*· πρὸς ἄσκησιν οἱ ἀθληταὶ κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ σκάπτουν.— 11 *πέισαι κα Μίλων*· διὰ τῆς δυνατ. εὐκτικῆς ἐκφράζεται εὐχή : μακάρι ὁ Μίλων, ὅπως ἔπεισε τὸν Αἴωνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, νὰ ἠμποροῦσε νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λύκους νὰ λυσσάζουν, διὰ τὴν κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην τοῦ Αἴγωνος, ἣ ὁποία ἐγκαταλειφθεῖσα καταστρέφεται.— 17 *Αἴσαρος*, παταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς ἐν κάτω Ἰταλίας Μεγάλης Ἑλλάδος.— 19 *Δάτυμον*, ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.— 21 *Λαμπριάδας*, κάποιος γνωστὸς τοῦ Βάττου, διὰ τὸν ὁποῖον οὗτος ἐκφράζεται μὲ δυσμένειαν· φαίνεται ὅτι ὁ Βάττος διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Λαμπριάδαν καὶ πρὸς τὸν δῆμον, τοῦ ὁποίου δημότης ἦτο ὁ Λ., διὰ τοῦτο λέγει : οἱ συνδημόται τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας (διότι μετὰ τὴν δημοσίαν θυσίαν τὰ κρέατα διενέμοντο εἰς τοὺς δημότας).— 22 *Ἥρα*· ταύτην ἀναφέρει ὁ Βάττος, διότι ἡ Ἥρα ἦτο πολιοῦχος θεὰ τῶν Κροτωνιάτων.— 23 *Στομάλιμον*, λιμνοθάλασσα παρὰ τὴν Κρότωνα.— *Φύσκος*, κάποιος τῆς Κρότωνος, ἰδιοκτῆτης λιβαδιῶν παρὰ τὴν πόλιν.— 24 *Νῆαιθος* (ἢ *Ναυαίθος*), ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα.

Γ' ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.— Εἰς τὸ βουκολικὸν τοῦτο εἰδύλλιον ὁ ποιητὴς παρουσιάζει διαλεγομένους δύο ἀπλοῦς βοσκούς, τὸν Κορύδωνα καὶ τὸν Βάττον. Σύμφωνα μὲ τὴν φύσιν τῶν ἐμφανιζομένων προσώπων πλέκεται καὶ ὁ διάλογος, ὁ ὁποῖος στρέφεται μὲ φυσικότητα καὶ χάριν γύρω ἀπὸ τὰ θέματα τῆς ζωῆς τῶν βοσκῶν. Τὰ ζητήματα πού τοὺς ἀπασχολοῦν, τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα εἶναι ὅλα μέσα εἰς τὸν κύκλον τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀφελῶν βοσκῶν καὶ μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἰδικῆς τῶν ἀπλῆς καὶ ἀπερίττου ζωῆς. Ἀκριβῶς δὲ ὁ διάλογος χαρακτηρίζει τὴν ἀφέλειαν τῆς ψυχῆς των.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 1 - 25.— 1 *τίνος αἰ βόες ; ἢ ἔα Φιλώνδα ;* δύο ἐν συνεχείᾳ ἐρωτήσεις μετὰ φυσικότητος καὶ χάριτος, δηλοῦσαι τὴν δικαιολογημένην περιέργειαν τοῦ βοσκοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μάθῃ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἀγέλης πού βλέπει νὰ βοσκίζει ὁ φίλος του.— 3 *κρύδων... ἀμέλγεις*, ἔκφρασις ἀπρὸς ποίητος· χωρὶς περιστροφῆς ὁ ἀπλοῦς Βάττος πειράζει τὸν φίλον του (: ἂν δὲν κάνω λάθος, κρυφὰ τὸ βράδυ ὄλες τις ἀρμέγεις καὶ παίρνεις ὅσο βαστᾷ ἡ ψυχὴ σου !).— 4 *ἀλλ' ὁ γέρων* κτλ., ἀφελεια· ὁ Κορύδων δὲν διαμαρτύρεται διὰ τὸ πείραγμα, ἀλλὰ δηλοῖ ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ κλέψῃ, διότι τὸν φυλάει ὁ γέρων (ὁ πατὴρ τοῦ ἰδιοκτήτου).—

6 *ὄκ ἄκουσας*· καὶ πάλιν ἀφέλεια· ὁ Κορύδων νομίζει, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν κύριόν του καὶ γνωρίζει τὰ τῆς ζωῆς του.—7 *ἐν ὀφθαλμοῖσιν*, πλεονασμὸς μετὰ τὸ *ὀπῶπει*· καὶ ἡμεῖς λέγομεν: πότε εἶδε στὰ μάτια του τέτοιο πρᾶγμα;—*ἔλαιον*, σχῆμα συννεκδοχῆς, ἀντὶ *ἀγῶνα* (τὸ ὄργανον ἀντὶ τῆς ἐνεργείας).—8 *Ἡρακλῆς... ἐρίσδειν*, ὑπερβολὴ λεγομένη εἰρωνικῶς.—11 *πείσαι κα Μίλων* κτλ., σαρκασμὸς (: ἀφοῦ ὁ Μίλων ἐπῆρε τὸν Αἴωνα, ἃς στείλῃ καὶ μερικοὺς λυσσασμένους λύκους νὰ φάνε τὸ κοπάδι του, ἔτσι ποῦ τὸ κατάντησε τὸ ἔρημο!).—16 *μὴ πρῶτως οὐτίζεται*, εἰρωνεία.—*ὥσπερ τέτιξ*, παρομοίωσις ἐπιτυχίης.—*Ὁὐ Δᾶν** εἰς τὴν εἰρωνικὴν ἐρώτησιν τοῦ Βάττου, ἂν ἡ δάμαλις τρέφεται μὲ σταγόνας δρόσου, ὁ Κορύδων ἀπαντᾷ σοβαρῶς καὶ μάλιστα μὲ ὄρκον (ἀφέλεια).—20 *εἴθε λάχοιεν* κτλ., ἀπροσδόκητος σύνδεσις παραστάσεων λόγῳ τοῦ περιορισμένου πνευματικοῦ περιεχομένου τοῦ ὁμιλοῦντος· ὁ ἰσχνὸς ταῦρος τοῦ γεννᾷ τὴν ιδέαν, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἔπαιρναν μερίδιον ἀπὸ αὐτὸν οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοὺς ὁποίους δὲν συμπαθεῖ.—22 *κακοχράσμων* κτλ., σκωπτικὴ ἔκφρασις.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ Κορύδων πληροφορεῖ τὸν Βάττον, ὅτι ὁ κύριός του Αἴων, παρακινήθεις ὑπὸ τοῦ Μίλωνος ἀπῆλθεν εἰς Ὀλυμπίαν (1-11).—2) Αἱ ἀγελάδες τοῦ Αἴωνος ἐγκαταλειμμέναι εὐρίσκονται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, παρ' ὅλας τὰς φροντίδας τοῦ Κορύδωνος (12-25).

β) Ἡ φλογέρα τοῦ Αἴωνος. Τὰ τραγούδια τοῦ Κορύδωνος. Ἡ Ἀμαρυλλίς (στ. 26-49).

ΒΑΤΤΟΣ. Φεῦ φεῦ βασιεύονται καὶ ταῖ βόες εἰς Ἄϊδαν, ὦ τάλαν Αἴγων, ὄκα καὶ τὸ ἠράσασο κακῶς νίκας
χὰ σῦριγξ παλύνεται εὐρῶτι ἂν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ. Οὐ τήνα γε, οὐ Νύμφας,
ἐπεὶ, ἀφέρπων ποτὶ Πίσαν,
ἔλειπέ νιν ἐμοὶ δῶρον·
30 ἐγὼ δὲ εἰμὶ τις μελικτὰς
κεῦ μὲν ἀγκρούομαι τὰ Γλαύκας, εὔ δὲ τὰ Πύρρως.

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα—

«ἄ τε Ζάκυνθος (ἔστι) καλὰ πόλις...»

καὶ (αἰνέω) τὸ ποταῶνον τὸ Λακίνιον,

Β. Ἀλίμονον, ἀλίμονον θὰ ὑπάγουν καὶ αἱ ἀγελάδες (σου) εἰς τὸν Ἄϊδαν, δυστυχισμένε Αἴγων,
ἀφοῦ καὶ σὺ ἐπόθησες κακὴν νίκην

καὶ ἡ φλογέρα (σου) σκεπάζεται μὲ μούχλαν, (ἢ φλογέρα ἐκείνη), τὴν ὁποίαν κάποτε κατεσκεύασες.

Κ. Ὅχι ἐκείνην τοῦλάχιστον, ὄχι μὰ τὰς Νύμφας,
διότι, ὅταν ἐφευγε διὰ τὴν Πίσαν,
τὴν ἄφησεν εἰς ἐμὲ ὡς δῶρον·
καὶ ἐγὼ εἶμαι σπουδαῖος (= *τίς*) μουσικός,
καὶ ὥραϊα μὲν τραγουδῶ τὰ τραγούδια τῆς Γλαύκης, ὥραϊα δὲ (ἐπίσης) τὰ τραγούδια τοῦ Πύρρου.

*Ὑμῶ καὶ τὴν Κρότωνα (λέγοντας τὸ τραγούδι ἐκεῖνο:)

«καὶ ἡ Ζάκυνθος εἶναι ὥραϊα πόλις...»

καὶ (ὕμῶ ἐπίσης) τὸ ἀνατολικὸν (ἀκρωτήριον) Λακίνιον.

ἄπερ ὁ πύκτας Αἴγων κατε-
δαίσατο μόνος ὀγδώκοντα
μάζας.

- 35 Τηνεὶ ἄγε (=ἦγε) καὶ τὸν ταῦ-
ρον ἀπ' ὤρεος, πιάξας τὰς
ὀπλάς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι,
ταὶ δὲ γυναῖκες ἀνάσσαν μα-
κρόν, ἠὲ βουκόλος ἐξεγέ-
λασσεν.

Β. ὦ χαρίεσσα Ἀμαρυλλί,
μόνας σέθεν

οὐδὲ θανοίσας λασεύμεσθα'
ἴσον αἰγές (εἰσι) φίλαι ἐμὶν
ἴσον (φίλη οὔσα) ἀπέσβης.

- 40 Αἰαὶ τῷ μάλα σκληρῷ διαί-
μονος, ὅς λελόγχει με.

Κ. Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε'
τάχ' αἴριον ἔσσεται ἄμεινον.
Ἐλπίδες (εἰσὶν) ἐν ζωοῖσιν,
θανόντες δὲ (εἰσὶν) ἀνέλπι-
στοί.

Ἢὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει
αἰθριος, ἄλλοκα δ' ἔπει.

Β. Θαρσέω. Βάλλε κάτωθι
τὰ μοσχία'

- 45 τὰ γὰρ δύσσοα τρώγοντι τὸν
θαλλὸν τᾶς ἐλαίας.

Σίτθ' (=σίττα), ὁ Λέπαργος.

Κ. Σίτθ' (=σίττα) ἄ Κυμαίθα,
ποτὶ τὸν λόφον, οὐκ ἔσα-
κούεις;

Ἢὼ, ναὶ τὸν Πᾶνα, δωσῶν
αὐτίκα κακὸν τέλος,

εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν.

Ἴδε, ἄδε πάλιν αὐ ποθέρπει.
εἴθε ἦς (=ἦν) μοι ροικόν τι
λαγωβόλον, ὡς πάταξά τυ.

ὅπου ὁ πυγμαῖχος Αἴγων κατέφαγε μόνος
τοῦ ὀγδόντα ψωμιά.

Ἐκεῖ ἔφερε καὶ τὸν ταῦρον ἀπὸ τοῦ βουνό,
ἀφοῦ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ νύχια, καὶ τὸν
ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀμαρυλλίδα,
αἱ δὲ γυναῖκες ἐφώναζαν δυνατά, καὶ ὁ
βουκόλος ἔσκασε στὰ γέλια.

Β. ὦ χαριτωμένη Ἀμαρυλλίδα, μόνην ἐσένα

οὔτε πεθαμένην δὲν θά λημονήσωμεν·
ἴσον αἱ αἰγες εἶναι ἀγαπηταὶ εἰς ἐμέ,
ἴσον (καὶ σὺ ἴσους ἀγαπητὴ εἰς ἐμέ καὶ)
ἔσβησες.

Ἄλιμονον διὰ τὴν πολὺ σκληρὰν τύχην, ἢ
ὁποῖα μοῦ ἔλαχε.

Κ. Πρέπει νὰ ἔχης θάρρος, ἀγαπητὴ Βάττε'
ἴσως αἴριον θά εἶναι καλύτερα.

Ἐλπίδες (ὑπάρχουν) εἰς τοὺς ζωντανούς,
(μόνον) δὲ οἱ πεθαμένοι (εἶναι) χωρὶς ἐλ-
πίδας.

Καὶ ὁ Ζεὺς (: ὁ οὐρανός) ἄλλοτε μὲν εἶναι
αἰθριος, ἄλλοτε δὲ βρέχει.

Β. Ἐχω θάρρος. Διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέ-
ρος (τοῦ λόφου) τὰ μοσχάρια·
διότι τὰ χαμένα τρώγουν τὸ κλωνάρι τῆς
ἐλαίας.

Φύγε ἐσὺ ὁ Λέπαργος (: φύγε ἀπ' ἐκεῖ ἐσὺ
μὲ τὴν ἄσπρη κοιλιά).

Κ. Φύγε ἐσὺ ἢ Κυμαίθα, πρὸς τὸν λόφον.
Δὲν ἀκοῦς;

Θά ἐλθω, μὰ τὸν Πᾶνα, νὰ σοῦ δώσω ἀμέ-
σως κακὸν τέλος.

Ἄν δὲν φύγῃς ἀπ' ἐκεῖ.

Κοίταξε, νὰ τὴν πάλιν πίσω ξαναπηγαίνει.
Μακάρι νὰ ἦταν εἰς ἐμέ (: ἄχ, νὰ εἶχα) κα-
μὰ γυριστὴ γκλίτσα, νὰ σὲ κτυποῦσα.

Λ' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—26 δωρ. μέλ. βασιυνται=ἀττ. βήσονται θά διαβοῦν, θά
ὑπάγουν.—27 δωρ. δκα=ἀττ. διε.—δωρ. τῦ=ἀττ. σύ.—κακᾶς νίκας (γεν.)=κα-
κῆς νίκης (ἀντικ.)—ἠράσ(σ)ασ=ἠράσω, β' ἐν. ἀορ. τοῦ ἔραμαι=ἐράω-ῶ ποθῶ.—
28 παλύνομαι πασπαλίζομαι, σκεπάζομαι.—δ εὐρώς, -ῶτος μούχλα, σαπίλα.—
ἄν=ἦν.—δωρ. πόκα=ἀττ. ποτέ.—δωρ. ἐπάξα=ἀττ. ἐπήξω, β' ἐν. μέσ. ἀορ.
τοῦ πῆγγνυμαι, ἐδῶ=συναρμολογῶ, κατασκευάζω.—29 δωρ. τῆγα=ἀττ. ἐκεῖ-

νην.—*ἀφέρπω* ἀποσύρομαι, φεύγω.—30 *μελικτῆς* (ἐκ τοῦ *μέλος*) μουσικός· ἡ δὲ προτασσομένη ἄορ. ἄντων. *τις*=κάποιος, σπουδαῖος (πρβλ. εἶμαι κάτι καὶ ἐγώ, ἔχω ἀρκετὴν ἀξίαν).—31 *ἀγκρούομαι*=ἀνακρούομαι τραγουδῶ τὰ *Γλαύκας* καὶ τὰ *Πύρρω*, ἔνν. *ἄσματα*.—33 δωρ. *ποταῖος* = ἄττ. *προσηφός* ὁ πρὸς ἀνατολάς, ὁ ἀνατολικός.—*ἄπερ*=ἤπερ ὅπου.—34 *κατεδαίσατο*, ἄορ. τοῦ *καταδαιννυμαι*=κατατρόγω.—*μάζα*=ζύμη, ἄρτος κριθίνος.—35 δωρ. *τηνεῖ* = ἄττ. *ἐκεῖ*.—δωρ. *ᾠρεος*=ἄττ. *ᾠρους*.—*πιάξας*=πίεσας, μτχ ἄορ. τοῦ *πιέζω*· ἐδῶ = πᾶνω.—36 *τᾶς δπλᾶς* (γεν.)=ἀπὸ τὴν ὀπλήν, ἀπὸ τὰ νύχια.—37 *ἀνάουσαν*, ἄορ. τοῦ *ἀναύω* (ἀνά+αὔω) φωνάζω δυνατὰ.—38 *σέθεν*=σοῦ.—αιόλ. *Θαγοίσας* (γεν.)=ἄττ. *θανούσης*.—39 *λασεύμεσθα*, μέλ. τοῦ *λάθομαι*=λανθάνομαι.—39 δωρ. *ἐμιν* = ἄττ. *ἐμοί*.—*ῥοσον ἀπέσβης*, πρὸτ. ἔλλειπτ.=*δοον* (φίλη οὔσα) ἀπέσβης.—40 δωρ. γεν. *τῷ σκληρῶ* = ἄττ. τοῦ *σκληροῦ* (δαίμονος)· γεν. τῆς αἰτίας εἰς τὸ ἐπιφών. *αἰαί*.—*λελόγγει*, δωρ. πρkm. τοῦ *λαγγάνω* (εἰς δωρ. διάλ. πρkm. *λελόγγω*, *εἰς*. *εἰ* εἰς [ἄττ.=*εἶληχα* ἢ *λελόγχα*).—42 *ζῶδς ζωντανός*.—δωρ. *τρώγοντι*=ἄττ. *τρώγοισι*.—*δύσσοος* ὁ δυσκόλως σφζόμενος, χαμένος.—*σίτθ** = *σίτια*, ἐπιφών. τῶν βοσκῶν, διὰ τὰ ἐκδιώξουν τὰ ζῖφα = ψίτ, φύγε ἄπ* ἐκεῖ.—*Δέσπαργος*, ὄνομα μύσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν.—46 *Κνυμάθα* ὄνομα ἀγελάδος.—47 δωρ. μέλ. *ἤξῶ* = ἄττ. *ἤξω* (τοῦ *ἤκω*).—δωρ. *δωσῶν* = ἄττ. *δώσων*, μτχ. τελ.—48 δωρ. *τουτῶθεν* (καὶ *τουτόθεν*) = ἄττ. *ἐνεῦθεν*.—δωρ. *ποθέρω*=ἄττ. *προσέρω*.—49 δωρ. *ἦς*=ἄττ. *ἦν* (γ' ἐν. πρτ. τοῦ *εἶμι*)· *εἶθε ἦν μοι* = *εἶθε εἶχον*.—*ῥοικός* κμποριασμένος, γυριστός.—*λαγωβόλον* ποιμενικὴ ράβδος, γκλίτσα.—δωρ. *τυ* (κοινὸς τύπος ὄνομ. καὶ αἰτ. ἐνικοῦ. ἐδῶ αἰτ.) = ἄττ. *οῦ*.—*πάταξα* ἐπάταξα· *ὡς τυ πάταξα* = *ἴνα ἐπάταξά σε*· τελ. πρὸτ. (κατὰ τὴν νομιμένην ὑπόθ.: *εἰ εἶχον*... ἐπάταξα ἄν σε).

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—28 *σῦριγξ* εἶναι ἡ ποιμενικὴ φλογέρα, ἡ ὅποια κατεσκευάζετο ἐξ ἑπτὰ ἀνίσων καὶ παραλλήλων καλαμίσκων· οὗτος ἐτοποθετοῦντο κατὰ τρόπον, ὥστε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ν' ἀποτελοῦν εὐθειαν, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν καὶ συνεκολλῶντο διὰ κηροῦ.—29 *Πῖσα** ἀρχικῶς ἦτο πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἥλιδος· ἐκ ταύτης ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.—31 *Γλαύκη* καθαρίστρια ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου.—*Πύρρος* Μιλήσιος ποιητῆς τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.—32 *«Καλὰ πόλις...»* ἦτο ἡ ἀρχὴ γναστοῦ ἄσματος ἡμιονῦντος τὴν Ζάκυνθον.—33 *Δακτίγιος*, ἀρκωτήριον παρὰ τὴν Κρότανα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἥρας.—36 *Ἀμαρυλλίς*, ὄνομα νεαρᾶς βοσκοπούλας.

Γ' Αἰσθητικά.—Εἰς τὸ παρὸν τμήμα (26 - 49) τοῦ εἰδυλλίου ὁ Θεόκριτος παρουσιάζει τοὺς δύο βοσκούς συνεχιζοντας τὴν συνομιλίαν τῶν ἐπὶ ἄλλων θεμάτων τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῶν. Ἡ συνομιλία εἶναι ρευστὴ, δηλ. εὐκόλως ἐκτρέπεται ἀπὸ θέματος εἰς θέμα, ὅπως εἶναι φυσικὸν νὰ συμβαίη εἰς διάλογον δύο ἀπλοϊκῶν ποιμένων, οἱ ὅποιοι δὲν συζητοῦν ἐμβριθῶς ἐπὶ σοβαρῶν ζητημάτων, ἀλλ' ἀνταλλάσσουν πρόχειρα φιλικὰ λόγια δι' ὅσα βλέπουν ἢ ἐνθυμοῦνται ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐτεῖ ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν ποιμενικὴν σύριγγα τοῦ Αἴγανος, διὰ τὴν μουσικὴν, διὰ κάποιαν ποιμενίδα κ.ἄ. Καὶ ἔπειτα ἡ συνομιλία διακόπτεται, διὰ τὰ ἐπαφέρον τὰς ἀπομακρυνθείσας ἀγελάδας...

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 26 - 49.—26 *φεῦ φεῦ* ἐπιφώνησις, δις ἀμέ-

σως επαναλαμβανομένη (ἀναδίπλωσις), γινομένη ἀπὸ τὸν βοσκὸν κατ' ἀπομίμησιν τῶν τραγικῶν ἐπιφωνήσεων.—*ᾧ τάλαν Αἴγων*, προσφώνησις καὶ αὐτὴ κατ' ἀπομίμησιν τῶν τραγικῶν.—*βασσεύνται εἰς Αἶδαν*, περιφρασις, ἀντί: *θανοῦνται*.—29 *οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας*, ἐπαναφορὰ τῆς ἀρνήσεως πρὸς ἔμφρασιν. (Σημ. Ἐπαναφορὰ λέγεται ἢ ἐπανάληψις τῆς ἰδίας λέξεως εἰς τὴν ἀρχὴν δύο ἢ περισσοτέρων φράσεων).—30 *ἐγὼ δέ τις εἰμι μελικτᾶς* ὁ Κορύδων λέγει τοῦτο αὐταρέσκως (ἀφέλεια).—31 *κεῖ... εὐδέ*, ἐπαναφορὰ.—38 *ᾧ χαρίεσσα Ἀμαρυλλί*, προσφώνησις δηλοῦσα ψυχικὸν πάθος.—39 *ᾄσον... ᾄσον*, ἐπαναφορὰ.—41 *θαρσεῖν χρῆ'* ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες παρουσίασε τοὺς βοσκούς χρησιμοποιοῦντας τραγικὰς προσφωνήσεις καὶ ἐπιφωνήσεις, διὰ τὴν ἐξάρτησιν ἀπλοϊκότητος τοῦ χαρακτήρος των· ἐδῶ θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Κορύδωνος τετριμμένας παροιμιακὰς φράσεις, αἱ ὅποιαι λέγονται κάπως ἀκαίρως (ἰλαρότης).—42 *ἐλπιδες... ἀνέλπιστοι* κτλ., ἀντίθεσις ζωηρά.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ Βάττος ἐκφράζει τὸν οἰκτον του, διότι ὁ Αἴγων ἄφησε τὰς ἀγελάδας του καὶ τὴν φλογέραν του (26-28).—Ὁ Κορύδων λέγει ὅτι ὁ Αἴγων τοῦ ἐδώρησε τὴν φλογέραν του καὶ ὡς καλὸς μουσικὸς ἤδει ὥραϊα τραγούδια (29-37).—3) Ὁ Βάττος ἐνθυμεῖται τὴν ὥραϊαν Ἀμαρυλλίδα καὶ ἐκφράζει τὸν πόνον του διὰ τὸν θάνατόν της· ὁ Κορύδων τὸν παρηγορεῖ (38-43).—5) Οἱ βοσκοὶ προσκαλοῦν διὰ φωνῶν τὰς ἀτακτούσας ἀγελάδας (44-49).

γ) Μία ἄκανθα διακόπτει τὸν διάλογον.

50 Β. Θᾶσαι με, ᾧ Κορύδων, πότε τῷ Διὸς (=πρὸς τοῦ Διός)

ἄ γὰρ ἄκανθα ἄρμοι ἐπάταξε με ᾧδε ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ὡς δὲ βαθεῖαι ἐντὶ τᾶτρακτυλλίδες (ταὶ ἀτρακτυλλίδες=αἱ ἀτρακτυλλίδες).

Κακῶς ὄλοιτο ἄ πόρτις· χασμεύμενος εἰς ταύτην ἐτύπην.

Ἦ ῥά γε λεύσσεις;

Κ. Ναὶ ναί, ἔχω τέ νιν τοῖς ὀνύχεσιν· ἄδε καὶ αὐτὰ (=καὶ αὐτή).

55 Β. Ὅσισχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἄλικον ἄνδρα δαμάξει. Κ. Ὅκχ' ἔρπης εἰς ὄρος, μὴ ἔρχοε νήλιπος, Βάττε· ῥάμνοι τε γὰρ καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι ἐν ὄρει.

Β. Κοίταξέ με, Κορύδωνα, δι' ὄνομα τοῦ Διός.

διότι (αὐτὸ) τὸ ἀγκάθι τώρα δὲ (= ἄρμοι) μὲ ἀγκύλωσε ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλον. Καὶ πόσον πυκνὰ εἶναι τὰ σταυραγκάθια!

Κακὸ τέλος νὰ ᾄχη (αὐτὴ) ἢ δαμαλίτσα· ἐνῶ ἀφηρημένος ἐπρόσεχα εἰς αὐτήν, ἐκτύπησα.

Μήπως τὸ βλέπεις;

Κ. Ναί, ναί· καὶ τὸ κρατῶ μὲ τὰ νύχια μου· νὰ το καὶ τὸ ἴδιο (τὸ ἀγκάθι).

Β. Πόσον μικρὸν εἶναι τὸ κτύπημα, καὶ πόσον μεγάλον ἄνδρα καταβάλλει!

Κ. Ὅταν πηγαίνεις εἰς τὸ βουνό, νὰ μὴν περιπατῆς ξυπόλυτος, Βάττε· διότι καὶ παλιουριῆς καὶ ἀσπάλαθοι φουντώνουν (: ἀφθονοῦν) εἰς τὸ βουνό.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—50 δωρ. *θάσαι* = ἄττ. *θίασαι*, β' ἔνικ. προστ. μέσ. ὄρ. τοῦ *θεῶμαι*.—*πότ* = *ποτι* (ἄττ. *πρός*).—*τῶ Διδῶς* = τοῦ *Διδῶς*.—51 *ἀρμοῖ*, ἐπίρ. = πρὸ ὀλίγου, τώρα δά.—52 *τάτρακτυλλίδες*, κ ρ ᾱ σ ι ς μετὰ τοῦ δωρ. ἄρθρου *ται*: *ται ἀτρακτυλλίδες** ἀτρακτυλλίς εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ ἔχοντος σχήμα ἀτράκτου, σταυραγκάθι.—δωρ. *ἐντι* = ἄττ. *εἰσί*.—*πόρτις*, βλ. στ. 15.—53 *ἐτόσην*, παθ. ὄρ. β' τοῦ *τύπομαι*.—δωρ. *χασμεύμενος* = ἄττ. *χασμώμενος* = χάσκων, ἐνῶ ἀφρημένος ἐπρόσεχα εἰς αὐτήν.—*λεύσσω* = *δρῶ*, βλέπω.—54 *ἄδε καὶ αὐτὰ* = ἄττ. *ἦδε καὶ αὐτὴ* (ἢ ἄκανθα).—55 *δοσίχος* πόσον μικρός.—*ἄλικον* = *ἡλικον* πόσον μέγαν.—59 *δκχ'* (μετ' ἐκθλίψεως πρὸ δασείας) = *δκκα* = ἄττ. *διαν*.—*τύμμα* (ἐκ τοῦ *τύπω*) = κτύπημα.—*νήλιπος* (καὶ *νηλίπος*) = ἀνυπόδητος.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—53 *ἀτρακτυλλίδες* καὶ κατωτέρω: *ῥάμνοι* καὶ *ἀσπάλαθοι* (57), εἶδη ἀκανθῶδων θάμνων, οἱ ὅποιοι ἀφθονοῦν εἰς τὰς ἀκαλλιεργήτους ἐκτάσεις.—*κακῶς ὄλοιτο** ὁ Βάττος καταρᾶται τὴν δάμαλιν, διότι ἐγένινε αἰτία νὰ τρυπηθῇ ἀπὸ τὸ ἀγκάθι.

Γ' ΑἸΣΘΗΤΙΚΑ.—Τὸ εἰδύλλιον καταλήγει μ' ἓνα χαριτωμένον ἐπεισόδιον. Ἐνῶ ὁ Βάττος τρέχει νὰ διώξῃ τὸ μοσχάρακι (τὸν Λέπαργον) ποῦ ἔτρωγε τὰ κλωνάρια τῆς ἐλαίας, κάποιον ἀγκάθι τοῦ τρυπᾷ τὸ πόδι. Ἡ συνομιλία διακόπτεται· οἱ δύο ἄνδρες ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἀγκάθι καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸ πόδι, εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπηχθῆ! Ἔτσι τὸ εἰδύλλιον τελειώνει μὲ κάποιαν ἐντύπωσιν ἰαρότητος καὶ εὐθυμίας.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 50-57.—50 ὁ *Κορύθων*, *πότ τῶ Διδῶς*, π ρ ο σ φ ῶ ν η σ ι ς καὶ ἐ π ι φ ῶ ν η σ ι ς, δηλοῦσαι τὸν πόνον τοῦ βοσκοῦ ἀπὸ τὸ τρύπημα τῆς ἀκάνθης.—52 *κακῶς ὄλοιτο*, κατάρα μαρτυροῦσα ἀπλοϊκότητα.—55 *δοσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα* κτλ., τοῦτο λέγεται ἐν εἶδει γνωμικοῦ (λαϊκῆ θυμοσοφία).—56 *εἰς ὄρος δκχ'* ἔρρηγς κτλ. καταλήγει μὲ συμβουλήν, ἢ ὅποια ἔχει τὸν τύπον *παροιμιακῆς φράσεως*.

Δ' ΠΕΡΙΔΗΨΕΙΣ: 1) Μία ἄκανθα τρυπᾷ τὸ πόδι τοῦ Βάττου (50-53).—2) Ὁ φίλος του ἐξάγει τὴν ἄκανθαν καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ βαδίξῃ ἀνυπόδητος εἰς τὰ ἀκανθῶδη μέρη (54-57).

2. Συρακόσiai ἢ Ἀδωνιάζουσαι (XV).

[Εἰσαγωγή.—Ὁ Θεόκριτος εἶχε περιοδεύσει πολλὰ ἑλληνικὰ κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγένετο εὐμενῶς δεκτός. Ἰδιαιτέρως ἐτιμήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246). Ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμοσος βασιλεὺς εἶχε συγκεντρώσει εἰς τὴν πρωτεύουσάν του. Ἀπὸ τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ζωὴν του ὁ Θεόκριτος ἐνεπνεύσθη τὸ παρὸν εἰδύλλιον, τὸ ὅποιον ἔχει μορφήν μικροῦ δράματος. Ἐν αὐτῷ παρουσιάζονται δύο Συρακόσiai, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξιγόνη καὶ ἡ Γοργῶ, αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν εἰς τ' ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολογηθοῦν τὴν ἐκεῖ τελουμένην ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος. Ὁ Ἀδωνις ἦτο θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία διεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὗτος προσωποποιεῖ τὴν βλάβησιν καὶ πιστεύεται ὅτι ὠρισμένην ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ Ἄδου εἰς τὴν γῆν. Αἱ ἐορταὶ τοῦ Ἀδωνι-

(τὰ Ἀδώνια) ἐτελοῦντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς καὶ διήρουν δύο ἡμέρας. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐωρτάζετο ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδώνιδος ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς. Κατὰ τὴν δευτέραν ὁμως ἡμέραν τὸ ἀγαλμὰ του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐθρήνουν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἀδην. Ἡ τελευταία τῆς πρώτης ἡμέρας περιγράφεται εἰς τὸ δράματιον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνάς: α') Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1-43), β) καθ' ὁδὸν (στ. 44-77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (στ. 78-149)!

ΣΚΗΝΗ 1η

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινοῆς (1-43).

(Πρόσωπα: Γοργῶ καὶ Πραξινοῆ)

- ΓΟΡΓΩ. Ἐνδοὶ (ἐστὶ) Πραξινοῆ;
- ΠΡΑΞΙΝΟΑ. Φίλε Γοργοῦ, ὧς χρόνῳ (πάρει). Ἐνδοὶ (εἰμὶ). Θαυμά (ἐστὶ) ὅτι καὶ νῦν ἦνθεσ.
- Ἔορῃ δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
- Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.
- Γ. Ἐχει κάλλιστα.
- ΠΡ. Καθίζου
- Γ. ὦ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην, Πραξινοῆ,
- 5 πολλῶ μὲν ὄχλῳ (γεν.), πολλῶν δὲ τεθρίπων· παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδοφόροι ἄνδρες (εἰσί).
- Ἄ δὲ ὁδὸς (ἐστίν) ἄτρυτος, τὴ δὲ ἀποικεῖς αἰὲν ἐκαστέρω.
- ΠΡ. Ταῦτα (ἐποίησεν) ὁ πάραρος τήνος· ἐνθῶν ἐπ' ἔσχατα γὰς, ἔλαβεν Ἰλεόν, οὐκ οἰκησιν, ὅπως μὴ ὤμες γείτονες ἀλλήλαις,
- ποτ' (=ποτὶ) ἔριν,
- 10 φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.
- ΓΟΡΓΩ. Μέσα (εἶναι) ἡ Πραξινοῆ;
- ΠΡΑΞΙΝΟΗ. Ἀγαπητῆ μου Γοργῶ, ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)· Μέσα (εἰμαι). Θαῦμα (εἶναι) ὅτι καὶ τώρα ἦλθεσ.
- (Πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν). Κοίταξε (νὰ φέρῃς) ἕνα κάθισμα, Εὐνόη, δι' αὐτήν (: διὰ τὴν κυρίαν).
- Βάλε ἐπάνω καὶ (ἕνα) μαξιλλάρι.
- Γ. Εἶναι πολὺ ὥραϊα (ἔτσι).
- ΠΡ. Κάθισε.
- Γ. ὦ τὸ ἀπερίσκεπτο μυαλό μου (τί ἀνοησίαν ἔκαμα)! μόλις ἐσώθην, εὐτυχῶς διὰ σᾶς (=ὑμῖν), Πραξινοῆ μου,
- ἀπὸ τὸν πολλὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀμάξια· παντοῦ ἀρβύλες (: στρατιῶται), παντοῦ ἄνδρες μὲ χλαμύδας.
- Ὁ δὲ δρόμος εἶναι ἀτελειώτος καὶ σὺ πηγαίνεις καὶ κάθουσαι ὅλο καὶ μακρότερα.
- ΠΡ. Αὐτὰ (μου ἔκαμεν) ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος (δηλαδὴ ὁ σύζυγός της)· ἀφοῦ ἦλθε εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἔπιασε μὰ τρύπα, ὄχι σπῆτι, διὰ νὰ μὴν εἴμεθα γειτόνισσες μεταξύ μας,
- διὰ φιλονικίαν (: ἔτσι, γιὰ καβγά), φθονερὸ τέρας, πάντα ὁ ἴδιος.

- Γ. Φίλα, μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα Δίνωνα τοιαῦτα παρεόντος τῶ μικκῶ ὄρη, γύναι, ὡς ποθοῦῃ τυ. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος ὃ λέγει ἀπφῦν.
- ΠΡ. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.
- Γ. Καλὸς (ἔστιν) ἀπφῦς.
- 15 ΠΡ. Ἄπφῦς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην βάντα ἀγοράσδειν νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς— ἦνθε φέρων ἄμμιν ἄλας, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυς.
- Γ. Χῶμός Διοκλείδας ταυτῶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ ἔλαβε χθῆς πέντε πόκως ἐπταδράχμω (δόντας) κυνάδας, ἀποτίλματα γραιῶν πηρᾶν (γεν. πλ.),
- 20 ἅπαν ῥίπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. Ἄλλ' ἴθι, λάξου τὼμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα. Βᾶμες ἐς (δῶματα) τῷ ἀφνειῷ βασιλῆος Πτολεμαίω θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἄκούω τὰν βασίλισσαν κοσμεῖν καλὸν τι χρῆμα.
- ΠΡ. Πάντα (ἔστιν) ὄλβια ἐν (οἴκῳ) ὄλβιῳ (γεν.)
- 25 Γ. Ὡν ἴδες, ὦν εἶπαις κα (=εἶποις ἄν) τῷ μὴ ἰδόντι, ἰδοῖσά τυ. Ὡρα εἶη κε (=εἶη ἄν) ἔρπειν.
- ΠΡ. Ἐορτὰ (ἔστιν) αἰὲν ἀεργοῖς. Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ θες πάλιν ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε· αἶ γαλέαι χρῆζοντι καθεύδειν μαλακῶς.

Γ. Ἀγαπητή μου, μὴ λῆς διὰ τὸν ἄνδρα σου τὸν Δίνωνα τέτοια λόγια μπροστά στὸν μικρόν. κοίταξε, φίλη μου, πῶς σὲ προσβλέπει. Ἔχε θάρρος, Ζωπυρίωνα, γλυκό μου παιδί.

δὲν τὰ λέγει διὰ τὸν μπαμπά (σου). ΠΡ. Καταλαβαίνει τὸ μωρό, ναὶ μὰ τὴν Δέσποιναν (ἐνν. τὴν Περοσφόνην). Γ. (Εἶναι) καλὸς ὁ μπαμπάς (σου). ΠΡ. Ὁ μπαμπάς (του) ὅμως ἐκεῖνος προχθῆς—τοῦ ἐλέγαμεν προχθῆς βέβαια νὰ πάη ν' ἀγοράσῃ ποτάσσα καὶ κοκκινάδι ἀπὸ τὸ μαγαζί— ἦρθε καὶ μᾶς ἔφερεν ἀλάτι, ἕνας ἄντρας μὲ δεκατρεῖς πήγεις μπόι!

Γ. Καὶ ὁ δικός μου ὁ Διοκλείδης ἔτσι εἶναι,

καταστροφή τοῦ χρήματος· ἀγόρασε χθῆς μ' ἐπτά δραχμᾶς πέντε τουλοῦπες μαλλί (ποῦ ἦταν) σκυλότριχες (: ποῦ ἦταν σκληρὸ σὰν σκυλότριχες), ξεφτίσματα ἀπὸ παλιὰ σακκιά, ὄλο βρῶμα, δουλειὰ ἐπάνω στὴ δουλειὰ (: ποῦ θέλουσιν πολὺ καθαρίσμα).

Ἄλλὰ (ἂς ἀφήσωμε τὰ λόγια), ἔλα, πάρε τὸ ἐπανωφόρι σου καὶ τὸ φόρεμά σου. Ἄς πάμε εἰς (τ' ἀνάκτορα) τοῦ πλουσίου βασιλέως Πτολεμαίου, διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν Ἄδωνιν· μαθαίνο ὅτι ἡ βασίλισσα ἐτοιμάζει πολὺ ὦραϊον θέαμα.

ΠΡ. Ὅλα εἶναι πλούσια εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πλουσίου.

Ἀπὸ ὅσα εἶδες, ἀπ' αὐτὰ ἠμπορεῖς νὰ εἶπης εἰς ἐκεῖνον ποῦ δὲν τὰ εἶδε, ἀφοῦ (προηγουμένως) τὰ εἶδες ἐσὺ. (Λοιπὸν) εἶναι ὦρα ἴσως νὰ πηγαίνωμεν.

ΠΡ. Ἐορτὴ (: καιρὸς ἐλεύθερος) εἶναι πάντα δι' ὅσους δὲν ἔχουν δουλειὰ. (Πρὸς τὴν ὑπερθέτριαν :) Εὐνόη, σήκωσε τὸ νῆμα καὶ βάλε το πάλιν στὴ μέση, τεμπέλα, (ἐνν. ὅπως κάνεις συνήθως)· οἱ γάτες ἔχουν ἀνάγκη νὰ κοιμοῦνται εἰς τὰ μαλακά.

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ.
Δεῖ ὕδατος πρότερον. Ἄ δὲ
φέρει μᾶμα.

30 Δὸς δμως. Μὴ δηράδα, ἀ-
πλήστε'

Ἔγχει ὕδωρ. Δύστανε, τί
ἄρδεις μευ τὸ χιτώνιον;
Παυε' ὀκοῖα ἐδόκει θεοῖς,
τοιαῦτα νένιμμαι.

Ἄ κλάε τᾶς μεγάλας λάρ-
νακος πῆ (ἔστι); Φέρε αὐτὰν
ᾤδε.

Γ. Πραξινόα, τοῦτο τὸ κατα-
πτυχές ἐμπερόναμα πρέπει
τοι μάλα.

35 Λέγε μοι, πόσσω (γεν.) κατέ-
βα τοι ἄφ' ἰστῶ;

ΠΡ. Μὴ μνάσης, Γοργοῖ'

(κατέβα) πλέον ἢ δύο μνᾶν
(γεν. πληθ.=μνῶν) καθαρῶ
ἀργυρίῳ'

ποτέθηκα δὲ καὶ τὰν ψυχὰν
τοῖς ἔργοις.

Γ. Ἄλλὰ ἀπέβα τοι κατὰ
γνώμαν.

ΠΡ. Τοῦτό κα εἶπαις (=εἴ-
ποις ἄν).

Φέρε μοι τῶμπέχονον καὶ
τὰν θολίαν. Ἀμφίθεσ κατὰ
κόσμον.

40 Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον.

Μορμῶ (ἔστι), δάκνει ὁ ἵππος.

Ἔρπωμες.

Φρυγία, λαβοῖσα τὸν μικκὸν
παῖδε, κάλεσον ἔσω τὰν κύ-
να, ἀπόκλαζον τὰν αὐλείαν.

(Δι δύο γυναῖκες μὲ τὰς ὑπηρετίας των ἐξέρχονται)

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ. 1 ἔνδοι (ἔνδον)=μέσα.—Γοργοῖ κλητ. τοῦ ὀνόμ. Γορ-
γῶ, -οῦς.—ὡς χρόνον (τὸ ὡς ἐπιφωνηματ.) = μετὰ πόσον χρόνον (ἐνν.
ἤκεις).—2 δωρ. ἦνθεσ = ἄττ. ἤλθεσ.—δωρ. ὄρη = ἄττ. ὄρα (προστ.): κοίταξε
νὰ φέρης, φέρε.—δίφρος (δ) κάθισμα χωρὶς στήριγμα τῶν νώτων καὶ τῶν

Κουνήσου λοιπόν, φέρε γρήγορα νερό.

Πρῶτα χρειάζεται νερό. Καὶ αὐτὴ (μοῦ)
φέρνει σαποῦνι.

Δῶσε μοῦ τὸ ὄμως. Ὅχι ἓνα βουνὸ (δηλ.
τόσον πολὺ σαποῦνι), ἀχόρταγη.

Χύνε νερό. Κακομοίρα, γιατί μοῦ βρέχεις
τὸ πουκαμισάκι μου;

Σταμάτα ὅπως ἐφάνη καλὸν εἰς τοὺς θεοὺς,
ἔτσι ἔχω νιφθῆ (δηλ. ὄχι ὅπως ἤθελα ἐγώ,
ἀλλὰ ὅπως ὅπως).

Τὸ κλειδί τῆς μεγάλης κασέλας ποῦ εἶναι;
Φέρε το ἐδῶ.

Γ. Πραξινόη, αὐτὸ τὸ πολύτιμον φόρεμα
σοῦ ταιριάζει πολὺ.

Λέγε μου, ἀντὶ πόσου (χρήματος) σοῦ κα-
τέβηκε ἀπὸ τὸν ἀργαλειὸ (: πόσον σοῦ ἐστοί-
χισε, διὰ νὰ τὸ πάρης ἀπὸ τὸν ἀργαλειό);

ΠΡ. Μὴ (μοῦ τὸ) ἐνθιμίζης (: μὴ ρωτᾶς),
Γοργῶ μου'

(μοῦ ἐστοίχισε) περισσότερο ἀπὸ δύο μνᾶς
καθαροῦ ἀργυρίου'

προσέθεσα (: ἔβαλα) δὲ καὶ τὴν ψυχὴν μου
διὰ τὴν ἐργασίαν (: διὰ νὰ τὸ φτιάξω).

Γ. Ἄλλὰ σοῦ ἔγινε ὅπως τὸ ἤθελες.

ΠΡ. Αὐτὸ ἠμπορεῖς νὰ τὸ εἴπης.

(Πρὸς τὴν ὑπηρετίαν Ἐτόνην:) Φέρε μοῦ τὸ ἐπα-
νωφόρι καὶ τὸ καπέλλο. Τακτοποίησέ τα
ἐπάνω μου (= ἀμφίθεσ) ὅπως πρέπει.

(Πρὸς τὸ παιδάκι της:) Δὲν θὰ σὲ πάρω (μαζί
μου), παιδί μου. Εἶναι ὁ μπαμπούλας, δαγ-
κάνει τὸ ἄλογο!

Ἄς πηγαίνωμεν.

(Πρὸς ἄλλην ὑπηρετίαν:) Φρυγία, πάρε τὸ μι-
κρὸ καὶ παίξε του, φώναξε μέσα τὴν σούλα,
κλείσε καλὰ τὴν αὐλόθυραν.

χειρῶν, σκαμνί.— *αὐτᾶ*, δοτ. χαρ. = δι' αὐτήν (τὴν κυρίαν). — 3 *ποτίκρανον* (πρόσ-κρανον) = προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.— δωρ. *καθίζεο* = ἄττ. *καθίζου*. — 4 δωρ. *τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς* = ἄττ. *τῆς ἡλεμάτου ψυχῆς* (ἢ γεν. δηλοῦ τὴν αἰτίαν τοῦ ἐπιφωνήματος)· *ἡλέματος* μάταιος, κοῦφος (ἐκ τοῦ *ἡλεός* πεπλανημένος, ἄφρων· ἐκ τοῦ ἰδίου θέμ. : *ἄλη* = περιπλάνησις, *ἀλόμοι* = πλανῶμαι).— δωρ. *ὑμμιν* = ἄττ. *ὑμῖν* (δοτ. ἠθική). — 6 δωρ. γεν. *πολλῶ ὄχλω* = ἄττ. *πολλοῦ ὄχλου* (γεν. ἀφαιρετ. ἐκ τοῦ *ἑσώθην* ὡς ἀπαλλαγῆς σημαντικοῦ). — 6 δωρ. *παντᾶ* = ἄττ. *πάντη*, παντοῦ.— *κρηπίδες* στρατιωτ. ὑποδήματα (ἀρβύλες), ἀντί : κρηπιδοφόροι ἄνδρες, στρατιῶται.— 7 *ἄτρυτος* (*ἄ-τρύω*) ἀτελειώτος.— *ἐκαστέρω*, συγκριτ. τοῦ ἐπιθ. *ἐκάς* = μακράν.— ὅμηρ. *πάραρος* (*παρήρος*, ἐκ τοῦ *παραιρω*) = ἀνόητος.— δωρ. *τῆνος* = ἄττ. *ἐκείνος*.— *ἰλεός* (καὶ εἰλεός) φωλεὰ θηρίου ἢ ὄφραος, τρύπα.— δωρ. *ἐνθῶν* = ἄττ. *ἐλθῶν*. — δωρ. *ὤμες* = ἄττ. *ὤμεν*. — δωρ. *ἀλλάλαις* = ἄττ. *ἀλλήλαις* — *ποτ' ἔριν* = πρὸς *ἔριν* (προσδ. τοῦ σκοποῦ). — τὸ *φθονερόν κακόν* καὶ *αἰὲν ὅμοιος*, παραθέσεις εἰς τὸ *πάραρος τῆνος*. — 11 δωρ. *τεός* = ἄττ. *σός*· *τῷ λέγε* μὲ διπλὴν αἰτίατ. *λέγω* τινὰ τί=λέγω διὰ κάποιον κάτι.— 12 δωρ. *τῷ μικκῶ παρεόντος* = ἄττ. τοῦ *μικροῦ παρόντος* (μτχ. ἐνδοτ., γεν. ἀπόλ.). — *ἔρη*, βλ. στ. 2.— δωρ. *ποθορῆ τυ* = ἄττ. *προσορᾶ σε* (σὲ προσβλέπει). — 13 *γλυκερόν τέκος*, παραθέσεις εἰς τὸ *Ζωπυρίων*. — *ἀπφῦς*, *-ύος*, παιδικὸν ὑποκοριστ.=μπαμπάς.— 15 δωρ. *μᾶν* = ἄττ. *μῆν*, ὅμως.— δωρ. *πρόαν* = ἄττ. *πρόην*· *τὰ πρόαν* ἐσχάτως, τίς προάλλες, προχθές (ἀορίστως). — δωρ. *λέγομες* = ἄττ. *ἐλέγομεν*. — *θηγ*, μόριον βεβαιωτ. ἐγκλιτ. = βέβαια.— 16 *βάντα*, μτχ. ἀορ. β' τοῦ *βαίνω* ἢ μτχ. χρον. προσδιορίζει τὸ ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. *ἀγοράσδειν* (= *ἀγοράζειν*), ὅπερ ἄντικ. τοῦ *λέγομες*· τοῦ ἐλέγαμεν, ἀφ' οὗ ὑπάγη, νὰ ἀγοράσῃ = νὰ πάη ν' ἀγοράσῃ.— 17 αἰολ. *ἄμμιν* = ἄττ. *ἡμῖν*. — *ἀνήρ*, παρὰθ. εἰς τὸ *ἀπφῦς τῆνος*. — 18 *χῶμός* = καὶ ὁ ἐμός (σύζυγος). — *ταῦτᾶ ἔχει* = ὡσαύτως ἔχει, τὸ ἴδιο εἶναι.— *φθόρος ἀργυρίω*, παρὰθ. εἰς τὸ *χῶμός*. — 19 δωρ. *ἐπταδράχμω* (αἰτ. πληθ.) = ἄττ. = *εἰπταδράχμους*, κτηγμτ. προσδ. εἰς τὸ *πόκος* : πόκους ἀξίζοντας ἐπτά δραχμὰς = ἀντί ἐπτά δραχμῶν. — *κυνάς*, *-άδος* ἢ ἀνήκουσα εἰς κύνα, οὐκίλια· *κυνάδες* (ἐνν. *τρίχες*) = οὐκίλιτριχες.— δωρ. γεν. πληθ. *γραιῶν πηραῶν* = ἄττ. *γραιῶν πηρῶν* πεπαλαιωμένον σάκκων.— δωρ. αἰτ. πληθ. *πόκος* = ἄττ. *πόκος*· *πόκος* (*ῶ*) ἀκατέργαστον ἔριον προβάτου, ὄγκος μαλλιου, τουλούπα ἀπὸ μαλλι (ἐκ τοῦ *πέκω*=κουρεύω). — 20 *ἄπαν*, ἐπίρρ. = ὅλως, ἐντελῶς.— *ἴθι*, προστ. τοῦ *εἶμι* (ἔρχομαι), ὡς παρακελευσματικόν = ἔλα, ἐμπρός.— 21 *τῶμπέχονον* (= τὸ *ἀμπέχονον*) λεπτόν ἐπανωφόρι χωρὶς μανίκια.— *περονατρίς*, *-ίδος* φόρεμα συγκρατούμενον μὲ πόρπας (περόνας). — *λάξεν* = *λάξου*, προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάξομαι* λαμβάνω.— 22 δωρ. *βᾶμες* = ἄττ. *βῶμεν*. — *ἔς*, ἐνν. *δώματα* — 23 *θασόμεναι*, μτχ. τελ.— 24 δωρ. γεν. *ὄλβιω* = ἄττ. *ὄλβιον*· *ἐν* (*οἴκῳ*) *ὄλβιω* = ἐν οἴκῳ ὄλβιου.— 25 *ὦν ἴδες*, *ὦν* ἢ πρώτη ἄντων. *ὦν* ἀναφορ., ἢ δευτέρω δεικτική : *ὦν εἶδες* (= *ἂ εἶδες*, καθ' ἔλξιν), *τούτων* (γεν. διαορ.). τὸ νόημα : καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλὰ, διὰ νὰ ἔχη νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.— *εἴπαις κα* (δυνητ.) = εἴποις ἄν.— 27 *αἰνόθρυπτος* ὁ πολὺ χαϊδεμένος, τρυφηλός, ὀκνηρός (ἐκ τοῦ *αἰνός* = δεινός καὶ *θρύπιω*). — 28 δωρ. *χεῖζοντι* = ἄττ. *χεῖζουσι*. — *καθεύδειν*, ἀντικ. τοῦ *χεῖζοντι*. — 29 δωρ. *κινεῦ* = ἄττ. *κινεῦ* (προστ. ἐνεστ. τοῦ *κινεῖμαι*). — *θάσσον*, ἐπίρρ. συγκριτ. τοῦ *ταχέως*

(ὑπερθ. τάχισα).— ὕδατος, ἀντικ. τοῦ δεῖ, ὕπερ ἀπρός. ἄνευ προσωπ. ὑποκειμ.—ὑπάρχει ἀνάγκη.—30 δωρ. *σμάμα*=ἀττ. *σμημα*=σάπων (ἐκ τοῦ *μάμα* καθαρίζω).—δωρ. *θηράς*=ἀττ. *θειράς*, -άδος ῥάχης ὀροσειραῶς· μὴ *θηράδα*=μὴ μου δίδης ἓνα βουνό (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνη).—31 *ἔγχει*=*ἔγχει*, β' ἐνικ. προστ. ἐνεστ. τοῦ *ἔγχω*.—δωρ. *μεν*=ἀττ. *μον*.—32 δωρ. *θοῖα*=ἀττ. *θοῖα*.—*νένιμμαι*, πρην. τοῦ *νίζομαι* νίπτομαι.—33 δωρ. *ἄ κλάξ* (*κλαχός*)=ἀττ. *ἡ κλεις* -δος.—34 δωρ. *τοι*=ἀττ. *σοι*.—35 δωρ. γεν. *πόσσω*=ἀττ. *πόσου* (γεν. τῆς *ἄξια*=ἀντι *πόσου*).—δωρ. *ἄφ' ἰσῶ* (γεν.)=ἀττ. *ἄφ' ἰστοῦ*, ἀπὸ τὸν ἀργαλειό.—36 δωρ. γεν. πληθ. *μνᾶν*=ἀττ. *μνῶν*.—*ἀργυρίω καθαρῶ*=ἀττ. *ἀργυρίου καθαροῦ*.—37 δωρ. *ποτέθηκα*=ἀττ. *προσέθηκα*.—40 δωρ. *οὐκ ἄξω τυ*=ἀττ. *οὐκ ἄξω σε*.—*μορμῶ* (ἡ) φανταστικὸν τέρας πρὸς ἐκφόβιοι τῶν μικρῶν παιδιῶν, μπαμπούλας.—41 δωρ. *τυ*=ἀττ. *σέ* (ὑποκ. τοῦ *γενέσθαι*).—42 δωρ. *ἔρωμε*=ἀττ. *ἔρωμεν*, προτρεπτικὴ ὑποτακτ.—δωρ. *παῖσδε*=ἀττ. *παῖζε*, προστακτ.—43 δωρ. *ἀπόκλαξον*=ἀττ. *ἀπόκλεισον*, κλεισε καλά.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—*Συρακόσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι* εἶναι αἱ δύο γυναικες, ἡ *Πραξινόη* καὶ ἡ *Γοργώ*, αἱ ὁποῖαι κατάγονται μὲν ἐκ Συρακουσῶν, κατοικοῦν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Λέγονται *Ἀδωνιάζουσαι*, διότι λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἑορτήν, τὴν τελομένην πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος. Ὁ Ἀδωνὶς ἦτο θεότης τῶν Ἀσιανῶν, ἀλλ' ἡ λατρεία του μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐπιστεύετο ὅτι ἦτο νεανίας ἐκπάγλου κάλλους, τὸν ὅποιον ἠγάπησε περιπαθῶς ἡ Ἀφροδίτη. Ἀλλ' ὁ Ἄρης ἐκ ζηλοτυπίας μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐξήγειρεν ἐναντίον τοῦ Ἀδωνίδος ἄγριον κάπρον, ὁ ὁποῖος τὸν κατεσπάραξεν, ἐκ δὲ τοῦ αἵματός του ἐβλάστησεν ἡ ἀνεμόνη. Ἡ Ἀφροδίτη κατεθλίβη διὰ τὸν θάνατόν του καὶ ὁ Ζεὺς ἐπέτρηνεν, ἵνα ὁ Ἀδωνὶς ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ἐπὶ τινα χρόνον ἐκ τοῦ Ἄδου εἰς τὴν ζωὴν. Τοιουτοτρόπως διὰ τῆς περιοδικῆς του ἐμφανίσεως ἐπὶ τῆς γῆς προσωποποιεῖ τὴν βλάστησιν. Ἐκ τούτου προῆλθον αἱ κατ' ἔτος τελούμεναι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑορταὶ τοῦ Ἀδωνίδος, αἱ ὁποῖαι ἐκαλοῦντο *Ἀδωνία*. Ἡ πρώτη ἡμέρα ἦτο ἀφιερωμένη πρὸς ἑορτασμόν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ ἐλέγετο *εὔρωσις*, ἡ δὲ δευτέρα ἦτο ἡμέρα πένθιμος, ἀφιερωμένη εἰς τὸν θάνατόν του, καὶ ἐλέγετο *ἀφανισμός*. Εἰς τὸ εἰδύλλιον περιγράφονται τὰ γεγονότα τῆς πρώτης ἡμέρας.

1 *ἔνδοι*· ἡ Γοργώ φθάνουσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινόης ἐρωτᾷ, ὡς φαίνεται, τὴν ὑπηρετρίαν τῆς Εὐνόην, ἂν εἶναι μέσα ἡ κυρία τῆς. Ἀλλ' ἡ Πραξινόη, ἀναγνωρίσασα αὐτὴν ἐκ τῆς φωνῆς, δεικνύει τὴν χαρὰν τῆς καὶ ἀπαντᾷ ἡ ἴδια· *ἔνδοι*, δηλ. «μέσα εἶμαι». Ἡ ὑπηρετρία *Εὐνόη* εἶναι βορβὸν πρόσωπον.—6 *κρηπίδες* εἶναι τὰ στρατιωτικὰ ὑποδήματα· ἡ δὲ *χλαμὺς* ἦτο ἐπανωφόρι κυρίως τῶν Μακεδόνων στρατιωτῶν.—16 *νίτρον* εἶναι ἡ ποτάσσα· αὕτη ἀναμιγνυομένη μὲ ἔλαιον ἐχρησίμευεν ὡς σάλπων.—τὸ *φῦκος* (φύκι)· ἐδῶ ἔννοεῖται τὸ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζόμενον ἐρυθρὸν χρώμα, κοκκινάδι (ψιμύθιον).—16 *ἀπὸ σκανᾶς*· σκηνή ἦτο ξύλινον παράπηγμα ἀπὸ ἔκεινα, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζον εἰς τὰς πανηγύρεις οἱ πωληταὶ κατ' εὐρυσιν τῆς ἐννοίας λέγεται γενικῶς κάθε μικρὸν κατάστημα, μαγαζί.—21 *περονατρίς*, φόρμα ἄνευ χειρῶν ἐκ δύο τεμαχίων ὑφάσματος, τὰ ὁποῖα συνδέονται κατὰ τοὺς ὄμους καὶ τὰ πλευρὰ διὰ περονῶν.—*ἀμπέχονον*, λεπτὸν ἐπανωφόρι.—24 *τὰν βασίλισσαν*· βασίλισσα ἦτο ἡ Ἀρσινόη.—*ἐν δλβίω δλβια*

πάντα παροιμία, δηλοῦσα ὅτι ὅσοι ἔχουν πολλά ἐξοδεύουν πολλά· ταῦτα λέγει ἡ Πραξινοῆ μετ' ἀδιαφορίας, ἡ ὁποία φανερώνει ὅτι δὲν ἔχει πολλὴν ὄρεξιν νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἑορτήν.— 26 *ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά* παροιμία, δηλοῦσα ὅτι αἱ ἑορταὶ καὶ τὰ πανηγύρια εἶναι διὰ τοὺς τεμπέληδες, πού εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι πρὸς ἔξοδον· οἱ ἔχοντες ὅμως ἐργασίαν, ὅπως ἐγὼ— λέγει ἡ Πραξινοῆ— ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐτοιμασθοῦν. Ἀποφασίσασα δηλ. νὰ ἐξέλθῃ, παρακαλεῖ τὴν φίλην τῆς νὰ περιμένῃ, διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ. Ἀκολουθοῦν διαταγαὶ πρὸς τὴν ὑπέρετριαν.— 27 *αἶρε τὸ νῆμα* κτλ.· τὸ νῆμα ἐχρησιμοποίει ἡ Πραξινοῆ διὰ τὸ ἐργόχειρόν τῆς· ἦδη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν ὑπέρετριάν τῆς Εὐνόην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ ἄλλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῇ ἐπάνω του ἢ γαλῆ, ὅπως ἔγινεν ἄλλοτε (: τὴν ὥρᾳ νὰ κάμῃς αὐτὸ πού ἐκαμες καὶ τὴν ἄλλῃ φορᾶ· νὰ φέρῃς τὸ νῆμα στὴ μέση, γιὰ νὰ ξαπλωθῇ ἢ γάτα).

Γ' ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.— Τὸ παρὸν εἰδύλλιον ἔχει μορφήν μικροῦ δράματος. Εἰς τοὺς στίχους 1-43 περιέχεται ἡ πρώτη σκηνή, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινοῆς. Τὰ διαλεγόμενα πρόσωπα εἶναι αἱ δύο Συρακούσσαι φίλαι, ἡ Γοργῶ καὶ ἡ Πραξινοῆ. Ἡ πρώτη ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης τῆς καὶ τὴν «ξεσηκώνει» διὰ νὰ μεταβῶν μαζί νὰ παρακολουθήσουν τὴν τελουμένην ἑορτήν τῶν Ἀδωνίων. Ὅλα διεξάγονται μὲ φυσικότητα, ζωηρότητα καὶ χάριν. Παρουσιάζονται δὲ οἱ χαρακτηριστικαὶ τῶν διαλεγόμενων γυναικῶν ψυχολογικώτατα καὶ παραστατικώτατα μὲ ζωντανὰ ἠθογραφικὰ στοιχεῖα.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 1-43.— 1 *Γοργοὶ φίλα* κτλ. Ἡ προσφώνησις τῆς φίλης ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας ψυχολογικώτατη.— 1 *δρη δίφρον, ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον*, αἱ προσταγαὶ δηλοῦν τὴν προθυμίαν πρὸς περιποίησιν τῆς φίλης.— *ἔχει κάλλιστα*, δηλ. καλὰ εἶναι καὶ ἔτσι, χωρὶς μαξιλλάρ· ἐκφρασις εὐγενείας πρὸς ἀποφυγὴν περιττῆς περιποιήσεως.— *ὦ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς*· ἐπιφώνησις τῆς Γοργῶς, ἐπιπληττούσης διήθεν ἑαυτὴν διὰ τὴν ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν ἐκαμες νὰ ἐξέλθῃ (καθαρὰ προσποιήσις, διότι ἀντιθέτως ὁ θόρυβος καὶ ἡ κίνησις τοῦ κόσμου τὴν εὐχαριστοῦν, ἀφοῦ κατόπιν παρακινεῖ καὶ τὴν φίλην τῆς εἰς ἔξοδον) λέγουσα ταῦτα ἢ Γοργῶ ρίπτεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐξηγνημένη.— 8 *ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος*· τὸ συνοδευτικὸν ἐπίθετον «πάραρος» καὶ αἱ κακολογίαι τῆς Πραξινοῆς διὰ τὸν σύζυγόν τῆς ἀποτελοῦν ἠθογραφικὰ στοιχεῖα, δι' ὧν χαρακτηρίζεται αὕτη ὡς γυνὴ ἀπλοϊκῆ, στερουμένη λεπτῶν τρόπων.— 13 *θάρσει, Ζωπυρίων* κτλ.· ἀποστροφὴ πρὸς τὸν παριστάμενον μικρόν· ἡ παρουσία τοῦ μικροῦ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γίνονται αἱ κακολογίαι, προσθέτει χάριν.— *γλυκερὸν τέκος*, ἔκφρασις γυναικείας τρυφερότητος.— *οὐ λέγει ἀπρῶν* («δὲν τὰ λέει γιὰ τὸν μπαμπά σου») τοῦτο λέγεται πρὸς παραπλάνησιν τοῦ μικροῦ (γυναικεία πονηρία).— 18 *χῶμός ταῦτ' ἔχει*· ἡ Γοργῶ, διὰ νὰ μὴ ὑστερήσῃ, κακολογεῖ τὸν σύζυγόν τῆς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ φίλη τῆς.— *ἀλλ' ἴθι* κτλ., φράσις παρακλεσματικῆ, ἐμφαίνουσα σπουδὴν (: ἐμπρός, κάμε γρήγορα κτλ.).— 23 *θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν*· δηλοῖ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τὸ θέαμα.— *ἐν δλίβω δλίβα πάντα*, παροιμιακὴ φράσις (βλ. Πραγματ.)· ἡ Πραξινοῆ προσποιεῖται ὅτι δὲν

ἔχει ὄρεξιν νά ἐξέλθῃ γρήγορα ὁμως μεταπειθεῖται.—27 αἶρε τὸ νῆμα κτλ.: χαριεστάτη σκηνὴ περιέχουσα τὰ συνήθη παράπονα τῶν κυριῶν κατὰ τῶν ὑπηρετριῶν (ἐπιπλήξεις, παρατηρήσεις, διαταγαὶ διαδέχονται ἀλλήλας ἐν συνχειρί).—*μάλα τοι... πρέπει* («πολὺ σοῦ πάει αὐτὸ τὸ φόρεμα»): μετὰ τὰς κακολογίας ἐναντίον τῶν συζύγων, μετὰ τὰ παράπονα κατὰ τῶν ὑπηρετριῶν, αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν φορεμάτων: ὅλα εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς νοοτροπίας τῶν δύο γυναικείων τύπων, τοὺς ὁποίους παρουσιάζει μὲ τὴν χάριν ὁ ποιητής.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ; 1) Ἐπίσκεψις τῆς Γοργοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινόης. Διαχύσεις μετὰξὺ τῶν δύο φίλων γυναικῶν (1-4).—2) Δικαιολογία διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐπικοινωνίας μετὰξὺ τῶν λόγῳ τῆς ἀποστάσεως τῶν οἰκιῶν των. Παράπονα καὶ κακολογίαι κατὰ τῶν συζύγων των (5-20).—3) Ἀποφασίζουσι νά ἐξέλθουν διὰ νά μεταβοῦν εἰς τὴν ἑορτὴν (21-26).—4) Ἐτοιμασίαι καὶ καλλωπισμοὶ τῆς Πραξινόης (27-40).—5) Ἐκφόβιαι τοῦ μικροῦ, διαταγαὶ πρὸς τὴν μένουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπέρετριαν (40-43).

ΣΚΗΝΗ 2^α

Καθ' ὁδὸν (44-47)

(Πρόσωπα: Γοργώ, Πραξινόη, Γραῖα, Ξένος)

ΠΡ. ὦ θεοί, ὄσος ὄχλος (ἔστι).	ΠΡ. ὦ θεοί, πόσος κόσμος!
Πῶς καὶ πόκα χρὴ περᾶσαι (ἡμᾶς) τοῦτο τὸ κακόν;	Πῶς καὶ πότε πρέπει νά περάσωμεν αὐτὸ τὸ κακόν;
45 Μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄ- μετροι.	Μυρμήκια ἀναρίθμητα καὶ ἀμέτρητα.
Πολλὰ καλὰ ἔργα πεποίη- ταί τοι, ὦ Πτολεμαῖε, ἐξ ὧ (=ἐξ οἷ) ὁ τεκῶν (ἔστιν) ἐν ἀθανάτοις·	Πολλὰ ὠραῖα ἔργα ἔχουν γίνεαι ἀπὸ ἐσένα, ὦ Πτολεμαῖε, ἀφ' οἷου ὁ πατέρας σου εὐ- ρίσκεται μετὰξὺ τῶν ἀθανάτων.
οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυ- πτισί,	κανεὶς κακοποιὸς δὲν βλέπτει τὸν διαβά- την πλησιάζων κρυφίως (: γλιστρώντας δι- πλα του) κατὰ τὸ Αἰγυπτιακὸν σύστημα,
οἶα πρὶν ἔπαισδον ἄνδρες κεκροτημένοι ἐξ ἀπάτας,	ὅπως πρὶν τὸ εἶχαν ὡς παιγνίδι ἄνδρες πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην (: φύσει ἀπατεῶνες)
50 ὁμαλοὶ ἀλλάλοις, κακὰ παί- γνια, πάντες ἐρίνοι.	(ὅλοι) ὅμοιοι μετὰξὺ τους, κατεργάρηδες, ὅλοι ἔλεινοι.
Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; Τοὶ πολεμισταὶ ἵπποι τῷ βα- σιλῆος.	Φιλτάτη μου Γοργώ, τί νά γίνωμεν; (Νά) τὰ πολεμικὰ ἄλογα τοῦ βασιλέως.
* Ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.	(Πρὸς τινὰ ἱπποκόμον:) Ἄγαπητὴ κύριε, (πρὸ- σεχε) μὴ με πατήσης.
* Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδε ὡς ἄγριος.	* Ὅρθὸς σηκώθηκε τὸ κόκκινον (ἄλογο): κοί- ταξε πόσον εἶναι ἄγριο.

- Κυνοθαρσής Εὐνόα, οὐ φευξή; (Πρὸς τὴν ὑπερέτριαν:) Παράτολμη Εὐνόη, δὲν δὲν θὰ φύγῃς;
 Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα. (Αὐτὸ τὸ ἄλογο) θὰ σοτώσῃ τὸν καβαλάρη του!
- 55 Ὠνάθην μεγάληως, ὄτι τὸ βρέφος μοι μένει ἔνδοι. Εὐχαριστήθηκα πολὺ, διότι τὸ βρέφος μου μένει μέσα (εἰς τὸ σπίτι).
 Γ. Θάρσει, Πραξινοά' καὶ δὴ γεγενήμεθα ὀπισθεν' τοῖ δ' ἔβαν ἔς χώραν. Γ. Ἐχε θάρρος, Πραξινοή' καὶ τώρα πλέον ἔχομεν μείνει ὀπίσω· αὐτοὶ δὲ (οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἄλογα) ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν τους.
 ΠΡ. Καυτὰ (=καὶ αὐτὴ) συναγεῖρομαι ἤδη. ΠΡ. Καὶ ἐγὼ ἢ ἴδια ἀρχίζω πλέον καὶ συνέρχομαι.
 Δεδοίκα τὰ μάλιστα ἐκ παιδὸς ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν' σπεύδωμες' ὄχλος πολλὸς ἐπιρρεῖ ἄμμιν. Φοβοῦμαι πάρα πολὺ ἀπὸ μικρῶ παιδὶ τὸ ἄλογο καὶ τὸ κρῦο φίδι· ἄς σπεύσωμεν· κόσμος πολλὸς ὄρμῃ κατεπάνω μας.
- Γ. Ἐξ αὐλᾶς (ἔρχει), ὦ μᾶτερ; Γ. (Πρὸς διερχομένην γραῖαν:) Ἄπο τ' ἀνάκτορα ἔρχεσαι, μανούλα;
 ΓΡΑΥΣ. Ἐγὼν, τέκνα. ΓΡΑΙΑ. Μάλιστα, παιδιά μου.
- 60 Γ. Εἶτα, εὐμαρές (ἔστι) παρενθεῖν; Γ. Λοιπόν, εἶναι εὐκολὸν νὰ περάσῃ κανεὶς;
 ΓΡ. Ἀχαιοὶ πειρώμενοι ἦνθον ἔς Τροίαν, κάλλιστα παίδων. ΓΡ. Οἱ Ἀχαιοὶ προσπαθοῦντες ἦλθαν εἰς τὴν Τροίαν, ὠραϊόταται κόραι μου.
- Πάντα θην τελεῖται πείρα. Ὅλα βεβαίως γίνονται μὲ τὴν προσπάθειαν.
 Γ. Ἄ πρεσβύτες ἀπόχρητο θεσπίξασα χρησμός (=χρησμούς). Γ. Ἡ γραῖα ἔφυγε ἀφοῦ (μᾶς) εἶπε χρησμούς (λόγια αἰνιγματώδη).
 ΠΡ. Γυναῖκες ἴσαντι πάντα καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγετο Ἦραν. ΠΡ. Αἱ γυναῖκες τὰ γνωρίζουν ὅλα, (ἀκόμη) καὶ πῶς ὁ Ζεὺς ἐπῆρε γυναῖκα του τὴν Ἦραν.
- 65 Γ. Θᾶσαι, Πραξινοά, ὄσσοις ὄμιλος (ἔστι) περὶ τὰς θύρας. Γ. Κοίταξε, Πραξινοή, πόσος κόσμος (εἶναι) γύρω ἀπὸ τὰς θύρας (τῶν ἀνακτόρων).
 ΠΡ. Θεσπέσιος. Γοργοί, δὸς μοι τὰν χέρα' λάβε καὶ τὴ, Εὐνόα, (τὰν χέρα) Εὐτυχίδος· πρότεχε αὐτά, μὴ τι πλαναθήης. ΠΡ. Ἐξαρετικὸς, Γοργώ, δῶσε μου τὸ χέρι σου· πιάσε καὶ σύ, Εὐνόη, τὸ χέρι τῆς Εὐτυχίδος· πρόσεχε μόνη σου, μὴ τυχὸν χαθῆς.
- Εἰσένθωμες πᾶσαι ἄμα· Εὐνόα, ἔχευ ἀπριξ ἄμῶν. Ἄς εἰσέλθωμεν ὅλοι μαζί· Εὐνόη, κρατήσου σφιχτὰ ἀπὸ ἡμᾶς.
 Οἴμοι δειλαία, τὸ θερίστριον μευ ἔσχισται ἤδη δίχα, Γοργοί. Ὄχ δυστυχησμένη (ποῦ εἶμαι), τὸ λεπτὸν μου ἐπανωφόρι ἔχει σχισθῆ ἤδη εἰς τὰ δύο, Γοργώ.
 Πότ τῶ Διός, ὦνθρωπε, εἴ τι γένοιο εὐδαίμων, φυλάσσεο (Πρὸς συνωθούμενον πλησίον τῆς ἀγνωστον ξένου:) Δι' ὄνομα τοῦ Διός, ἄνθρωπέ μου, ἔτσι νὰ εἶσαι καλά, πρόσεχε τὸ ἐπανωφόρι μου.
- 70 τὸ ἀμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ. Οὐκ (ἔστιν) μὲν ἐπ' ἐμίν, ὅμως δὲ φυλαξεύμαι.

ΠΡ. *Οχλος ἄθρως ὠθεῦνθ' (=ὠθεῦνται = ὠθοῦνται) ὥσπερ ὕες.

Ξ. Θάρσει, γύναι· εἰμὲς ἐν καλῶ.

ΠΡ. Κῆς (=καὶ ἐς) ὥρας κῆπειτα εἰς ἐν καλῶ, φίλε ἀνδρῶν, περιστέλλων ἄμμε.

75 Χρηστῶ καὶ οἰκτίρμονος ἀνδρός.

Εὐνόη φλίβεται ἄμμιν' ἄγε, βιάζευ, ὦ δειλά τυ.

Κάλλιστα· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», εἶπεν ὁ ἀποκλάζας τὰν νυόν.

ΞΕΝΟΣ. Δὲν ἐξαργτᾶται μὲν ἀπὸ ἐμέ (:δὲν εἶναι στὸ χέρι μου), ἀλλ' ὅμως θά προσέξω.

ΠΡ. Κοσμοσυρροή· σπρώχνονται ὡσὰν γουρούνια.

Ξ. Ἔχε θάρρος, κυρία μου· εἴμεθα εἰς καλὴν θέσιν.

ΠΡ. Καὶ τώρα καὶ πάντα νὰ εἶσαι καλά, ἀγαπητὴ κύριε, πὺ φροντίξεις γιὰ μᾶς.

(Αὐτὸ εἶναι γνώρισμα) καλοῦ καὶ εὖσπλαχνικοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Εὐνόη σπρώχνεται ἐπάνω μας· ἐμπρός, προσπάθησε νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας καὶ σὺ, δειλή.

Ἐραιότατα· «Μέσα εἶναι ὄλες», εἶπεν ἐκεῖνος πὺ ἐκλείσει μέσα τὴν νύμφην.

(Ἡ Γυρῶ, ἡ Πραξινόη καὶ αἱ ὑπηρετρίαι τῶν Εὐνόη καὶ Εὐνυχίς συνωθούμεναι εἰσέρχονται ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων).

Β' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—44 *περᾶσαι*, ὑποκ. τοῦ *χρή·* ὑποκ. δὲ τοῦ ἀπαρ. ἐνν. ἡμᾶς.—46 *τοι*, ποιητ. αἴτιον.—47 *ἐξ ὧ* (γεν.)=*ἐξ οὗ* (χρόνου), ἀφ' οὗτου.—48 *δωρ. δαλέομαι*=ἀττ. *δηλέομαι* βλάβτω, κακοποιῶ.—*ἰόντα*, μτχ. ἐνεστ. τοῦ *εἶμι*, (ἔρχομαι)· *τὸν ἰόντα* τὸν διερχόμενον, τὸν διαβάτην.—49 *οἶα*, σύστ. ἀντικ. τοῦ *ἔπαισθον* (=ἀττ. *ἐπαιζον*): ὅποια παίγνια ἐπαιζον, ὅπως τὸ εἶχαν ὡς παιγνίδι.—*κεκροτημένοι*, μτχ. παθ. πρσμ. τοῦ *κροτέω*-ᾧ συγκροτῶ, σφυρηλατῶ, κατασκευάζω (ἐδῶ μεταφορικῶς).—50 *δμαλὸς* ὁμοιος.—*κακὰ παίγνια*, τὸ ἀφρημημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκρι. = κακοὶ ἀπατεῶνες, κατεργάρηδες.—*ἐρινὸς* ἀγριόσκον· ἐδῶ μτφρ. *πάντες ἐρινοὶ* ὄλοι ἐλεεινοί.—51 *δωρ. ἀδίστα* = ἀττ. *ἠδίστη* γλυκυτάτη.—53 *κυνοθαρής* θρασὺς ὡς κύων, παράτολμος.—*δωρ. φρευξῆ*=ἀττ. *φρεύει*, β' ἐνικ. ὄριστ. μέλ. τοῦ *φρύγω*.—*διαχρησείται*, μέλλ. τοῦ *διαχρῶμαι* κατιστρέφω, σκοτώνω.—55 *δωρ. ἀνάθην*=ἀττ. *ἀνήθην*, παθ. ἀόρ. τοῦ *ὀνίναμαι* ὠφελουῖμαι, εὐχαριστοῦμαι.—56 *δωρ. ἔβαν*=ἀττ. *ἔβησαν*.—*καὶ τὰ καὶ ἐγὼ αὐτή*.—57 *δωρ. δεδοίκα*=ἀττ. *δέδοικα*.—58 *δωρ. σπεύδωμες*=ἀττ. *σπεύδωμεν*, προτρπτ. ὑποτ.—αιολ. *ἄμμιν* = ἀττ. *ἡμῖν*.—*ἐπιρρεῖ*, τοῦ *ἐπιρρέω* χύνομαι, ὀρμῶ.—60 *εἶτα*, ἐδῶ = λοιπόν.—*δωρ. παρενθεῖν* = ἀττ. *παρελθεῖν*, ὑποκ. τῆς ἀπροσ. ἐκφρ. *εὐμαρές* (ἔστιν), ὑποκ. δὲ τοῦ ἀπαρ. ἐνν. τὸ ἡμᾶς ἢ τινά.—61 *πειρώμενοι*, μτχ. τροπ.—62 *πείρα*, δοτ. τοῦ μέσου.—*θην*, βεβαιωτ. μόριον = βεβαίως.—*δωρ. θεσπίξασα* = ἀττ. *θεοπίσασα*, τοῦ *θεοπίξω* λέγω προφητείας.—*δωρ. ἴσαντι* = ἀττ. *ἴσασι* (τοῦ *οἶδα*).—*καὶ ὡς* (ἐπίρ. τροπ.)=καὶ πῶς, μὲ ποῖον τρόπον· τὸ νόημα: αἱ γυναῖκες τὰ ξέρουν ὅλα, ἀκόμη καὶ τὰ ἰδιαίτερα μυστικά τοῦ Διός.—65 *δωρ. θᾶσαι* = ἀττ. *θέασαι* (β' ἐνικ. προστ. ἀόρ. τοῦ *θεῶμαι*).—66 *θεσπέσιος* ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεγόμενος, ἀνέκφραστος, ἔξαιρετικὸς (ἐκ τοῦ *θεός* καὶ *ἔσπο*, = *εἶπον*).—67 *δωρ. πότεχε*=ἀττ. *πρόσχε*.—*αὐτα*=αὐτή, σὺ ἢ ἰδίᾳ.—68 *δωρ. εἰσένθωμες* = ἀττ. *εἰσείδω*

μεν, προτρεπτ. ύποτ.—*ἀπρίξ*, έπίρρ. (α εύφων. και *πρίω*=πριονίζω, τρίζω)= με σφιγμένους τούς οδόντας· έπομένως=σφιχτά, κολλητά.—δωρ. *έχεν*=άττ. *έχου*, β' ένικ. προστ. του *έχομαι*.—*άμων*=*ήμων*, άντικ. του *έχου*.—70 *εί τι γένοιτο εὐδαίμων*, έκφρασις εύχης: έτσι να είσαι καλά (πρέσεξε να μη σχισθῆ περισσότερον τό έπαναφόρι μου).—71 *φυλαξεῦμαι*, δωρ. μέλ. του *φυλάσσομαι* προσέχω.—72 *ἄθρως*=άττ. *άθρόος· ὄχλος ἄθρως* κοσμοσυρροή.—δωρ. *ώθευνται*=άττ. *ώθούνται*.—δωρ. *ειμές*=άττ. *έσμέν*.—75 αιολ. *άμμε*=άττ. *ήμās*.—*χρηστῶ* (=χρηστοῦ) και *οϊκτιζομος άνδρός*, γενν. κτγριτ. τῆς ιδιότητος: *τούτο (τό περιτέλλειν ήμās έστί) χρησιού... άνδρός*.—76 *φλίβομαι* θλίβομαι, πιέζομαι, σπρώχομαι.—76 αιολ. *άμμιν*=άττ. *ήμιν*.—δωρ. *βιάζεν*=άττ. *βιάζον*, προσπάθησε να περάσης δια τῆς βίας.—77 *ένδοι μέσα* (βλ. Πραγματικά).—*τάν νυόν*=*τήν νυόν· νυός*=νύμφη.—*άποκλάξας*=άττ. *άποκλείσας*.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—47 *δ τεκόν'* ὁ πατήρ του τότε βασιλέως Πτολεμαίου του Β' ήτο ὁ Πτολεμαίος ὁ Α', ὁ Λάγου.—48 *Αἰγυπτιστί*: κατά τόν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ὁποῖοι ήσαν διαβόητοι ὡς κλέπται και λωποδύται· ὁ Πτολεμαίος Β' έλαβε αὐστηρά μέτρα και ἀποκατέστησε τήν τάξιν και τήν ασφάλειαν.—51 *τοὶ πολεμισταὶ ἴπποι*· οὔτοι θά έλάμβανον μέρος εις τούς ίππικούς άγῶνας, οἱ ὁποῖοι έτελοῦντο κατά τήν έορτήν.—60 *ές Τροίαν κτλ.*, παροιμιακή φράσις, τῆς ὁποίας τό νόημα είναι ὅτι δια τῆς προσπάθειας ὅλα κατορθώνονται (πρβλ. τό ιδιόν μας: «ρωτώντας πάει κανεις στην Πόλη»).—64 *και ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν*· επίσης παροιμιακή φράσις δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα.—67 *Εὐτυχις* ήτο ἡ ὑπέρετρα τῆς Γοργούς.—69 *τό θερίστριον* ήτο λεπτόν γυναικειόν έπαναφόριον (είδος εσάρπας)· ἀλλαχού ὀνομάζεται *άμπέχρον* (21, 39, 71).—77 *ένδοι πάσαι*· παροιμιακή φράσις: κατά γαμήλιον έθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ήθελον να εισέλθουν μαζί της εις τήν οἰκίαν του γαμβροῦ· ἐκείνος ὁμως ή ὁ παράνυμφος κατώρθωνε να τήν χωρίση ἀπό τās συντρόφους της και να τήν εισαγάγη εις τήν οἰκίαν του, κλειάν τήν θύραν (*άποκλάξας*), έλεγε δέ εις αὐτάς χαριτολογῶν «ένδοι πάσαι». μέσα είναι ὅλα ὅσα πρέπει, δηλ. ή νύμφη. Ἡ φράσις αὐτή έλέγετο παροιμιωδῶς ὁσάκις κατώρθωνε κανεις να εισχωρήση κάπου ὑπερνωκῶν τὰ έμπόδια.

Γ' ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.—Εὔρισκόμεθα εις τήν β' σκηνήν (44-77) του δραματικού ειδυλλίου. Αἱ δύο φίλαι έξέρχονται και διασχίζουν τās κομοβριθεῖς ὁδοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας μεταβαίνουσαι εις τ' ἀνάκτορα, δια να παρακολουθήσουν τήν έορτήν. Με παραστατικότητα εικονίζετ αι ή κινήσις τῆς ὁδοῦ, ὁ φόβος τῶν γυναικῶν μη καταπατηθοῦν ἀπό τούς ίππεις, ή προσπάθειά των να διασχίσουν τό πλῆθος, ή περιπέτεια τῆς Πραξινόης, τῆς ὁποίας σχίζεται τό έπαναφόρι ἀπό τόν συνωσιτισμόν κτλ. Ἐπίσης φυσικώτατοι και και ήθογραφικοὶ είναι οἱ τρόποι και οἱ διαμειβόμενοι λόγοι τῶν προσώπων: ή Πραξινόη θαναάζει τό πλῆθος του κόσμου, με χαρακτηριστικῆ φωναίαν έκφράζει τούς φόβους της και σχολιάζει ὅ,τι βλέπει—ή Γοργώ ζητεῖ πληροφορίας ἀπό διερχομένην γραίαν, ή ὁποία, ὅπως συνήθως αἱ γυναῖκες τῆς ήλικίας της, ὀμιλεῖ με παροιμιακάς φράσεις—ή Πραξινόη πάλιν δίδει ὁδηγίαις εις τήν φίλην της και εις τās ὑπηρετρίαις δια να μη χαθοῦν—και πάλιν ή ἰδία ὀδύρεται δια τό σχίσιμον του έπαναφορίου της και έπικαλεῖται

τὴν προσοχὴν τοῦ παραπλεύρως συνωθουμένου ξένου — τέλος εἰσχωροῦν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἀκούεται θριαμβευτικὴ ἢ φωνὴ τῆς Πραξινοῆς: «ἐνδοὶ πᾶσαι» (ἐπὶ τέλους ἐμπήκαμε!)

Αἰσθητικὰ σνοιχεῖα στ. 43-77.—44 ὦ θεοί, προσφώνησις θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.—45 *μύρμακες*, γραφικὴ μεταφορά.—46 *ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις (ἐστίν)*, περιφρασις, ἀντί: *ἀπέθανε* (πρὸς ἔκφρασιν τιμῆς).—*ὁ τεκόν, ἀντονομασία*, ἀντί: *ὁ πατήρ*.—54 *οὐ φευξῆ*, ἐρωτηματικὴ προσταγή, ἀντί: φύγε τάχιστα! (δηλ. ἀντί προστακτικῆς τίθεται ἀποφατικὴ ἐρώτησις, πρὸς ἔμφασιν).—60 *ἐξ ἀλλᾶς, ὦ μάτερ;* διὰ τὴν γοργότητα τοῦ διαλόγου ὁ στίχος κατατέμνεται, ἥτοι εἰς τὸν αὐτὸν στίχον ἐρωτᾷ ἢ Γοργώ, ἀπαντᾷ ἢ γραῖα καὶ ἀνταπαντᾷ ἢ Γοργώ· (ἡ τοιαυτὴ κατάτμησις τοῦ στίχου λέγεται ἀντιλαβή).—61 *ἐς Τροίαν* κτλ. χαρακτηριστικὸν τῶν ἠλικιωμένων ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν εἶναι τὸ ὁμιλεῖν διὰ παροιμιῶν.—66 *θεσπέσιος* κτλ., ἡ βραχύτης τῶν προτάσεων καὶ τὸ ἀσύνδετον δηλοῦν ζωηρότητα.—69 *οἷμοι δειλαία*, ἐπιφώνησις· χαριέστατα εἰσάγεται τὸ ἐπεισόδιον μὲ τὸ σχίσμιον τοῦ ἐπανωφορίου.—73 *ὡσπερ ὕες*, παρομοίωσις ἀπρεπῆς, χαρακτηρίζουσα τὴν Πραξινοῆν, ἢ ὅποια ἐκφράζει τὴν δυσφορίαν της, διότι αὐτὴ, ἡ ἐξέχουσα κυρία, συνωθεῖται μὲ τὸν ταπεινὸν ὄχλον!—76 «*ἔνδοι πᾶσαι*», ἐπιφώνησις ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰσόδου των εἰς τ' ἀνάκτορα.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ἐξοδος τῶν γυναικῶν εἰς τὴν ὁδὸν ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ κινήσεως καὶ σχόλια τῶν γυναικῶν (44-58).—2) Διάλογος αὐτῶν μὲ τὴν γραῖαν ἐρχομένην ἐκ τῶν ἀνακτόρων (59-64).—3) Συνωστισμὸς πρὸ τῶν ἀνακτόρων· σχίζεται τὸ ἐπανωφόριον τῆς Πραξινοῆς (65-71).—4) Διάλογος μὲ ξένον· εἴσοδος εἰς τ' ἀνάκτορα (72-77).

ΣΚΗΝΗ 3η

Εἰς τὰ ἀνάκτορα (78-149).

(Πρόσωπα: Γοργώ, Πραξινοῆ, ἕτερος ξένος, γυνὴ αἰοῖδος).

Γ. Πραξινοῆ, πόταγε ὦδε.
 Ἄθρησον πρᾶτοντὰ ποικίλα.
 Ὡς λεπτὰ καὶ χαριέντὰ (ἐστι) φασεῖς (αὐτὰ) τεχνάματα θεῶν.
 80 ΠΡ. Πότνια Ἀθαναία· ποῖαι ἔριθοι ἐπόνασαν σφε, ποῖοι ζωγράφοι ἔγραψαν τὰ ἀκριβέα γράμματα;
 Ὡς ἔτυμα ἐστάκνυ, καὶ ὡς ἔτυμα ἐνδινεῦντι. Ἐμψυχα,

Γ. Πραξινοῆ, πλησίασε ἐδῶ.
 Κοίταξε πρῶτα τὰ ἐργόχειρα.
 Πόσον λεπτὰ καὶ χαριτωμένα εἶναι· θὰ τὰ εἴπης (: θὰ τὰ νομίσης) ἔργα τέχνης τῶν θεῶν.
 ΠΡ. Σεβαστὴ Ἀθηνᾶ· ποῖαι ὑφάντριά τὰ ἐδόυλεψαν, ποῖοι ζωγράφοι ἐζωγράφησαν τὰ τέλεια (αὐτὰ) σχέδια;
 Πόσον φυσικὰ στέκονται καὶ πόσον φυσικὰ κινοῦνται! (Εἶναι) ζωντανὰ καὶ ὄχι βαλ-

οὐκ ἐνυφαντά. Ἄνθρωπος τοί (ἔστι) σοφὸν χρήμα.

85 Αὐτὸς δὲ ὡς θαητὸς κατὰ-
κειται ἐπ' ἀργυρέω κλισμῶ,
καταβάλλων ἀπὸ κροτάφων
πρῶτον ἴουλον,

ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ φι-
λεῖται κῆν (=καὶ ἐν) Ἄχέ-
ροντι.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ. ὦ, δύ-
στανοι, παύσασθε κωτίλλοι-
σαι ἀνάνυτα, τρυγόνες·

ἔκκναισεῦντι ἅπαντα πλα-
τειάσδοισαι.

ΠΡ. Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος
(=πόθεν ἦκεν ὁ ἄνθρωπος);

Τί δὲ τὴν (=τί δέ σοι, ἐνν.
μέλει), εἰ εἰμὲς κωτίλαι;

90 Πασάμενος ἐπίτασσε.

Ἐπιτάσσεις Συρακοῦσας;

ὦς εἰδῆς καὶ τοῦτο· εἰμὲς
Κορίνθιαι ἄνωθεν, ὡς καὶ
Βελλεροφῶν.

Λαλεῦμες Πελοποννησιτί·
ἔξεστι δέ, δοκῶ, τοῖς Δωριέ-
εσσι δωρισδεν.

Μὴ φύη, Μελιτώδες,

85 ὃς εἶη καρτερὸς ἀμῶν,
πλάν ἑνός.

Οὐκ ἀλέγω· μὴ ἀπομάξης
κενεάν μοι (ἐνν. χοίνικα).

Γ. Σίγη, Πραξιόνα· μέλλει
αἰδεῖν τὸν Ἄδωνιν

ἀθυγάτηρ τῆς Ἀργείας, πο-
λύιδρις αἰιδός,

ἄτις καὶ πέρυσιν ἀρίστευσε
τὸν Ἰάλεμον.

Φθεγγεῖται τι καλόν, οἶδα
σάφα·

διαθρύπτεται ἤδη.

μένα εἰς τὸ ὕφασμα. Ὁ ἄνθρωπος ἀλήθεια
εἶναι σοφὸν ὄν.

Καὶ ὁ ἴδιος πόσον θαυμάσιος εἶναι ἔξα-
πλωμένος ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς κλίνης,
ἐκβάλλων κάτω ἀπὸ τούτων κροτάφους τὸ
πρῶτον χνουδί (: τὰ πρῶτα γένεια),

ὁ πολυαγαπημένος Ἄδωνις, ὁ ὁποῖος εἶναι
ἀγαπητὸς καὶ εἰς τὸν Ἄδην.

ΑΛΛΟΣ ΞΕΝΟΣ. Ἄθλαιοι, παύσετε νὰ
φλυαρῆτε ἀκατάπαντα, τρυγόνες·

θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ἀνοίγουσαι πλατεῖα τὸ
στόμα τους (: μὲ τὴν πλατεῖα τους προφορᾶ).

ΠΡ. Μᾶ, ἀπὸ ποῦ (μᾶς ἦλθεν αὐτὸς) ὁ
ἄνθρωπος;

Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει, ἂν εἴμεθα φλύαρες
(: ἂν ἐμεῖς φλυαροῦμε);

Ἄμα ἀποκτήσης (δούλους), νὰ τοὺς διατάξης.
Διατάξεις (: τολμᾶς νὰ διατάξης) Συρα-
κουσίας;

Διὰ νὰ ξέρης καὶ αὐτό, εἴμεθα Κορίνθιαι
ἐκ καταγωγῆς, ὅπως ὁ Βελλεροφῶν.

Ὅμιλοῦμεν Πελοποννησιακά·

καὶ ἐπιτρέπεται, νομίζω, εἰς τοὺς Δωριεῖς
νὰ ὀμιλοῦν δωρικά.

Εἶθε νὰ μὴν ὑπάρξῃ, Γλυκεῖά μου (Περ-
σεφῶνη),

(ἄνθρωπος), ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός μας,
ἐκτός ἀπὸ ἑναν (δηλ. ἀπὸ τὸν σύζυγόν μας).

Δὲ σὲ λογαριάζω· μὴ ξεκαθαρίσης αὐτὸ
πὺν περισσεύει ἀπὸ τὴν ἄδειαν μου χοί-
νικα (: ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, νὰ μοῦ κρατήσης
τὸ μισθὸ — βλ. Πραγματικά).

Γ. Σιώπα, Πραξιόνη· πρόκειται νὰ τρα-
γουδήσῃ τὸν Ἄδωνιν

ἢ κόρη τῆς Ἀργείας, ἡ σοφὴ αἰιδός,

ἢ ὁποῖα καὶ πέρυσιν ἔλαβε τὸ βραβεῖον
εἰς τὸ θρησκευτικὸν τραγοῦδι

Θὰ τραγουδήσῃ κάτι ὠραῖον, τὸ ξέρω
καλά·

κάνει τὰ νάζια της (: ἐτοιμάζεται) τώρα.

100 ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ. Δέσποινα,
 & ἐφίλησας Γολγῶς τε καὶ
 Ἰδάλιον, αἰπεινὸν τ' Ἔρυκα,
 Ἀφροδίτα παίζουσα χρυσῶ,

οἶόν τοι ἄγαγον τὸν Ἄδωνιν
 ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαὶ πό-
 δας ὦραι.

Φίλοι ὦραι (εἰσι) βάρδιστα
 μακάρων,

105 ἀλλὰ ἔρχονται ποθῆναι πάν-
 τεσσι βροτοῖς φέροισι αἰεί
 τι.

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἐποίη-
 σας Βερενίκαν ἀθανάταν ἀ-
 πὸ θνατᾶς, ὡς μῦθος ἀνθρώ-
 πων (ἔστιν),

ἀποστάξασα ἀμβροσίαν ἐς
 στήθος γυναικός·
 χαριζομένα δὲ τίν, πολυώνυ-
 με καὶ πολύναιε,

110 ἀ Βερενικεία θυγάτηρ, εἰκυῖα
 Ἐλένα, Ἀρσινόα,
 ἀτιτάλλει Ἄδωνιν πάντεσσι
 καλοῖς.

Πάρ οἱ μὲν
 κεῖται ὦρια,
 ὅσα φέροντι ἄκρα δρυός,

πάρ δὲ (ἐνν. κεῖνται)
 ἀπαλοὶ κῆποι πεφυλαγμένοι
 ἐν ἀργυρέοις ταλαρίσκοις,
 χρύσεια δὲ ἀλάβαστρα Συ-
 ρίῳ μύρω (γεν. ἐν.).

115 Εἶδατα θ' ὅσσα (= ὅσσα τε
 εἶδατα)

γυναῖκες πονέονται ἐπὶ πλα-
 θάνῳ
 μίσγοισι παντοῖα ἄνθεα
 λευκῶ μαλεῦρῳ
 ὅσσα τε (πονέονται) ἀπὸ γλυ-
 κερῶ μέλιτος

ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ. Δέσποινα, (σύ), ἡ ὁποία
 ἠγάπησες τοὺς Γολγῶς καὶ τὸ Ἰδάλιον
 καὶ τὸν ἀπόκρημνον Ἔρυκα.

Ἀφροδίτη, (σύ), ἡ ὁποία παίζει μετὰ
 χρυσάφι,

πόσον ὦραιον σοῦ ἔφεραν τὸν Ἄδωνιν ἀπὸ
 τὸν ἀέναον (: τὸν πάντοτε ρέοντα) Ἀχέροντα
 κατὰ τὸν δωδέκατον μῆνα αἰ τρυφερῶ
 κατὰ τοὺς πόδας (: αἱ ἐλαφρόποδες) ὦραι.
 Αἱ ἀγαπηταὶ ὦραι εἶναι αἱ περισσότερον
 βραδυνκίνητοι ἀπὸ (ὅλους) τοὺς θεοὺς.

ἀλλὰ ἔρχονται ποθηταὶ εἰς ὅλους τοὺς θνη-
 τοὺς φέρουσαι πάντοτε κάτι (καλόν).

Ἀφροδίτη, κόρη τῆς Διῶνης, σὺ μὲν ἔκα-
 μες τὴν Βερενίκην ἀθάνατον ἀπὸ θνητὴν
 (ποῦ ἦτο πρὶν), καθὼς λέγουν οἱ ἄνθρωποι,

ἀφοῦ ἐνεστάλαξες ἀμβροσίαν εἰς τὸ στήθος
 τῆς γυναικός.

θέλουσα δὲ νὰ εἶναι εὐχάριστη εἰς ἐσέ, ὦ
 θεὰ μὲ τὰ πολλὰ ὀνόματα καὶ μετὰ τοὺς πολ-
 λούς ναούς,

ἡ κόρη τῆς Βερενίκης, ἡ ὁποία ὁμοιάζει
 μετὰ τὴν Ἐλένην, δηλ. ἡ Ἀρσινόη,
 περιποιεῖται τὸν Ἄδωνιν μετὰ ὅλα τὰ καλὰ
 (τοῦ κόσμου).

Κοντὰ τοῦ μὲν (: πλησίον μὲν τοῦ Ἀδωνίδος)
 εἶναι βαλμένοι οἱ καρποὶ τῆς ἐποχῆς,
 ὅσους παράγουν τὰ ἀκρόδρυα (: τὰ ὀπωρο-
 φόρα δένδρα),

κοντὰ τοῦ (εἶναι βαλμένοι ἐπίσης) ἀπαλὰ
 ἄνθη φυλαγμένα μέσα εἰς ἀργυρᾶ καλα-
 θᾶκια,
 καὶ χρυσᾶ μυροδοχεῖα (πλήρη) Συριακοῦ
 μύρου.

Καὶ ὅσα γλυκίσματα

αἱ γυναῖκες παρασκευάζουν ἐπάνω εἰς τὸ
 πλαστήρι

ἀναμειγνύουσαι τὸν χυμὸν διαφόρων ἄν-
 θῶν μετὰ λευκὸν ἄλευρον,
 καὶ ὅσα (παρασκευάζουν) ἀπὸ γλυκῆ
 μέλι,

τά τε (πονέονται) ἐν ὑγρῷ
ἐλαίῳ,
πάντα πάρεσιν αὐτῷ τῆδε.
πετεηνά καὶ ἔρπετά.

Δέδμανται δὲ χλωραὶ σκιάδες
μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω·
120 οἱ δὲ τε κῶροι Ἐρωτες ὑπερ-
πωτῶνται,
οἶαι ἀηδονιδῆες πωτῶνται
ἐπὶ δένδρῳ ἀπ' ὄζω ὄζων,
πειρώμεναι ἀεξομενᾶν πε-
ρύγων.

Ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ αἰε-
τοὶ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος φέ-
ροντες Κρονίδι Διὶ οἰνοχόον
παῖδα,

125 πορφύρει δὲ τάπητες ἄνω,
μαλακώτεροι ὕπνω.
Ἄ Μιλιτίς χά (=καὶ ὁ) βό-
σκων κατὰ τὰν Σαμίαν (χά-
ραν) ἔρει :

«Ἐστρωται κλίνα ἀμὰ τῶδῶ-
νιδι (τῷ Ἀδώνιδι) τῷ καλῷ».

Τὸν μὲν ἔχει Κύπρις, τὰν δὲ
(ἔχει) ὁ ῥοδόπαχος Ἄδωνις.

Ὁ γαμβρός (ἔστιν) ὀκτωκαί-
δεκῆτης ἢ ἔννεακαίδεκα·

130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημα,
χεῖλη οἱ (=αὐτῷ) περὶ ἔστι
πυρρά.

Νῦν μὲν Κύπρις χαιρέτω ἔ-
χοισα τὸν αὐτὰς ἄνδρα·
ἄμμες δὲ ἀθροαὶ ἀῶθεν ἄμα
δρόσῳ

οἰσεῦμές νιν ἔξω ποτὶ κύ-
ματα πτόντα ἐπ' αἰόνι,
λύσσασι δὲ κόμαν καὶ ἄ-

καὶ ὅσα (παρασκευάζουν) ἀπὸ ὑγρὸν ἔλαιον,
ὅλα εἶναι πλησίον αὐτοῦ ἐδῶ
ὡς πτηνά καὶ ὡς ἔρπετά (: μὲ μορφήν πτη-
νῶν καὶ ἔρπετῶν).

Καὶ ἔχουν κατασκευασθῆ (ἐπίσης) χλοεραὶ
σκιάδες ἀπὸ τρυφερὸν ἄφθονον ἀνηθον·
Καὶ παιδιὰ (ἀκόμη) οἱ Ἐρωτες πετοῦν ἀπ'
ἐπάνω,
ὅπως τ' ἀηδονάκια πετοῦν ἐπὶ τοῦ δένδρου
ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον,
δοκιμάζοντα τὰς ἀξιοσημείων πτέρυγας
τῶν.

Ἔ τι ἔβενος, τί χρυσάφι, τί αἰετοὶ ἀπὸ λευ-
κὸν ἐλεφαντόδοντα φέροντες εἰς τὸν υἱὸν
τοῦ Κρόνου Δία τὸν οἰνοχόον παῖδα (τὸν
Γανυμήδη)

καὶ τὶ πορφυρᾶ κλινωσκεπάσματα ἐπάνω,
μαλακώτερα ἀπὸ τὸν ὕπνον.
Ἡ Μιλησία καὶ ἐκεῖνος ποὺ βόσκει (τὰ
πρόβατά του) κατὰ τὴν χώραν τῆς Σάμου,
θα εἶπουν :

«Ἐχει στρωθῆ ἰδική μας κλίνη (: ἔχουν
στρωθῆ κλινωσκεπάσματα τοῦ τόπου μας)
διὰ τὸν ὄρατον Ἄδωνιν».

Αὐτὸν μὲν (τὸν Ἄδωνιν) τὸν κρατεῖ ἢ Ἀ-
φροδίτη, αὐτὴν δὲ (τὴν Ἀφροδίτην) (τὴν
κρατεῖ) ὁ Ἄδωνις ὁ ἔχων ροδαλοὺς βρα-
χίονας.

Ὁ γαμβρός (εἶναι) δέκα ὀκτώ ἢ δέκα ἐν-
νέα ἐτῶν·

δὲν ἀγκυλώνει τὸ φίλημά του,
τὰ χεῖλη εἰς αὐτὸν εἶναι ὀλόγυρα ξανθὰ
(: τὰ χεῖλη του ἔχουν ἀκόμη ὀλόγυρα ξαν-
θὰ χνούδι).

Τώρα βέβαια ἢ Ἀφροδίτη ἂς χαιρέται ποὺ
ἔχει τὸν ἄνδρα τῆς·

ἡμεῖς ὁμοῦς ὅλοι μαζί πρῶι πρῶι μὲ τὴν
δροσιά

θα φέρωμεν αὐτὸν πρὸς τὰ κύματα ποὺ
ἀφρίζουν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά,
ἀφοῦ δὲ λύσωμεν τὰ μαλλιά καὶ ἀφοῦ χα-

νεῖσαι κόλπον ἐπὶ σφυρᾶ

135 στήθεσι φαινομένοις ἀρξέε-
μεθα λιγυρᾶς αἰοιδᾶς :

« Ἔρπεις, ὦ φίλε Ἄδωνι, καὶ
ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα μονώ-
τατος ἡμιθέων, ὡς φαντί.

140 Οὔτε Ἀγαμέμνων ἔπαθε τοῦ-
το οὔτε ὁ μέγας Αἴας, ἥρωα
βαρυμάνιος,
οὔτε Ἐκτωρ, ὁ γεραίτατος
εἵκατι παίδων Ἐκάβης,
οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος
ἐπανενθῶν ἀπὸ Τροίας,
οὔτε οἱ ἔτι πρότερον Λαπί-
θαι καὶ Δευκαλίωνες,
οὐ Πελοπηιάδα καὶ ἄκρα
Ἄργεος Πελασγοί.
Ἰλαθι νῦν, φίλε Ἄδωνι, καὶ
ἐξ νέον (ἔτος)
καὶ νῦν ἦνθες (ἡμῖν) εὐθυμούσα-
σαι (=εὐθυμούσαις)
καὶ ὄκκα ἀφίκη, ἥξεις φίλος».

145 ΓΟΡΓΩ. Πραξινοᾶ, ἅ θήλεια
τί χρῆμα σοφώτατόν (ἔστι).
Ὀλβία (ἔστιν) ὄσσα ἴσατι,
πανολβία (ἔστιν) ὡς γλυκὺ
φωνεῖ.
Ὡρα ὁμῶς (ἔστιν) κεῖς οἴ-
κον (ἀπιέναι). Διοκλείδας
(ἔστιν) ἀνάριστος.
Χώνηρ (ἔστιν) ἅπαν ὄξος,
μηδὲ δὲ ποτένθης (αὐτῷ) πει-
νᾶντι.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπητέ, καὶ
ἀφίκευ ἐς χαίροντας.

λαρῶσωμεν τὸν κόλπον τοῦ φορέματός μας,
ὥστε (τοῦτο) νὰ πέση μέχρι τῶν ἀστραγά-
λων μας
μὲ τὰ στήθη μας γυμνωμένα θ' ἀρχίσωμεν
τὸ θρηνητικὸν τραγούδι :

« Ἔρχεσαι, ἀγαπητέ Ἄδωνι, καὶ ἐδῶ (εἰς
τὴν γῆν) καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα μόνον καὶ
μόνον ἐσὺ μεταξὺ ὄλων τῶν ἡμιθέων, κα-
θῶς λέγουν.

Οὔτε ὁ Ἀγαμέμνων εἶχεν αὐτὴν τὴν τύ-
χην οὔτε ὁ μεγαλόσωμος Αἴας, ὁ ἥρωα μὲ
τὸν βαρὺν θυμόν,
οὔτε ὁ Ἐκτωρ, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ εἴ-
κοσι παιδιά τῆς Ἐκάβης,
οὔτε ὁ Πάτροκλος, οὔτε ὁ Πύρρος, ὁ ὀ-
ποῖος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Τροίαν,
οὔτε οἱ ἀκόμη παλαιότεροι Λαπίθαι καὶ
Δευκαλίωνες,
οὔτε οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος καὶ αἱ κορυ-
φαί (: οἱ κορυφαῖοι) τοῦ Ἄργους Πελασγοί.
Γενοῦ ἴλεως τώρα, ἀγαπητέ Ἄδωνι, καὶ
τοῦ χρόνου
καὶ τώρα ἦλθες (εἰς ἡμᾶς) εὐθυμούσας
(: καὶ τώρα μᾶς εὐρῆκες γεμάτες χαρᾶ)
καὶ ὅταν ἐπανέλθης, θὰ ἔλθης ἀγαπητός».

Γ. Πραξινοῆ, (αὐτῇ) ἡ γυναῖκα τί πρᾶγμα
σοφώτατον (εἶναι).
Εὐτυχισμένη (εἶναι) πού τόσα πολλὰ γνωρίζει
πολυευτυχισμένη (εἶναι) πού τόσον γλυ-
κειὰ φωνὴν ἔχει.
Εἶναι ὁμως ὦρα (νὰ πάμε) καὶ εἰς τὸ σπῆτι.
Ὁ Διοκλείδης εἶναι χωρὶς πρόγευμα.

Καὶ ὁ ἄνδρας εἶναι ὄλο ξίδι (: ξίδι μονάχο)
καὶ μήτε νὰ τὸν πλησιάσῃς, ὅταν πεινᾶ.

Χαῖρε, ἀγαπητέ Ἄδωνι, καὶ νὰ ἐπανέλθῃς
εἰς χαίροντας (: καὶ ὅταν ἐπανέλθῃς, νὰ
μᾶς εὐρῆς χαρούμενους).

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 79 δωρ. *πόταγε*=ἄττ. *πρόσαγε*.—δωρ. *πρᾶτον*=ἄττ. *πρῶτον*.—*ἄθρησον*, προστ. ἄορ. τοῦ *ἀθρέω* παρατηρῶ.—79 δωρ. *φασεῖς*=
ἄττ. *φήσεις* (μέλ. τοῦ *φημί*).—δωρ. *τεχνάματα*=ἄττ. *τεχνήματα*.—80 *ἔριθος* ἡ
ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐπιουργοῦσα, ἡ ὑφάντρια (ἀγνώστου ἐτυμολογίας) τυ-

χαία εἶναι ἢ ὁμοίότης πρὸς τὴν λ. ἔριον).—82 ἔνυμος, ἀληθής, πραγματι-
 κός, φυσικός.—δωρ. ἐστάναντι=ἀττ. ἐστήκασι.—ἐνδινεῦντι=ἀττ. ἐνδινούσι,
 τοῦ ἐνδινέω κινούμαι.—84 Θαητός=ἀττ. θεαίος.—δωρ. ἐπ' ἀργυρέω κλι-
 σμῶ (γεν. ἐν.)=ἀττ. ἐπ' ἀργυροῦ κλισμοῦ ἐπὶ ἀργυρᾶς κλίνης.—85 ὄυλος τὸ
 πρῶτον χνοῶδες γένειον τῶν νέων.—86 δωρ. δ=ἀττ. δς.—87 ἀνάντος
 ἀτελείωτος (ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ ἀνώ).—αιολ. κοτίλλοισαι=ἀττ. κοτίλλου-
 σαι τοῦ κοτίλλω φλυαρῶ.—88 δωρ. ἐκκναισεῦντι=ἀττ. ἐκκναισοῦσι, μέλ. τοῦ
 ἐκκναιῶ κατατριβῶ, χαλῶ.—αιολ. πλατειάσοισαι=ἀττ. πλατειάσσοι (μτχ.
 τροπ.)· πλατειάζω=ὀμιλῶ πλατιά, μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ
 τὰ πολλὰ ᾱ).—89 μᾶ ἐπιφών.=μπα (συγκεκομ. τύπος τοῦ μάτηρ).—δωρ. τιν=
 ἀττ. σοί τί δὲ τιν (ἐνν. μέλει)=τί δὲ μέλει σοι.—δωρ. εἰμῆς=ἀττ. ἐσμέν.—
 90 πασάμενος, μτχ. ἄορ. ἀρήστου ἐνεστ.=ἀγοράσας· τὸ νόημα: ἀγόρασε
 δούλους, διὰ τὰ τὸς διατάσεως (τὰ διατάξεως τὸς δούλους σου καὶ ὄχι
 ἐμάς).—91 ὡς εἰδῆς (ἐνν. ἄκουσον καὶ τοῦτο) ὡς εἰδῆς, ὑποκ. τοῦ οἶδα (: διὰ
 τὰ ξέρης).—ἄνωθεν παλαιόθεν, ἐκ καταγωγῆς.—92 δωρ. λαλεῦμες=ἀττ.
 λαλοῦμεν.—αιολ. δωρίσθεν=ἀττ. δωρίζειν (ὑποκ. τοῦ ἔξοσι) δωρίζω ὀμιλῶ
 δωρικᾶ.—94 φύη, εὐκτ. ἄορ. τοῦ φύομαι.—94 Μελιτώδες, κλητ. Μελιτώ-
 δης=Γλυκεία (προσωνυμία τῆς Περσεφόνης).—ἄμῶν (=ἡμῶν), γεν. ἀντικ.
 τοῦ κατερός.—πλᾶν (=πλήν) ἐνός, δηλ. τοῦ συζύγου· κατ' ἄλλους: τοῦ
 Πτολεμαίου).—95 ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι· οὐκ ἀλέγω δὲν σὲ λογα-
 ριάζω.—κνεῖαν=κηνήν, ἐνν. τὴν χοίρικα (μέτρον χωρητικότητος), βλ. Πραγ-
 ματικά.—ἀπομάξης, ὑποκ. ἄορ. τοῦ ἀπομάσσω α) σπογγίζω, β) ὀμαλίζω,
 ἰασίζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) μὲ τὸ ἀπόμακτρον (μὲ
 τὴν «κόφτραν»), ξεκαθαρίζω αὐτὸ ποῦ περισσεύει ἀπὸ τὴν χοίρικα.—97
 πόλυιδρις ὁ πολλὰ εἰδώς, ὁ σοφός (ἐκ τοῦ πολὺ καὶ θ. ἰδ- τοῦ οἶδα).—98
 ἰάλεμος θρηνώδες ἄσμα (πιθανῶς ἐκ τῆς κραυγῆς ἰᾶ).—101 χρυσῶ, ἀντικ.
 τοῦ παίζουσα=παίζουσα.—102 οἶον, ἐπιφωνηματ.=πόσον ὄραιον.—102
 τοι=σοι (συναπτ. μὲ τὸ ἄγαγον—ἤγαγον).—104 βάρδισται=βράδισται (ὑπερθ.
 τοῦ βραδύς, εἶα, ὕ)=βραδύταται.—105 πάντεσσι=πᾶσι.—110 *Ελέγα, ἀντικ.
 τοῦ εἰκνῖα (=εἰκνῖα).—καλοῖς δοτ. ὄργ.—ἀτεῖάλλω ἀνατρέφω, περιποιού-
 μαι (ἀναδιπλ. τοῦ ἀτάλλω τρέφω).—112 πάρ οἱ=παρ' αὐτῶ. πλησίον αὐ-
 τοῦ.—ὄρια οἱ τῆς ὄρας καρποί, οἱ καρποὶ τῆς ἐποχῆς (τὸ ὄρια ὑποκ. τοῦ
 κείται, ἀττ. οὐντ.).—δρυνὸς ἄκρα=ἀκρόδρνα, ὀπωροφόρα δένδρα.—δωρ. φέ-
 ροντι=ἀττ. φέρουσι.—κᾶσαι=κῆποι ἄνθη (βλ. Πραγματ.).—114 μύρον=μύ-
 ρον, γεν. τοῦ περιεχομένου.—115 εἶδαρ, -ατος ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκισμα
 (ἐκ θ. εἶδ- τοῦ ἔδω, ἐσθίω).—πλάθανον τὸ πλαστήρι· πλατεῖα σανίς, ἐπὶ
 τῆς ὁποίας πλάθουν τὰ γλυκύσματα.—116 αἰολ. μίγοισαι=ἀττ. μίγουσαι
 μειγνύουσαι.—118 πάντα, ὑποκ., τὸ δὲ πετεηρὰ καὶ ἐρπετὰ κτγρμ.—120 δωρ.
 δέδμανθ' (δέδμανται)=ἀττ. δέδμηται, παθ. πρkm. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ, κατα-
 σκευάζω.—κῶρος (ὄμηρ. κοῦρος) ἔφηβος, παιδί.—ὑπερπωτῶμαι ὑπερπέτο-
 μαι, πετῶ ὑπεράνω.—ἀηδοιδήης (πληθ.)· ὁ ἐνικός: ἀηδοιδέυς ἀηδονάκι.—
 121 ἀεξομενᾶν=ἀττ. ἀεζομένων (θηλ.), μτχ. ἐπιθκ. εἰς τὸ περιόγων, τοῦτο
 δὲ ἀντικ. τοῦ περιώμεναι (μτχ. τροπ.).—122 ὄζος κλάδος· ὄζον, ἀπλή αἷτ. τῆς
 εἰς τόπον κινήσεως· ἀπ' ὄζω=ἀπ' ὄζον (ἐμπρόθ. προσδ. τῆς ἀπὸ τόπου κινή-
 σεως).—126 Μιλαιτῖς Μιλησία, γυνὴ ἐκ Μιλήτου.—127 ἔστρωται, πρkm. τοῦ

στρώννυμαι.—*ἀμὰ* = ἄττ. *ἡμετέρα*.—128 *ῥοδόπαχυς* = *ῥοδόπηχυς* ὁ ἔχων τοὺς πῆχεις (τοὺς βραχιόνας) ροδαλοὺς.—130 *οἶ*=*αὐτῷ*, δοτ. κτητ. εἰς τὸ ἐννοοῦμι. *ἐοῖ*, τοῦ ὁποίου ὑποκ. τὸ *χεῖλα*, τὸ δὲ *πυρρὰ* (= ξανθὰ) κτηγμ.—*περὶ* ἐπιρρηματ.=*πέριξ*, ὀλόγυρα.—131 αἰολ. *ἔχοισα* = ἄττ. *ἔχουσα*.—132 δωρ. *ἄωθεν* (ὄμηρ. *ἠῶθεν*) = ἄττ. *ἔωθεν* αὐριον πρῶι πρῶι.—αἰολ. *ἄμμες* = ἄττ. *ἡμεῖς*.—133 δωρ. *οἰσεῦμες* = ἄττ. *οἰσομεν*, μέλλ. τοῦ *φέρω*.—δωρ. *ἡ αἰών, τῆς αἰόνος* (ὄμηρ. *ἡῶν*) = ἄττ. *ἧῶν* ἀκτῆ.—*πτύω*, ἐδῶ μτφρ.=ἀφρίζω.—134 *κόλπος* (τοῦ φορέματος) ἢ κατὰ τὸ στήθος πτυχή τοῦ φορέματος—*ἀνεῖσαι*, μτχ. ἄορ. β' τοῦ *ἀνίημι* χαλαρώνω, ἀφήνω.—135 *λιγυρὸς* δξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνηώδης.—δωρ. *ἀρξέμεθα* = ἄττ. *ἀρξόμεθα*.—137 δωρ. *φαντὶ* = ἄττ. *φασί*.—δωρ. *βαρυνάμιος* = ἄττ. *βαρυνήμιος* ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄργην) ἔχων.—139 *εἵκατι* εἰκοσί.—143 *ἴλαθι*, εὐχρ. μόνον εἰς προστ.=γενεὺ ἴλεως, εὐμενής.—*ἐς νέον*, ἔνν. *ἔιος* (καὶ *ἐς νέωια*) καὶ τοῦ χρόνου.—δωρ. *εὐθυμεύσαις* = ἄττ. *εὐθυμούσαις** μτχ. ἀναφ. εἰς τὸ ἐννοοῦμι. *ἡμίγν*.—144 δωρ. *ἠξεῖς* = ἄττ. *ἠξεις*.—145 δωρ. *ἃ θάλεια* = ἄττ. *ἡ θήλεια* ἡ γυνή (δηλ. ἡ αἰοδός).—146 *δοσα*, ἀναφ. αἰτιολ.=διότι τόσα, πού τόσα (αἰτιολογεῖ τὸ *ὄλβια ἐοῖ*).—δωρ. *ἴσατι* = ἄττ. *οἶδε*.—147. *ὄρα ὅμως*, ἔνν. *ἔστιν ἀπίενα*.—*ἀνάριστος* ἄνευ ἀρίστου, χωρὶς πρόγευμα.—148 *ἄπαν*, ἐπιρρηματ.=ὄλως (*ὄλο ξίδι*).—δωρ. *πεινᾶντι* = ἄττ. *πεινᾶντι*—δωρ. *ποτένθης* = ἄττ. *προσέλθης*, ἔνν. ἀντικ. *αὐτῷ* (εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἡ χροιν. μτχ. *πεινᾶντι* ὅταν πεινᾷ).—149 δωρ. *ἀφίκεν* = ἄττ. *ἀφίκοιεν* (προστ.)=νά ἐπανέλθης.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—80 *πότνια Ἀθηναία** ἡ Πραξιόνη θαυμάζουσα τὰ ἐκτεθειμένα ἔργα τέχνης ἐπικαλεῖται τὴν Ἐργάνην Ἀθηναῖν.—*δ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται*, διότι ὁ Ἄδωνις ἡγαπᾷτο καὶ ὑπὸ τῆς Περσεφόνης εἰς τὸν Ἄδην.—88 *πλατεῖασδοισαι** αἱ δύο γυναῖκες ὁμίλων εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἡ ὁποία ἔχει ἰδιάζουσαν προφορὰν καὶ δὲν ἠκούετο εὐχαρίστως ἀπὸ τοὺς μὴ Δωριεῖς· κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς προφορᾶς ταύτης ἦτο ὁ *πλατειασμός*, δηλ. τὸ συχνὸν καὶ παρατεταμένον ἀνοιγμα τοῦ στόματος λόγφ τῶν πολλῶν *α* (πρβλ. *Ἀθαναία, ἐσιάκαντι* κ. ἄ.). διὰ τοῦτο ὁ ἄγνωστος ξένος ἐνοχληθεὶς ἀπὸ τὴν φλυαρίαν τῶν γυναικῶν εἰρωνεύεται αὐτὰς διὰ τὴν δωρικὴν προφορὰν τῶν περιέργως ὅμως φέρεται καὶ αὐτὸς ὁμιλῶν εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον ὁ ποιητὴς ἐπροτίμησε τὴν ἀντίφρασιν αὐτήν, διὰ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὴν γλωσσικὴν ὁμοιομορφίαν τοῦ εἰδυλλίου.—91 *Κορίνθιοι εἰμὲς ἄνωθεν*, διότι ἡ Κόρινθος ἦτο ἡ μητρόπολις τῶν Συρακουσῶν, τὰς ὁποίας λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Κορίνθιος Ἀρχίας.—92 *Βελλεροφῶν** οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου, γνωστὸς διότι ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν (μυθολογ. τέρας, τὸ ὁποῖον ἦτο κατὰ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος λέων, κατὰ τὸ μεσαῖον ἀγρία αἰξ καὶ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκων).—*μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς** ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποί, οἱ ἐπιστάται ἐγέμιζον τὴν χοίника (μέτρον χωρητικότητος) καὶ ἔπειτα μὲ τὸ ἀπόμακτρον (μὲ τὴν «κόφτρα») ἐξωμάλιζον τὴν ἐπιφάνειαν, ὥστε νὰ μὴ πλεονάζῃ καὶ ἐξέχῃ τὸ περιεχόμενον, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ ἕως τὰ χεῖλη τῆς χοίνικος. Συχνὰ ὅμως ἐκ κερδοσκοπίας δὲν ἐπλήρουν ἐντελῶς τὴν χοίника, ὁπότε ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίника δὲν ἐνδιαφέρετο, ἂν θὰ θέσουν ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐπομένως τὸ *μή μοι κενεὰν* (τὴν χοίника) *ἀπομάξῃς* σημαίνει ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν (πρβλ. τὸ σήμερον λεγόμε-

νόν: νὰ μοῦ κόψῃς τὸν μισθὸ κ.ἄ.—98 *καὶ πέρουν* κτλ., δηλ. ἡ ἰδία ἀοιδὸς ἠρίστευσε κατὰ τὴν περυσινήν ἑορτὴν, διότι εἶχε τραγουδήσει θρηνώδες ἔσμα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀδωνίδος (κατὰ τὴν β' ἡμέραν τῆς ἑορτῆς).—100 *Γολγοὶ* (καὶ *Γόλογοι*), πόλις τῆς Κύπρου, ὅπου λατρεύεται ἡ Ἀφροδίτη.—*Ἰθάλιον*, ἀκρωτήριο καὶ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης.—101 *Ἐρως* (γεν. τοῦ *Ἐρως*), ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸ Δρέπανον ἀκρωτήριο, ὀνομασθὲν διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς Ἐρμυκῆς Ἀφροδίτης.—103 *μηγὶ δυωδεκάτω*, διότι τὰ Ἀδωνία ἐτελοῦντο καθ' ἕκαστον ἔτος, τὴν ἰδίαν ἐποχὴν.—*Ῥραι*, προσωποποιία τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους· αὐτὰ εἶναι βάρδιαι, διότι ἐκάστη παρατείνει τὴν παρουσίαν τῆς ἐπ' ἀρετὸν καὶ ἐπομένως ἡ ἐναλλαγὴ τῶν γίνεται βαθμιαία· εἶναι καὶ *ποθνεῖαι πάντεσσι βροτοῖς*, διότι ἀπὸ κάθε ἐποχῆν οἱ ἄνθρωποι προσδοκοῦν ἀγαθὰ (κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ καλὰ τῆς).—106 *Κύπρις* ἐλέγετο ἡ Ἀφροδίτη, διότι ἡ Κύπρος πρώτη ἐδέχθη τὴν λατρείαν αὐτῆς καὶ τὴν μετέδωκεν εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα.—*Διωναία*, ὡς κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, ἡ ὁποία ἦτο Τιτανὶς θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λατρευομένη κυρίως ἐν Λαδώνῃ τῆς Ἡπείρου.—107 *Βερενίκη*, σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ τοῦ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.—109 *πολυώνυμος*, λέγεται ἡ Ἀφροδίτη διότι ἐφέρετο μὲ πολλὰ ὀνόματα: *Κυθήρεια*, *Παφία*, *Κύπρις*, *Ἐρμυκὴ* κ. ἄ.—110 *Ἐλένη εἰκνύει Ἀρσινόα*· ὁ ποιητὴς διὰ στόματος τῆς ἀοιδοῦ κολακεύει τὴν βασιλίссαν Ἀρσινόην, ὡς ὁμοιάζουσαν μὲ τὴν ὡραίαν Ἐλένην.—113 *κῆποι* (κῆποι)· ἐλέγοντο *Ἀδωνίδος κῆποι* τὰ ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἄλλα καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὁποία ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (*ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρείοις*) ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος· τὰ ἀνθοδοχεῖα ταῦτα παρετίθεντο ὡς προσφορά κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος.—115 *εἶδατα*· προσεφέροντο ἐπίσης εἰς τὸν Ἀδωνιν διάφορα γλυκύσματα ἔχοντα μορφήν πτηνῶν καὶ ἐρπετῶν.—120 *κῶροι Ἐρωτες*, μικρὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποία ἦσαν τοποθετημένα μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν σκιάδων καὶ παρίστανον τὸν Ἐρωτα ὡς ἔφηβον πετῶντα μὲ τὰς νέας πτέρυγας του.—121 *οἰνοχόον... παιῖδα*, δηλ. τὸν Γανυμήδην· οὗτος ἦτο ὡραιότατος ἐφηβος, υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἀφαρπαγείς εἰς τὸν Ὀλυμπον ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωμένου εἰς ἀετὸν καὶ ὀρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς οἰνοχόος τῶν θεῶν.—126 ἡ *Μιλατὶς* (Μιλήσια, γυνὴ τῆς Μιλήτου)· ἐπειδὴ εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκαζεν ἡ βιομηχανία του, ὁ ποιητὴς λέγει ὅτι οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι θ' ἀνεγνώριζον ὡς προϊόντα τοῦ τόπου τῶν τὰ λαμπρὰ κλινσοκεπάματα τοῦ Ἀδωνίδος.—128 *Κύπρις*, βλ. στ. 106.—132 *ἄωθεν*: αὔριον πρῶι, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἑορτασθῇ ὁ θάνατος τοῦ Ἀδωνίδος.—138 *Αἴας δ' μέγας*, ὀνομαζόμενος οὕτω λόγῳ τοῦ πελωρίου ἀναστήματός του, ἐπικαλούμενος δὲ καὶ *Τελαμώνιος*, ὡς υἱὸς τοῦ Τελαμώνος ἐκ Σαλαμῖνος (πρὸς διάκρισιν τοῦ συνωνύμου ἥρωος, Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως ἢ Λοκροῦ)· *βαρυνάμιος* λέγεται διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ὀργὴν του, ἡ ὁποία ἐφθασε μέχρι παραφροσύνης καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.—139 *εἰκατε*· μεταχειρίζεται στρογγύλον ἀριθμὸν ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ 19 (Ἰλιάδ. Ω, 446).—*Πύρρος*, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ ἄλλως καλούμενος Νεοπτόλεμος.—141 *Λαπίθαι*, δηλ. ὁ Πειρίθους καὶ ὁ Δρύας (Ἰλιάδ. Α,

ΒΙΚΤΩΡΟΣ Α. ΚΡΗΤΙΚΟΥ, Θεοκρίτου Εἰδύλλια

262), ἦρωες τῶν Λαπιθῶν, μυθικοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου οἱ ἐναντίον τῶν Κενταύρων ἀγῶνες κατέστησαν περίφημοι.— *Δευκαλίωνες*, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος: ὁ Ἕλλην, ὁ Ἀμφικτύων καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν.—142 *Πελοπηιάδα*, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος: Ἀτρεΰς, Θυέστης καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν.— *Πελασγοί*: οὕτως ὠνόμαζον οἱ Ἕλληνες τοὺς πρὸ αὐτῶν κατοικοῦς τῆς Ἑλλάδος: ἐδῶ ἔννοεῖ τοὺς ἐπιφανεῖς ἦρωας τοῦ Ἄργου (*«Ἄργους ἄκρα»*).

Γ' Αἰσθητικά.— Ἡ γ' σκηνή (78 - 149) τοῦ εἰδυλλίου ἐκτυλλίσσεται εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Πτολεμαίου Β', ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια καὶ ὅπου εἰσηλθόν αἱ δύο γυναῖκες. Ἡ διακόσμησις εἶναι λαμπρῆ καὶ προσελκύει τὸν θαυμασμόν αὐτῶν. Αἱ φιλοθεάμονες γυναῖκες παρατηροῦν μ' ἐκπληξιν τὰ ἐκθέματα, τὰ ἔργα τέχνης, τὰς διαφόρους προσφορὰς εἰς τὸν Ἀδωνιν καὶ ἐκθέματα, τὰ ἔργα τέχνης, τὰς διαφόρους προσφορὰς εἰς τὸν Ἀδωνιν καὶ τὸν ἐν γένει μεγαλοπρεπῆ διάκοσμον τῆς ἑορτῆς. Βλέπουν, περιγράφουν καὶ σχολιάζουν τὰ πάντα μετ' ἱερρότητα καὶ παραστατικότητα, ὥστε ὁ ἀναγνώστης τοῦ εἰδυλλίου μεταφέρεται καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καὶ φαντάζεται ὅτι συμμετέχει τῆς ἑορτῆς. Χαρακτηριστικὸς καὶ φυσικώτατος εἶναι ὁ διάλογος τῆς Πραξινόης καὶ τοῦ ἀγνώστου ξένου, τοῦ ἐνοχληθέντος ἀπὸ τὴν φλυαρίαν τῆς. Καὶ ἐδῶ ὑπογραμμίζεται ὁ χαρακτήρ τῆς εὐερεθίστου, ἐπιδεικτικῆς καὶ κούφης γυναικὸς, ἡ ὁποία ἐπικαλεῖται τὴν μακρυνὴν καταγωγὴν τῆς καὶ ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ διαταγὰς! Ἀκολουθεῖ τὸ λυρικότατον ἕσμα τῆς αἰδοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, ὡς σὺζυγον τοῦ τιμωμένου Ἀδωνίδος, καὶ καταλήγει μετ' ἄνθρον πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν. Τοιουτοτρόπως τὸ ὄλον εἰδυλλιον παρουσιάζει τὴν πληρότητα ἐνὸς ὄλου μικροῦ θράματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει ἀρμονικῶς τὸ διαλογικὸν καὶ τὸ λυρικὸν στοιχεῖον, πάντως μέσα εἰς τὸν εἰδυλλιακὸν κύκλον τῆς θεοκριτείου ποιήσεως.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 78-149.— 78 *πόταγε ὦδε*: προεξαγγελτικὴ πρόσκλησις, δηλοῦσα ὅτι κατὰ ἐξαιρετικὸν βλέπει καὶ θέλει νὰ τὸ ὑποδείξῃ καὶ εἰς τὴν φίλην τῆς (: ἔλα ἐδῶ καὶ σὺ νὰ θαυμάσῃς): τοιουτοτρόπως ἐλύεται καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου.— 79 *λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα*, ἐπιφωνηματικὴ κρίσις.— *θεῶν τεχνάματα*, ὑπερβολή.— 80 *Πότνια Ἀθαναία*, ἐπιφωνήσις πρὸς τὴν ἐμπνεύσαν τὰ ὑπέροχα ἔργα Ἐργάνην Ἀθηναῖαν.— *ποῖα... ποῖοι*, ἐπαναφορὰ (ἢ αὐτὴ λ. ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπαλλήλων ποτ.) πρὸς ἔκφρασιν ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ.— 82 *ὡς ἔτυμα... ὡς ἔτυμα*, ἐπαναφορὰ (ὡς ἀνωτέρω).— 83 *ἔμψυχ'*, *οὐκ ἐνυφαντά*, σχῆμα ἐκπαρρηχίου (ἢ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρεται καταφατικῶς καὶ ἀποφατικῶς).— *σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρώπος*, ἀποφθεγματικὴ φράσις (πρβλ. Σοφοκλ. Ἄντιγ. 100 *«πολλὰ τὰ δεινά, κοῦδεν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει»*).— 84 *ὡς θαυμάσιος*, ἐπιφωνηματικῶς.— 86 *τριφίλητος*, κοσμητικὸν ἐπιθετικὸν τοῦ Ἀδωνίδος.— 89 *Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος*, τὸ ἐπιφωνημα, ἀεπάλληλοι ἐρωτήσεις πρὸ δῆλων πάθους καὶ ὀργῆς (καὶ ἢ λ. *ὄνθρωπος* λέγεται περιφρονητικῶς).— 90 *πασάμενος ἐπίτασος*, παροιμιακὴ φράσις (: νὰ διατάσῃς τοὺς δούλους σου) ἢ ἀθυροστομία καὶ ἢ κομπορρημοσύνη τῆς γυναικὸς ἐνδεικνύουν τὸν χαρακτήρα τῆς (ἢ θογογραφία).— 93 *δαριόθεν δ' ἔξῃσει, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι*, παρήχησις τοῦ δ, εἰς δῆλων ταραχῆς.— 95 *μῆ*

μοι κενῶν ἀπομάξης, καὶ ἄλλη παροϊμακὴ φράσις.—*Δέσποινα** προσωφώνησις πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· ἀρχίζει ἤδη τὸ ἔσμα τῆς αἰδοῦ.—101 *χρυσῷ παίζουσα Ἀφροδίτα*, χαρακτηρισμὸς κατὰ τὸ ὁμηρικὸν «*χρυσῆ Ἀφροδίτη*».—102 *οἶον*, ἐπιφώνησις θαυμασμοῦ (ὅποιον, πόσον ὠραῖον).—103 *μαλακαὶ* (πόδας) κοσμητ. ἐπίθετο, τῶν Ὠρῶν διὰ τὸ μαλακὸν καὶ ἐλαφρὸν βάδισμα· Ὠραι, προσωποποιία τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους.—106 *Κύπρι Διωναία* (ἀντί: Ἀφροδίτη), ἐναλλαγὴ τῶν προσωνομιῶν χάριν ποικιλίας.—109 *πολυώνυμε καὶ πολύναε*, κοσμητ. ἐπίθετα τῆς Ἀφροδίτης δηλοῦντα τὸ ἐκτεταμένον τῆς λατρείας τῆς.—111 *πάρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται* κτλ., γραφικὴ εἰκὼν τῆς μεγαλοπρεποῦς διακοσμῆσεως (στ. 111 - 118): καρποί, ἄνθη, γλυκύσματα εἰκονίζονται παραστατικώτατα μὲ κατὰλληλα κοσμητ. ἐπίθετα: ἀπαλοὶ (112), ἀργυρέοις, χρύσεια (114), λευκῷ (116), γλυκερῷ, ὑγρῷ (117).—119 *χλωραὶ δὲ σκιάδες*, συμπληροῦται ἡ εἰκὼν μὲ τὴν παράστασιν τῶν διακεκοσμημένων σκιάδων καὶ πτερωτῶν Ἐρώτων, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο πετώντες ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.—123 *ὦ... ὦ... ὦ*, ἐπαναφορὰ τοῦ ἐπιφωνήματος πρὸς ἔξαρσιν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ πρὸς δῆλωσιν τῆς ποικιλίας τῆς διακοσμῆσεως.—123 *αἰετοί... φέροντες* κτλ., παραστατικὴ εἰκὼν τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος: αὕτη ἐφαίνετο ὅτι ἐστηρίζετο ἐπὶ αἰετῶν φερόντων τὸν Γανυμήδη, τὰ δὲ διάφορα ἀνάγλυφα ἦσαν ἐξ ἐβένου, χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντόδοντος· ἐπὶ τῆς κλίνης ἦσαν ἐστρωμένα πολυτελῆ κλινοσκεπάσματα κτλ.—133 *κύματα... πτύοντα*, μεταφορὰ ἐκ τοῦ πτύοντος ἀνθρώπου, ἀντί: *ἀφρόβεντα*.—134 *λύσσασι δὲ κόμην* κτλ., ζωηρὰ εἰκὼν τῶν θρηγνῶσων γυναικῶν, αἱ ὅποια λυσίομοι καὶ μὲ ἐκκεκαλυμμένον τὸ στήθος ἀρχίζουν τὸ πένθιμον ἔσμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀδώνιδος (τὸ ἔσμα περιέχεται εἰς τοὺς στ. 136 - 144).—137 *μονώτατος*, ὁ ὑπερθετικὸς πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀπολύτως ἐξαιρετικῆς τιμῆς, ἡ ὁποία ἀπενεμήθη εἰς τὸν Ἀδωνίς.—*οὔτ'... οὔτ'... οὔθ'... οὐ... οὐ... οὔθ'... οὐ* (137-141) ἐπταπλῆ ἐπαναφορὰ τῆς ἀρνήσεως πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἰδίας ἐννοίας, ἡ ὁποία ἀνωτέρω ἐδηλώθη διὰ τοῦ *μονώτατος*.—145 *Πραξινόα** μὲ τὴν παρεμβολὴν τοῦ λυρικοῦ ἔσματος ἐλησμονήσαμεν τὰς δύο γυναῖκας· ἦτο ἀνάγκη τὸ εἰδύλλιον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτάς διὰ νὰ τελειώσῃ· τοῦτο γίνεται ἤδη μὲ τοὺς λόγους τῆς Γοργῶς, ἡ ὁποία καλεῖ τὴν φίλην νὰ ἐπιστρέψουν· χαρακτηριστικὴ ἡ δικαιολογία τῆς ἐπιστροφῆς: *ἀνάριστος Διοκλείδας* κτλ.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων χειροτεχνημάτων καὶ τοῦ εἰδώλου τοῦ Ἀδώνιδος (78-86).—2) Ἐπεισόδιον πρὸς ἀγνωστον ξένον (87 - 95).—3) Προετοιμασία τῆς αἰδοῦ (96 - 99).—4) Ἀρχὴ τοῦ ἔσματος: ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης (100 - 111).—5) Αἱ προσφοραὶ πρὸς τὸν Ἀδωνί (112 - 118).—Περιγραφή τῶν πέριξ καὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖνται ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἀδωνίς (119 - 131).—6) Ἡ αἰδοὺς ἀναγγέλλει ὅσα θὰ τελεσθοῦν τὴν ἐπομένην (131 - 135).—7) Ποία θὰ εἶναι ἡ πρὸς τὸν Ἀδωνί φῶδῃ (136 - 144).—7) Ἐντύψεις ἐκ τῆς φῶδης, ἀναχώρησις τῶν γυναικῶν (145 - 149).

3. Ἡλακάτη (XXVIII)

[ΕΙΣΑΓΩΓΗ.—*Ο Θεόκριτος εἶχε συνδεθῆ διὰ στενῆς φιλίας μὲ τὸν ἐν Μίλητῳ τῆς Μ. Ἀσίας Ιατρὸν καὶ ποιητὴν Νικίαν. Κάποτε δὲ μεταβαίνων εἰς Μίλητον ἠθέλησε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του Θευγερίδα μίαν ἡλακάτην (ῥόκαν) ὡς σύμβολον φιλοπονίας καὶ νοικοκυρσοσύνης, διὰ νὰ ἐξάρῃ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς τῆς καλῆς γυναικός. Πράγματι ἔφερε μαζί του τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον συνώδευσε μὲ τὸ παρὸν ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Ἡλακάτη» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴν φιλίαν του καὶ τὴν ἐκτίμησίν του πρὸς τὸν φίλον του καὶ πρὸς τὴν σύζυγον του. Τὸ ποίημα ἔχει γραφῆ εἰς αἰολικὴν διάλεκτον, τῆς ὁποίας κύρια γνωρίσματα εἶναι: 1) τὸ μακρὸν α (: ἀλακάτα), 2) ἡ κατάληξις -οῖσα, ἀντι -οῦσα (: ἔχοῖσα, φορέοῖσα).— 3) ὁ ἀνάβιβασμός τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (: γύναιξι, ἄνδρων, ἴδων).— 4) ἡ ψίλωσις (: οἶα, ὑδάτινα, οὔτως) κ. ἄ.]

*Ω φιλέριθε ἀλακάτα,
δῶρον γλαύκας Ἀθανάας γύ-
ναιξιν,
αἴσιν νόος (ἔστιν) ἐπάβολος
οἰκωφελίας,
ὑμάρτη ἄμμιν θάρσεισα (=
θαρροῦσα)
ἔς ἀγλάαν πόλιν Νείλεος,

δῖπα (ἔστιν) Ἴρον Κύπριδος
χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ.

5 Αἰτήμεθα γὰρ πὰρ Διὸς
πλόον εὐάνεμον τυῖδε,

δῖπως τέρφομαι ἴδων ξέν-
νον ἔμον Νικίαν,
κάντιφιλήσομαι,

ἱερὸν φύτον ἱμεροφώνων Χα-
ρίτων,
καὶ (δῖπως) δπάσσομεν
σὲ τὰν γεγενημέναν πολυ-
μόχθῳ ἐλέφαντος
δῶρον εἰς χέρρας ἀλόχῳ Νι-
κιάας,

10 σὺν τᾷ ἐκτελέσεις πολλὰ
μὲν ἔρρα ἀνδρεῖοις πέπλοις,
πολλὰ δὲ ὑδάτινα βράκη,
οἶα γύναικες φορέοισι.
Δις γὰρ αὐτοῖνει.

*Ω φίλη τῶν ἐργατίδων ἡλακάτη,
δῶρον τῆς γλαυκομάτας Ἀθηνᾶς εἰς τὰς
γυναῖκας,
τῶν ὁποίων ὁ νοῦς (εἶναι) ἀφωσιωμένους
εἰς τὸ νοικοκυριό (τους),
συνώδευσέ μας μὲ προθυμίαν

εἰς τὴν λαμπρὰν πόλιν τοῦ Νηλέως (τὴν
Μίλητον),

ὅπου (εὐρίσκεται) ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης,
καταπράσινος κάτω ἀπὸ τὰ (: ἀνάμεσα εἰς
τὰ) τρυφερὰ καλάμα.

Διότι ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Δία
ταξίδι μ' εὐνοϊκὸν ἄνεμον δι' ἐκεῖ (δηλ.
διὰ τὴν Μίλητον),

διὰ νὰ χαρῶ, ἀφοῦ ἴδω, (: διὰ νὰ χαρῶ
πού θὰ ἴδω) τὸν φίλον μου Νικίαν
καὶ διὰ νὰ δεχθῶ καὶ ἐγὼ τὰς ἐκδηλώσεις
τῆς ἀγάπης του,

(αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι) ἱερὸν βλαστάρι τῶν
γλυκυφώνων Χαρίτων,
καὶ διὰ νὰ προσφέρωμεν
σὲ (τὴν ἡλακάτην), τὴν καμωμένην ἀπὸ
δυσκολοδούλευτον ἐλεφαντοστοῦν
ὡς δῶρον εἰς τὰς χεῖρας τῆς συζύγου τοῦ
Νικίου,

μαζί μὲ τὴν ὁποίαν θὰ γένεσης πολλὰ μὲν
μαλλιά δι' ἀνδρῖκα ἐνδύματα,
πολλὰ δὲ διαφανῆ ὑφάσματα,
ἀπ' αὐτὰ πού φοροῦν αἱ γυναῖκες.
Διότι δύο φορὰς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους

μάτερες ἄρνων ἐν βοτάνᾳ

πέξαινο

μαλάκοις πόκοις (αἰτ. πληθ.)
ἐννεκά γε ἔυσφύρω Θευγένι-
δος·

οὕτως (ἔστιν) ἀνυσίεργος,
φιλέει δὲ ὄσσα (φιλέουσι) σα-
όφρονες.

- 15 Οὐ γάρ κεν ἐβολλόμαν ὄπασ-
σαί σε δόμοις εἰς (χέρρας)
ἀκίρας οὐδ' ἐς (χέρρας) ἀέρ-
γω (γυναικός),
ἔσσαν (=οὔσαν) ἀπὸ χθο-
νὸς ἀμμετέρας.

Καὶ γὰρ πατρίς τοι (ἔστιν),
ἄν (=ἦν) κτίσσε ποτὲ
ὡξ (=ὁ ἐξ) Ἐφύρας Ἀρ-
χίας
μύελον νάσω Τρινακρίας,

πόλιν ἀνδρῶν δοκίμων.

Νῦν μάν, ἔχιοσα οἶκον ἀνε-
ρος,

ὅς ἐδάη πόλλα σόφα φάρ-
μακα ἀνθρώποισι

- 20 ἀπαλάλκεμεν λύγραις νό-
σοις (αἰτ. πληθ.),
οἰκήσεις κατὰ ἐράνναν Μίλ-
λατον.

πεδ' Ἰαόνων (=μετ' Ἰώνων)
ὡς πέλη Θεύγενις εὐαλά-
κατος

ἐν δαμότισιν (=ἐν δημότισιν)
καὶ (ὡς) παρέχης οἷ
ἄει μνᾶστιν τῷ φιλαοίδω
ξένω.

*Ἰδων σε γάρ τις ἔρει κῆνο
τῶπος (=τὸ ἔπος):

- 25 «Ἡ μεγάλη χάρις (ἔστι)
σὺν ὀλίγῳ δώρῳ·
πάντα δὲ (ἔστι) τίματα τὰ
πάρ φίλων».

αἱ μητέρες τῶν ἀρνιῶν μέσα εἰς τὸ βο-
σκοτόπι

θὰ ἔπρεπε ν' ἀφήνουν νὰ τοὺς κουρεύουν
τὰ μαλακὰ μαλλιά των χάριν τοῦλάχιστον
τῆς ὁμορφόποδης Θευγένιδος·

τόσον (εἶναι) φίλεργός

καὶ ἀγαπᾷ ὄσα (ἀγαποῦν) αἱ φρόνιμοι (γυ-
ναῖκες).

διότι δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ προσφέρω εἰς τὸ
σπίτι (καὶ εἰς τὰ χέρια) ὀκνηρᾶς καὶ ἀέρ-
γου (γυναικός),

ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας χώραν.

Διότι πατρίς σου εἶναι,

(ἐκείνη), τὴν ὁποίαν ἐκτίσσε κάποτε

ὁ ἐξ Ἐφύρας (δηλ. τῆς Κορίνθου) καταγό-
μενος Ἀρχίας,

(ἢ ὁποία εἶναι) τὸ καμάρι τῆς νήσου Τρι-
νακρίας (δηλ. τῆς Σικελίας),

πόλις ἐπιφανῶν ἀνδρῶν.

Τώρα ὁμως διαμένουσα εἰς τὸν οἶκον
ἀνδρός,

ὁ ὁποῖος γνωρίζει πολλά σοφὰ φάρμακα
διὰ τοὺς ἀνθρώπους

ὥστε ν' ἀπομακρύνῃ (ἀπ' αὐτοὺς) τὰς ὀλε-
θρίας ἀσθενείας,

θὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν ἀγαπητὴν Μίλητον

μαζὶ μὲ τοὺς Ἰωνας,

διὰ νὰ εἶναι ἡ Θεύγενις κάτοχος ὡραίας
ἡλακάτης (: διὰ νὰ ξεχωρίξῃ ἡ Θεύγενις
μὲ τὴν ὡραίαν ἡλακάτην τῆς)

μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς πατρίδος τῆς

καὶ διὰ νὰ παρέχῃς εἰς αὐτὴν

πάντοτε ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπῶντος τὴν
ποίησιν φίλου.

Διότι, ὅταν σὲ ἴδῃ κανεὶς θὰ εἴπῃ αὐτὸν
τὸν τὸν λόγον:

«Ἀλήθεια μεγάλη εὐχαρίστησις (εἶναι) μὲ
μικρὸν δῶρον·

καὶ ὅλα (εἶναι) πολύτιμα ὄσα (προέρχονται)
ἀπὸ φίλους».

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—1 *γλαύκας*, κατά τὸν αἰολικὸν τονισμὸν ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἀντί: *γλαυκᾶς* (= *γλαυκῆς*), ἐπιθ. προσθ. εἰς τὸ **Ἀθανάας*: τὸ **Ἀθανάας* γεν. ὑποκ. εἰς τὸ *δῶρον*.—*γλαυκῆ* **Ἀθηνᾶ*, κατά τὸ ὀμηρικὸν *γλαυκῶπις* γλαυκομάτα.—*φιλέριθος* φίλος τῶν ἐργατιδῶν καὶ κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν καὶ νηθουσῶν (βλ. Συρακόσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι στ. 80: *ποῖται σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι*).—*ἀλακάτα* ἠλακάτη (ρόκα).—2 *γύναιξιν*, δοτ. ἀντικειμ. εἰς τὸ *δῶρον*.—*αἴσιν* = *αἴς*, δοτ. κτητ. εἰς τὸ *νόος* (= νοῦς).—*οἰκωφελία* ἢ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, τὸ νοικοκυριό.—αιολ. *ἐπάβολος* = ἀττ. *ἐπήβολος*, κάτοχος, ἀρμόζων, ἀφωσιωμένος (ἐκ τούτου τὸ *οἰκωφελίας* ὡς γεν. ἀντικ.).—3 αιολ. *θάρσεισα* = ἀττ. *θαρροῦσα*, μτχ. τροπ. = μεθάρρος, μεθροθυμίαν.—αιολ. *ἄμμιν* = ἀττ. *ἡμῖν* (ἀντικ.).—αιολ. *ὑμάρτη* = *ὀμάρει*, προσθ. τοῦ δμαρτέω συνοδεύω.—αιολ. *Νείλευς*, γεν. *Νείλεος* = ἀττ. *Νηλεύς*, ἕως.—4 αιολ. *ὄππα* = ἀττ. *ὄπου*.—αιολ. *Ἴρον* = ἀττ. *ἱερὸν* ναός.—*χλωρον* χλωρόν, καταπράσινον (κτγρμ. εἰς τὸ *Ἴρον*).—αιολ. *τυῖδε* = ἀττ. *ἐκεῖ*, *ἐκείσε* (εἰς τὴν Μίλητον).—αιολ. *αἰτήμεθα* = ἀττ. *αἰτούμεθα*.—6 *ἴδων* = *ἰδών*, μτχ. κτγρμ. ἐκ τοῦ *τέρφωμαι*.—*ἀντιφιλοῦμαι* δέχομαι τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης τινὸς εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς ἰδικῆς μου ἀγάπης πρὸς αὐτόν.—7 *ἱμερόφωνος* γλυκύφωνος, τοῦ ὁποίου τὴν φωνὴν ἐπιθυμεῖ τις ν' ἀκούσῃ ἐκ τοῦ *ἱμερος* (= ἐπιθυμία), καὶ φωνή).—*ἱερον φύτον* = *ἱερὸν φυτόν*, παράθεσις εἰς τὸ *Νικίαν*.—*Χαρίτων*, γεν. ὑποκ. εἰς τὸ *φύτον*.—8 *ἐλέφαντος*, γεν. τῆς ὕλης.—9 *δῶρον*, κτγρμ.—αιολ. *χέρρας* = ἀττ. *χέρρας*.—*δπάζω* δίδω, προσφέρω.—10 *σὺν τᾶ* = *σὺν ἡ* (ἀλόγῳ Νικίῳ).—*ἔρρα* ἔρρα.—*πέπλοις*, δοτ. τοῦ σκοποῦ.—11 αιολ. *φορέοισι* = ἀττ. *φοροῦσι*.—*βράκος* φόρεμα· ἐδῶ = ὕφασμα πολυτελές.—12 αιολ. *ἄργων* = ἀττ. *ἀργῶν* (ὁ ἄμνος, τοῦ ἄμνου κτλ. καὶ τοῦ ἄρνός, τῷ ἄρνι, τὸν ἄρρα—οἱ ἄρρας, τῶν ἄργῶν, τοὺς ἄρρας· ἢ ὄνομ. ἄρην σπανία).—*μαλάκοις πόνοις*, αἰτ. πληθ., ἀντικ. τοῦ *πέξαινο*.—*βοτάνα* (ἡ) βοσκοτόπι.—13 *πέξαιγο* γ' πληθ. εὐκτ. μέσ. ἄορ. τοῦ *πέκω* = κουρεύω· μέσ. *πέκομαι* = κουρεύομαι, ἀφήνω νὰ με κουρεύσουν.—*αὐτοένει*, ἐπίρ. (ὄμηρ. *αὐτόστις*) = κατά τὸ αὐτὸ ἔτος.—*εὔσφυρος* ἢ ἔχουσα ὠραία σφυρά, ὁμορφόποδη.—14 *ἀνυσίεργος* (ἀνύω+ἔργον) ὁ φέρων εἰς πέρας τὸ ἔργον του, φίλεργος.—15 αιολ. *ἀκίρος*, *ἀκίρα*, *ἀκίρον* = νοθερός, ὀκνηρός.—αιολ. *κεν ἐβολλόμαν* = ἀττ. *ἐβαλλόμεν* ἄν.—16 *ὄσασσαι*, ἄπαρ. (= *ὀπάσαι*, στ. 9), ἀντικ. τοῦ *ἐβολλόμαν*.—αιολ. *ἔσσαν* = ἀττ. *οὔσαν*.—αιολ. *ἀπὺ* = ἀττ. *ἀπό*.—18 αιολ. *νάσω* = ἀττ. *νήσου*.—αιολ. *μύελον* = ἀττ. *μυελόν* (παράθ. εἰς τὸ *ἄν=ἦν*, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸ *πάτρις*)· τὸ νόημα: ἡ πατρις τοῦ Θεοκρίτου καὶ τῆς ἠλακάτης, αἱ Συρακοῦσαι εἶναι ὁ *μυελός* (ὁ ἐγκέφαλος, ἡ λαμπροτάτη πόλις, τὸ καμάρι) τῆς Τρικρανίας, τῆς νήσου Σικελίας.—*πόλιν*, παράθ. εἰς τὸ *μυελόν*.—19 *μᾶν=μῆν*, ὅμως.—αιολ. *ἔχουσα* = ἀττ. *ἔχουσα* (*ἔχουσα οἶκον*) = κατέχουσα τὸν οἶκον, διαμένουσα εἰς τὸν οἶκον.—αιολ. *ἄνερρος* = ἀττ. *ἀνδρός*.—*ἐδάη*, παθ. ἄορ. β' τοῦ ἄρη. *δάω* (δι-δά-σκω).—19 αιολ. *ἀπαλάκμεν* = ἀττ. *ἀπαλακτεῖν*, ἄπαρ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστ. ἐλαμβράνετο τὸ ἀπαλέξω ἀπομακρύνω)· ἀντικ. τοῦ ἄπαρ. εἶναι τὸ *νόσοις λύγραις* (αιολ. αἰτιατ. πληθ.).—21 αιολ. *Μίλλατος* = Μίλητος.—αιολ. *ἐράννη* = ἀττ. *ἐραννή*· ἐπιθ. *ἐραννός*, ἢ, ὃν ἐρατεινός, ποθητός, ἀγαπητός.—αιολ. *πεδ᾽* (*πεδὰ*) = ἀττ. *προθ. μετά*.—22 *ὡς* (= ὡς)... *πέλη και* (*ὡς*)... *παρέχης*, τελ. προτάσεις.—*εὐαλάκατος* (= *εὐηλάκατος*) ὁ κάτοχος ὠραίας ἠλακάτης.—

δαμότισιν (= *δημόσιον*), δοτ. πληθ. τοῦ *δημόσις*, ἰδος = ἡ ἐκ τοῦ ἰδίου δήμου, συμπατριώτισσα.—23 αἰολ. *οἶ*=ἀττ. *οἷ* (καὶ ἐγγλ. *οἶ*)=αὐτῶ.—*μῆσταις* (*ῆ*) ἀνάμνησις (θ. *μνα* = *μνη*).—*ἄει* = *ἀεί*.—*τῶ φιλαοῖδω* (γεν.) = τοῦ *φιλαοῖδου*, τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ποίησιν (ξένου).—24 αἰολ. *κῆγο* = ἀττ. *ἐκεῖνο*.—αἰολ. *ἔρει* = ἀττ. *ἔρει* (μέλ. τοῦ *λέγω*).—25 αἰολ. *τίματα* = ἀττ. *τιμητά*, πολύτιμα.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—1 *δῶρον Ἀθανάας** ὀνομάζει τὴν ἡλακᾶτην δῶρον τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ὁποία (ὡς Ἐργάνη) ἐπροστάτευε τὴν ἐργασίαν καὶ διήτην ὑφαντουργικὴν.—3 *ἐς πόλιν Νεῖλεος*, δηλ. εἰς τὴν Μίλητον, τῆς ὁποίας οἰκιστὴς ἦτο ὁ Νηλεὺς, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κόδρου (διὰ τοῦτο ὀνομάζει αὐτὴν *πόλιν τοῦ Νηλέως*).—4 *Κύπριδος** ἡ Ἀφροδίτη ὀνομάζεται *Κύπρις*, διότι ἐκ τῆς Κύπρου διεδόθη ἡ λατρεία τῆς εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· εἰς τὴν Μίλητον ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, περιβαλλόμενος ὑπὸ καλαμώνων.—7 *ἔερον φύτον χαρίτων** ὁ Νικίας ὡς ποιητὴς ὀνομάζεται ἱερὸς βλαστὸς τῶν Χαρίτων, διότι οἱ ποιηταὶ εἶναι ἱεροὶ ὡς θεόπνευστοι.—12 *δῖς γάρ... πέξαινο** κανονικῶς κουρεύουν τὰ πρόβατα ἅπαξ τοῦ ἔτους· ἀλλ' εἰδικῶς χάριν τῆς Θεογένιδος θὰ ἔπρεπε δῖς τοῦ ἔτους—λέγει ὁ ποιητὴς—να καροῦν αἱ ἀμνάδες καὶ να προσφέρουν τὰ μαλακὰ μαλλιά των, διὰ να ἐπαρκέσουν εἰς τὴν φιλεργίαν τῆς γυναικός, διότι τὸ προῖόν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἐπαρκεῖ δι' αὐτὴν (ἔμμεσος ἔπαινος τῆς φιλεργίας τῆς).—17 *δ' ἐξ Ἐφύρας Ἀρχίας** Ἐφύρα ἐλέγετο ἡ Κόρινθος, ἐκ τῆς ὁποίας ἄποικοι ὑπὸ τὸν Ἀρχίαν ἴδρυσαν τὰς Συρακούσας.—18 *Τρινακρία* ἐλέγετο ἡ Σικελία· ταύτης μυελὸς (δηλ. σπουδαιότατη πόλις) εἶναι αἱ Συρακοῦσαι.—19 *ἑδάη σόφα φάρμακα κτλ.*, διότι ὁ Νικίας δὲν ἦτο μόνον ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ ἱατρός.

Γ' ΑἲΣΘΗΤΙΚΑ.—Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο τοῦ Θεοκρίτου δὲν ἔχει μορφήν διαλόγου. Εἶναι μᾶλλον μικρὸν λυρικὸν ποίημα, εἰς τὸ ὅποιον ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς καὶ ἐκφράζει τὰ συναισθήματά του. Ἐνα μικρὸν δῶρον, ἡ ἡλακᾶτη, ποῦ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του συνοδεύεται μ' ἓνα ποίημα. Τοιοῦτοτρόπως τὸ δῶρον λαμβάνει ἄξιαν μεγαλυτέραν, διότι γίνεται ἀφορμὴ νὰ γραφοῦν οἱ θερμοὶ αὐτοὶ στίχοι, ποῦ πλημμυρίζουν ἀπὸ ἀγάπην καὶ εὐγένειαν.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 1-25.—1 *ὦ φιλέριθε ἡλακᾶτη** προσφώνησις· ὀλόκληρον τὸ ποίημα ἀπευθύνεται ὄχι πρὸς τὸν φίλον Νικίαν οὔτε πρὸς τὴν σύζυγον του, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν ἡλακᾶτην, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρει (προσωποποιία).—2 *νόος οἰκωφελίας κτλ.*, λεπτός ὑπαινιγμὸς τῆς ἀξίας τοῦ δῶρου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς Θεογένιδος, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦτο θὰ δοθῆ· ἡ ἡλακᾶτη εἶναι δῶρον θεῖον, διότι τὸ χαρίζει ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ εἰς τὰς καλὰς οἰκοδομοῖνας (ὅπως εἶναι ἡ Θεύγενις).—3 *πόλιν ἐς Νεῖλεος* ἀντωνομασία διὰ περιφράσεως, ἀντί: *ἐς Μίλητον*,—4 *καλάμφω χλωρον ὄπ** ἀπάλω, γραφικὴ εἰκὼν τοῦ τοπίου, ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖται ἐν Μιλήτῳ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.—5 *εὐάνεμον*, κοσμητ. ἐπίθετον.—6 *τέρνομαι ἴδων κἀντιφιλήσομαι*, εὐγενὴς ἐκδήλωσις τῆς ἀμοιβαίας τῶν δύο φίλων ἀγάπης.—7 *Χαρίτων.. ἔερον φύτον*, περιφράσις, ἀντί: ποιητὴν.—8 *καὶ σέ* (τὴν Ἠλακᾶτην), διότι ἡ προσωποποιία συνεχίζεται μέχρι τέλους τοῦ ποιήματος.—10 *ὄν τῶ* (= μαζὶ μ' αὐτὴν· δηλ. στὰ χέρια μιᾶς τόσον ἀξίας γυναικός, ὅπως αὐτή), καὶ πάλιν λεπτὴ ἔκφρασις ἐπαίνου

διὰ τὴν ἀξίαν τῆς Θευγένιδος.—12 *δις γὰρ* κτλ., ὑπερβολὴ πρὸς ἐξύψωσιν τῆς φιλεργίας τῆς γυναίκος (δύο φορές τὸν χρόνον θὰ ἔπρεπε νὰ συνάζονται τὰ μαλλιά ἀπὸ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὴν φιλεργίαν τῆς!).—*ματέρες ἄερον*, περίφρασις, ἀντί: *ἀμνάδες*.—13 *ἐνσφύρω*, κοσμητ. ἐπίθετον τῆς Θευγένιδος, χαρακτηριστικὸν τῆς οἰκειότητος τοῦ ποιητοῦ μετὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Νικίου.—15 *οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἄεργω*, διπλότης ἢ ταυτολογία (ἦτοι πρὸς ἔμφασιν ἢ αὐτὴ ἔννοια ἐκφράζεται δις διὰ συνωνύμων λέξεων).—16 *ἀμμετέρας ἔσαν ἀπὸ χθονός*, χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγάπης τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὴν πατρίδα του (ποτὲ δὲν θὰ ἤθελε τὰ προϊόντα τῆς πατρίδος του νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἀναξίας χεῖρας).—18 *μύελον.. πόλιν*, ἐπ'ἀλλήλοι παραθέσεις πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἀξίας, ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν πατρίδα του.—19 *ὅς πόλλα ἐδάη σόφα.. φάρμακα* κτλ., περίφρασις, ἀντί: *σοφοῦ ἱατροῦ*.—21 *ἐράγγναν*, κοσμητ. ἐπίθετον τῆς Μιλήτου.—22 *εὐαλάκατος*, ποιητ. σύνθετον (πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ).—23 *τῶ φιλαοίδω ξένω*, ἀντονομασία διὰ περιφράσεως, ἀντί: *ἔμοῦ* (τοῦ Θεοκρίτου, ὡς ποιητοῦ): ἀποφεύγει τὴν χρῆσιν τῆς προσωπ. ἀνωθυμίας τοῦ α' προσ. καὶ μετὰ λεπτότητος ὁμιλεῖ ὡς ἐὰν πρόκειται περὶ γ' προσώπου.—24 *ἦ μεγάλη χάρις* κτλ., ἀποφθεγματικὴ φράσις.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Καλεῖ τὴν Ἠλακᾶτην νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς Μίλητον (1-4).—2) Ἐκεῖ θὰ προσφέρῃ αὐτὴν ὡς δῶρον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του (5-11).—3) Ἐξαίρει τὴν φιλεργίαν αὐτῆς (12-16).—4) Οὕτω ἐκ Συρακουσῶν ἢ Ἠλακᾶτη θὰ εὐρεθῇ εἰς Μίλητον, εἰς τὰς χεῖρας τῆς Θευγένιδος καὶ θὰ τῆς φέρῃ πάντοτε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ δωρητοῦ (17-24).—5) Τὸ μικρὸν δῶρον ἔχει μεγάλην ἀξίαν ὡς δεῖγμα φιλίας (24-25).

4. Βουκολιασταὶ Δάφνης καὶ Μενάλκας (VIII)

[Εἰσαγωγή: Ὁ Θεόκριτος εἶχε γνωρίσει ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας. Διὰ τοῦτο τοποθετεῖ τὴν σκητὴν πολλῶν εἰδυλλίων του εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων. Ἦδη εἰς τὸ πρῶτον εἰδυλλίον τῆς παρουσίας ἐκλογῆς, εἰς τοὺς »Νομεῖς», εἶδομεν τὴν σκητὴν ἐκτυλισσομένην εἰς τὰ λιβάδια τῆς πόλεως Κρότωνος τῆς κάτω Ἰταλίας. Εἰς τὸ παρὸν εἰδυλλίον μεταφερόμεθα εἰς τὰ βοσκοτόπια τῆς Σικελίας, ὅπου δύο βοσκοί, ὁ Δάφνης καὶ ὁ Μενάλκας, βουκολιάζονται, ἦτοι ἄδουν αὐτοσχέδια βουκολικὰ ᾄσματα. Οἱ δύο οὗτοι βουκολιασταὶ (τραγουδισταὶ βουκολικῶν ᾄσμάτων) ἀμιλλῶνται, ποῖος θὰ τραγουδήσῃ καλύτερα. Ὁ ἀγὼν οὗτος, ὁ ὁποῖος λέγεται βουκολιασμός δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ποιητὴν νὰ παραμβάλῃ τὰ ᾄσματα τῶν ἀγωνιζομένων βοσκῶν, ὥστε νὰ παρακολουθῆσῃ αὐτὰ καὶ ὁ ἀναγνώστης].

α') Ὁ Δάφνης καὶ ὁ Μενάλκας ἀποφασίζουν ν' ἀγωνισθοῦν εἰς τὸ ᾄσμα (1-27).

Μενάλκας νέμων μᾶλα κατὰ
μακρὰ ὄρεα
συνάντετο, ὡς φαντί,

Ὁ Μενάλκας βόσκων πρόβατα εἰς τὰ ὑψηλά
βουνά
συνητήθη, καθὼς λέγουν,

τῷ χαρίεντι Δάφνιδι Βουκολέοντι.

* Ἄμφω τῷ γε ἦστην πυρροτρίχῳ,

ἄμφω ἀνάβῳ (= ἄνηβοι),

ἄμφω δεδαημένῳ συρσίσδεν,

ἄμφω (δεδαημένῳ) αἰδεν.

5 Πρῶτος δὲ ὢν Μενάλκας ἀγόρευε ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν (αὐτόν):

« Δάφνι, ἐπίουρε βοῶν μυκητῶν,

λῆς ἀεῖσαί μοι;

Φαμί νικασεῖν τυ (= σε),

αἰδῶν ὅσον αὐτὸς θέλω».

Χῶ (= καὶ ὁ) Δάφνις δ' ἄρα ἀπαμείβετο τὸν τοιῷδε μύθῳ:

« Ποιμὴν εἰροκόπων δίων, συρρικτὰ Μενάλκα, οὐποτε νικασεῖς με,

10 οὐδ' εἰ τῷ γε πάθοις τι αἰδῶν»

Μ. Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν;

Χρήσδεις καταθεῖναι ἀεθλον;

Δ. Χρήσδω εἰσιδεῖν τοῦτο, χρήσδω καταθεῖναι ἀεθλον.

Μ. Καὶ τί νυ θησεύμεσθα, ὅκεν εἴη ἄρκιον ἀμῖν;

Δ. Ἐγὼ θησῶ μόνον τὸ δὲ θὲς ἀμνὸν ἰσομάτορα.

15 Μ. Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ ὁ πατήρ μου (ἔστι) χαλεπὸς χά μῆτηρ, ποθέσπερα δὲ ἀριθμεῦντι τὰ μᾶλα πάντα.

Δ. Ἄλλὰ τί μάν θησεῖς;

τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ;

Μ. Σύριγγα, ἂν ἐγὼ ἐπόησα (= ἐποίησα) καλὰν ἐννεάφωνον,

ἔχοισαν λευκὸν κηρόν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,

μὲ τὸν χαριτωμένον Δάφνιν, ὁ ὅποιος ἐφύλαττε τὰ βόδια του.

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἦσαν ξανθοί, καὶ

οἱ δύο ὄχι ἀκόμη ἐφηβοί,

καὶ οἱ δύο μαθημένοι νὰ παίζουν τὴν σύριγγα,

καὶ οἱ δύο (μαθημένοι) νὰ τραγουδοῦν.

Τότε λοιπὸν (= δὲ ὢν = δὲ οὖν) πρῶτος ὁ Μενάλκας ἔλεγε πρὸς τὸν Δάφνιν, μόλις (τόν) εἶδε:

« Δάφνι, φύλακα τῶν βοδιῶν ποῦ μουγκρίζουν,

θέλεις νὰ μοῦ τραγουδήσης (νὰ παραβγῆς μαζί μου εἰς τὸ τραγούδι);

Λέγω ὅτι θὰ σὲ νικήσω,

ἂν τραγουδήσω ὅσον ἐγὼ θέλω».

Καὶ ὁ Δάφνις ἔπειτα ἀπήντησε πρὸς αὐτόν με τὰ ἐξῆς περίπου λόγια:

« Βοσκή τῶν πυκνόμαλλων προβάτων, Μενάλκα ποῦ παίζεις τὴν σύριγγα, ποτὲ δὲν θὰ με νικήσης,

οὔτε καὶ ἂν ἐσὺ πάθῃς τίποτε (οὔτε καὶ ἂν σκιάσης τραγουδώντας».

Μ. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἰδῆς (: νὰ δοκιμάσης);

Θέλεις νὰ βάλῃς κάτω στοίχημα;

Δ. Θέλω νὰ τὸ ἰδῶ, θέλω νὰ βάλω κάτω στοίχημα.

Μ. Καὶ τί (στοίχημα) λοιπὸν θὰ βάλωμε, ποῦ εἶναι ἄρκετον εἰς ἡμᾶς;

Δ. Ἐγὼ θὰ βάλω ἓνα μοσχάρι· καὶ σὺ βάλῃς ἓνα ἄρνι μεγάλο, σὰν τὴν μητέρα του.

Μ. Δὲν θὰ βάλω ποτὲ (στοίχημα) ἓνα ἄρνι, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου εἶναι ἀσθηρὸς καὶ ἡ μητέρα μου (ἐπίσης), καὶ τὸ βράδυ μετροῦν τὰ πρόβατα ὅλα.

Δ. Ἄλλὰ τί λοιπὸν θὰ βάλῃς (ὡς στοίχημα);

καὶ τί παραπάνω (κέρδος) θὰ ἔχῃ ὁ νικητὴς;

Μ. Μίαν σύριγγα τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἔφτιασα ὥραϊαν ἐννεάφωνον (: μ' ἐννέα καλαμάκια),

ἡ ὁποία ἔχει ἄσπρο κερί, τόσον εἰς τὸ κάτω μέρος, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐπάνω,

20 ταύταν κα θείην'
οὐ δὲ καταθησῶ τὰ τῶ πα-
τρός.

Δ. Ἡ μάν κήγῶ ἔχω σύριγγα
ἐννεάφωνον, ἔχουσιν λευ-
κὸν κηρόν, ἴσον κάτω, ἴσον
ἄνωθεν

πρώαν συνέπασά νιν'
ἔτι καὶ ἀλλῶ τὸν δάκτυλον
τοῦτον,

ἐπεὶ κάλαμος διασχισθεὶς
διέτμαξέ με.

25 Μ. Ἄλλὰ τίς κρινεῖ ἄμμε ;
Τίς ἔσσεται ἐπάκοος ἀμέων ;

Δ. Ἦν, καλέσωμες ἐνταυθα
τῆνόν πως τὸν αἰπόλον,
ῶ καὶ ὁ φάλαρος

ὕλακτεῖ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις.

αὐτὴν ἠμπορῶ νὰ βάλω (ὡς στοίχημα)
δὲν θὰ βάλω ὅμως ὅσα ἀνήκουν εἰς τὸν
πατέρα μου.

Δ. Ἀλήθεια ὅμως καὶ ἐγὼ ἔχω σύριγγα ἐν-
νεάφωνον, ἡ ὅποια ἔχει ἄσπρο κερὶ, τόσον
εἰς τὸ κάτω μέρος, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐπάνω

προχθὲς τὴν ἔφτιασα

ἀκόμη μάλιστα πονῶ εἰς αὐτὸ τὸ δάκτυλο,

ἐπειδὴ ἓνα καλάμι πού ἐσχίσθηκε μοῦ τὸ
ἔκοψε.

Μ. Ἄλλὰ ποιὸς θὰ μᾶς κρινῆ ;

Ποιὸς θὰ εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ μᾶς ἀκούσῃ ;

Δ. Νά, ἄς φωνάσωμεν ἐδῶ ἐκεῖνον ἴσως
(: ἐκεῖνον. ἂν θέλῃς) τὸν αἰγοβοσκόν,
πού ὁ σκύλος του μὲ τὸ ἄσπρο σημάδι εἰς
τὸ μέτωπον

γαυγίζει κοντὰ στίς γίδες.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—1 *συνάντετο* (=συνήγεται), πρτ. τοῦ *συνάντομαι* τούτου ἀντικ. τὸ *Δάφνιδι*.—δωρ. *βουκολέοντι* = ἄττ. *βουκολοῦντι*, μτχ. τοῦ *βουκολέω* βόσκω, φυλάττω βόδια.—2 *μᾶλα*=*μῆλα* πρόβατα.—δωρ. *φαντί*=ἄττ. *φασί*.—δωρ. *ῶρα* = ἄττ. *ῶρη*.—3 *ἄμφω τῶ γε*, δυϊκὸς = ἀμφοτέρω οὔτοι.—*ἦστην*, γ' πρόσ. δυϊκοῦ, πρτ. τοῦ *εἶμι*.—*πυρροτρέχω*, κτγρμ., δυϊκ.= *πυρρότριχοι* ξανθοί.—*ἀνάβω*, κτγρμ., δυϊκ.= *ἀναβοι*, ἄττ. *ἀνηβοι*, οὕτω *ἔφηβοι*.—4 δωρ. *συρίσθεν*=ἄττ. *συρίζειν* ἢ *συρίτειν*.—*δεδαημένο*, δυϊκ., μτχ. παθ. πρκμ. τοῦ *ἄρχ.* κατ' ἐνεστ. *δάω* διδάσκω (πρβλ. *ἐδάη*, εἰδύλ. XXVIII, στ. 19).—δωρ. *ἀεῖδεν* = ἄττ. *ἔδειν*.—5 δωρ. *πρᾶτος*=ἄττ. *πρῶτος*.—δωρ. *ὦν*=ἄττ. *οὖν*.—δωρ. *ποτὶ* = ἄττ. *πρός*.—6 δωρ. *μυκητᾶν* = ἄττ. *μυκητῶν*, γεν. πληθ. (*μυκητῆς* μυκώμενος, ἐκεῖνος πού μουγκρίζει).—*ἐπίουρος* φύλαξ.—*βοῶν*, γεν. ἀντικ. τοῦ *ἐπίουρος*.—*λῆς*, β' ἐνικ. ὄριστ. ἐνεστ. τοῦ ρ. *λῶ* θέλω.—*ἀεῖσαι*, ἀπαρ. ἄορ. τοῦ *ἀεῖδο* ἔδω.—7 δωρ. *φαμί*=ἄττ. *φημί*.—δωρ. *νικασεῖν*=ἄττ. *νικήσειν*, (ἀπαρ. μελ. τοῦ *νικῶ*).—δωρ. *τῶ* = ἄττ. *σέ*, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν* (ὑποκ. *ἐγώ*).—*ἀεῖδων*, μτχ. ὑποθ.—9 *ποιμήν*, κλητ.—*εἰρόποκος*, ὁ ἔχων πόκους ἐρίων, πυκνόμαλλος ἐκ τοῦ *εἶρος* (=ἔριον) καὶ *πόκος* (=ποκάρι, ὄγκος μαλλίου).—*δεις*, γεν. *δῖος* = πρόβατον (τὸ *δῖον* γεν. ἀντικ. εἰς τὸ ποιμήν).—10 δωρ. *νικασεῖς*=ἄττ. *νικήσεις*.—δωρ. *τύ γε*=ἄττ. *σύ γε*.—δωρ. *χερήσδω*=ἄττ. *χερήζω*, χεραῖζομαι, θέλω.—δωρ. *ὦν*=ἄττ. *οὖν*.—δωρ. *ἄεθλον* = ἄττ. *ἄθλον*, οὐδ., ἔπαθλον, στοίχημα.—13 *νυ* (*νὺν*) λοιπόν.—δωρ. *θησεύμεσθα*=ἄττ. *θησοῦμεθα*, μέσ. μέλ. τοῦ *τίθεμαι*.—δωρ. *ἄμῖν*=ἄττ. *ἡμῖν*.—*κεν* = *ἂν* (δυνητ.).—*ἄρκιος* ἀρκετός.—14 δωρ. *θησῶ*=ἄττ. *θήσω*.—*ἰσομάτωρ*=*ἰσομήτωρ*, ἴσος τῇ μητρὶ, δηλ. μεγάλος σὰν τὴν μητέρα του.—15 δωρ. *πόκα*=ἀντ. *ποιέ*.—δωρ. *μεν*=ἄττ. *μοῦ*.—16 δωρ. *ποθέσπερα* (προθ. *ποτί*+*εσπέρα*)=ἄττ. *πρὸς ἐσπέραν*, τὸ βράδυ.—δωρ. *ἀριθμεῦντι*=ἄττ. *ἀριθμοῦσι*.—17 δωρ. *ἐξεῖ*=ἄττ. *ἐξει*, μέλ.

τοῦ ἔχω.— δωρ. *κα θείην* = ἄττ. *θείην ἄν.*— 24 *συνέπαξα* (=συνέπηξα), ἀόρ. τοῦ *σμπήγγνμι*=συναρμολογῶ, φτιάχνω.— *τὸν δάκτυλον*, αἰτ. τοῦ κατά τι.— 24 *διέτμαξε* (=διέτμηξε), ἀόρ. τοῦ *διατμήγω* = διατέμνω, κόπτω· ἄντικ. τοῦ *διέτμαξε τὸ με* καὶ *τὸν δάκτυλον*, ὅπερ νοεῖται (κατὰ σχῆμα καθ' ὄλον καὶ μέρος, ἀντι *διέτμαξέ μου τὸν δάκτυλον*).— 25 αἰολ. *ἄμμε* = ἄττ. *ἡμᾶς.*— δωρ. *ἐπάκοος* = ὁ ἀκούων, ὁ ἀκροατής.— δωρ. *ἄμέων* (=ἡμῶν), γεν. ἄντικ. εἰς τὸ *ἐπάκοος*.— 26 δωρ. *τῆνος*=ἄττ. ἐκσίνοσ.— *πως κάπως*, ἴσως (ἂν συμφωνῆς καὶ οὐ).— *ἦν* δεικτ. μόριον=ἰδού, νά.— δωρ. *καλέσωμες* = ἄττ. *καλέσωμεν*, ὑποτ. προτρεπτική.— 27 *ῶ*, δοτ. κτητ. εἰς τὸ *κύων*, ἀντί· *οὐδ' ὁ κύων.*— *φάλαρος* ὁ ἔχων λευκὸν σημεῖον εἰς τὸ μέτωπον.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—11 *ἄεθλον*· ὁ Μενάλκας προτρέπει εἰς τὸν Δάφνιν νὰ στοιχηματίσῃν (*καταθεῖναι ἄεθλον*) περὶ τοῦ ποῖος θὰ τραγουδήσῃ καλῶτερα· τοιοῦτοι διαγωνισμοὶ μὲ διάφορα ἑπαθλα καὶ μὲ κριτὰς ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν διαγωνιζομένων ὀριζομένους ἐσυνηθίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ διεξήγοντο ἐπὶ ποικίλων θεμάτων (πρβλ. τὴν κρίσιν τοῦ Πάριδος περὶ τῆς ὠραιότητος Ἀφροδίτης, Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας)· οἱ βουκολιασταὶ τοῦ Θεοκρίτου διαγωνίζονται περὶ τοῦ ὠραιότερου ἔσματος· 18 *σύριγγα ἐννεάφωνον*· ἡ σύριγγ' ὁ (ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα) κατεσκευάζετο συνήθως ἐξ ἑπτὰ ἀνίσων καὶ παραλλήλων καλαμίσκων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος ν' ἀποτελοῦν εὐθειαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν· οἱ καλαμισκοὶ οὗτοι συνεκολλοῦντο πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ (βλ. καὶ «Νομεις» στ. 28)· ὁ Μενάλκας κατεσκεύασε τὴν σύριγγά του μὲ ἐννέα καλαμίσκους (ἐννεάφωνον) καὶ ἔθεσεν ἀρκετὸν κηρὸν τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος (τὸ εὐθύ), τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χελέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις τοιούτων ἐννεαφώνων συρίγγων εὐρέθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.— 26 *τῆρον...τὸν αἰπόλον*· οὗτος θὰ ἦτο ὁ κριτὴς τοῦ ἄσματικοῦ διαγωνισμοῦ τῶν βοσκῶν.

Γ' Αἴσθητικά.—Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο μᾶς παρέχει μίαν ὠραίαν εἰκόνα βουκολιασμοῦ, ἧτοι διαγωνισμοῦ αὐτοσχεδίων ποιητῶν. Οἱ διαγωνιζόμενοι γίνονται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς συμπαθεῖς διὰ τὸ νερὰν τῆς ἡλικίας των (δὲν εἶναι ἀκόμη ἔφηβοι), διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ χαρακτῆρος των καὶ διὰ τὴν σεμνότητά των. Δὲν ἐπιδεικνύουν τὴν ἀξίαν των μὲ περιφρόνησιν τοῦ ἀγτιπάλου των, ἀλλὰ συνομιλοῦν μὲ *καλωσύνην*· ἐρωτᾷ ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἂν θέλῃ νὰ διαγωνισθοῦν, συζητοῦν περὶ τοῦ ἐπάθλου καὶ καταλήγουν χωρὶς ἀντεγκλήσεις εἰς συμφωνίαν. Ὁ διάλογος διεξάγεται μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν ἀγνῆς παιδικότητος. Ὁ Μενάλκας δὲν θέλει νὰ καταθέσῃ ὡς στοιχίημα ἄμνον, διότι φοβεῖται τὸν αὐστηρὸν πατέρα του. Ὁ ἄλλος σέβεται τὸν φόβον τοῦ συναδέλφου του καὶ δέχεται ὡς ἑπαθλον τὴν σύριγγα ποὺ κατεσκεύασεν ὁ ἴδιος. Καὶ αὐτὸς, λέγει, κατεσκεύασε σύριγγα καὶ μάλιστα ἔκοψε τὸν δάκτυλόν του, ποὺ ἀκόμη ποιεῖ. Τέλος οἱ δύο νεαροὶ βουκολιασταὶ πηγαίνουν εἰς ἓνα βοσκόν, διὰ νὰ τοὺς κρίνῃ. Τοιουτοτρόπως εἰς τὸ ἐρμηνευθὲν τμήμα (στ. 1-27) ἔχομεν μίαν σειρὰν χαριτωμένων εἰδύλλια καὶ εἰκόνας, ποὺ μᾶς προδιαθέτουν εὐμενῶς διὰ τοὺς δύο εὐγενικοὺς ἀντιπάλους. Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ συμμερισθῶμεν τὴν χαρὰν τοῦ νικητοῦ, ὅποιο-οδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς δύο.

Αισθητικά στοιχεία στ. 1-27.—1 τῷ χαρίεντι, κοσμητ. ἐπίθετον, λίαν ἐπιτυχές διὰ τὸν νεαρὸν Δάφνιν.—3-4 ἄμφω... ἄμφω... ἄμφω... ἄμφω, τετραπλῆ ἐπαναφορὰ (ἐπανάληψις τῆς λέξεως ἐν ἀρχῇ ἐπαλλήλων φράσεων) πρὸς δήλωσιν τῆς κοινότητος τῶν χαρισμάτων καὶ τῶν δύο νεαρῶν βοσκῶν· καὶ οἱ δύο κερδίζουν τὴν συμπάθειάν μας.—6 *μυκητῶν* (μυκητῶν), κοσμητ. ἐπίθετον τῶν βοῶν.—7 *λῆς μοι ἀεῖσαι*; ἀπλότης ἐκφράσεως.—9 *εἰροκόπων*, κοσμητ. ἐπίθετον τῶν προβάτων (*δίων*)· ὑπάρχει ἀρμονικὴ ἀντιστοιχία μεταξὺ τῶν δύο προσφωνήσεων στ. 6 καὶ στ. 9.—11 *χρησθεὶς* κτλ., δύο συνεχεῖς ἐρωτήσεις ἀσύνδετοι πρὸς ζωηροτέραν ἐκφρασιν.—12 *χρησθῶ* κτλ., δύο συνεχεῖς ἀπαντήσεις μετὰ τὰς αὐτὰς λέξεις (ταυτολογία) πρὸς δήλωσιν πλήρους συμφωνίας καὶ συμπτώσεως θελησέων.—15 *ἐπεὶ χελεπὸς δ πατήρ μεν*, παιδικὴ δικαιολογία χαρακτηριστικὴ ψυχικῆς εὐγενικότητος.—στ. 18. *σύριγγα... ἐννεάφωνον, λευκὸν κηρὸν ἔχουσαν* κτλ. καὶ κατωτέρω στ. 21 ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια φράσις καὶ ὑπὸ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἐδῶ παρουσιάζεται πλήρης ὁμοιότης μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων.—25 *τίς... τίς*, ἐπαναφορὰ τῆς ἐρωτ. ἀντανυμίας πρὸς δήλωσιν ἀμηχανίας.—27 *ῥ... δ κύων* κτλ., διακοσμεῖ τὴν εἰκόνα μετὰ τὴν παράθεσιν τοῦ ὑλακτοῦντος κυνὸς πλησίον τῶν ἐριφίων τοῦ αἰπόλου.

Δ' ΠΕΡΙΑΗΨΕΙΣ.—1) Ὁ Δάφνις καὶ ὁ Μενάλκας ἐρίζουν περὶ τοῦ ποῖος τραγουδεῖ καλύτερα καὶ ἀποφασίζουν νὰ διαγωνισθοῦν (στ. 1-12).—2) 2) Συζητοῦν καὶ συμφωνοῦν περὶ τοῦ ἐπάθλου (στ. 13-24).—3) Ὁρίζουν ὡς κριτὴν ἓνα γυδοβοσκὸν (25-28).

β') Βουκολιασμοῦ μέρος πρῶτον (27-40).

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθε ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.

30 Πρῶτος δὲ ὦν λαχὼν ἄειδεν
λυκτὰ Μενάλκας,

εἶτα δὲ Δάφνις ὑπελάμβανεν
ἀμοιβαίαν βουκολικὰν αἰοδάν·

οὕτω δὲ Μενάλκας ἤρξατο
πρῶτος,

Μ. «Ἄγρεα καὶ ποταμοί,
θεῖον γένος,
αἱ Μενάλκας ὁ συρικτὰς ἄσε
πήποκα μέλος τι προσφιλές,

35 βόσκοιτε ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας·

Καὶ τὰ μὲν παιδιὰ ἐφώνηξαν δυνατὰ, ὁ δὲ γυδοβοσκὸς ἤλθε ν' ἀκούσῃ·
καὶ τὰ μὲν παιδιὰ ἐτραγουδοῦσαν, ὁ δὲ γυδοβοσκὸς ἤθελε νὰ κρίνῃ.

Καὶ πρῶτος, λοιπόν, ἀφοῦ τοῦ ἔλαχεν ὁ κληρὸς, ἐτραγουδοῦσεν ὁ τραγουδιστὴς Μενάλκας,

εἶπειτα δὲ ὁ Δάφνις ἔπαιρνε μετὰ τὴν σειράν του τὸ βουκολικὸν τραγοῦδι·

καὶ ἔτσι ὁ Μενάλκας ἄρχισε πρῶτος:

Μ. (τραγουδεῖ ὁ Μενάλκας:) «Λαγκάδια καὶ ποτάμια, θεϊκὴ γενιά,
ἂν ὁ Μενάλκας ποῦ παίξει τὴ φλογέρα τραγοῦδησε καμιά φορὰ κανένα σκοπὸ ἀγαπητὸ (σὲ σὰς),

εὐχομαι νὰ βόσκετε μετὰ προθυμία τὰς ἀμνάδας του·

ἦν δέ ποκα ἔνθη Δάφνις ἔ-
χων δαμάλας.

μηδὲν ἔλασσον ἔχοι».

Δ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυ-
κερὸν φυτόν,
αἴπερ Δάφνις μουσίσδει ὁ-
μοιον ταῖς ἀηδονίαι,
παινίετε τοῦτο τὸ βουκό-
λιον·

κῆν (= καὶ ἄν) Μενάλκας ἀ-
γάγη τι τῆδε,

40 χαίρων νέμοι πάντα ἄ-
φθονα».

καὶ ἂν κάποτε ἔλθῃ (ἐδῶ) ὁ Δάφνις ἔχον-
τας τὶς ἀγελάδες του,

(εὐχομαι ἐπίσης) νὰ μὴν εὐρῆ λιγώτερη προ-
θυμία ἐκ μέρους σας».

Δ. (τραγουδεῖ ὁ Δάφνις :) «Πηγᾶς καὶ χόρ-
τα, γλυκὸ τῆς γῆς φύτρωμα,

ἂν βέβαια ὁ Δάφνις τραγουδεῖ ὅμοια μὲ
τ' ἀηδόνια,

ἄς παχαίνετε αὐτὸ τὸ κοπάδι τῶν βοδιῶν·

καὶ ἂν ὁ Μενάλκας ὀδηγήσῃ κάτω (ἀπὸ τὸ
κοπάδι του) ἐδῶ,

χαρούμενος νὰ εὐρίσκῃ γιὰ βοσκή ὅλα ἄ-
φθονα».

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—28 ἄνσαν, ἄορ. τοῦ ἄνω φωνάζω δυνατά. — δωρ. ἦνθε = ἄττ. ἦλθε.— ἐπακοῦσαι, ἄπαρ. τοῦ σκοποῦ.—29 δωρ. ἄειδον = ἄττ. ἦδον.—30 δωρ. ὄν=ἄττ. οὔν.— δωρ. Ἰνκᾶ (ὄνομ. ἀντί: Ἰνκίης) = αὐλητής, τραγουδιστής.— λαχών, μτχ. ἄορ. β' τοῦ λαχάνω ὀρίζομαι διὰ κλήρου.—33 ἄγκαι, πληθ. τοῦ ὄνομ. ἄγκος = κοιλιάς, λαγκάδι.— θεῖον γένος, παράθεσις καὶ εἰς τὰ δύο προηγουμένα οὐσιαστικά.— δωρ. αἰ = ἄττ. εἰ (ὑποθ. σύνδ.). 34 δωρ. πῆποχ* (πῆποκα)=ἄττ. πώποτε.—δωρ. ἄσε=ἄττ. ἦσε (ἀόρ. τοῦ ἔδω).—35 ἐκ ψυχᾶς = ὀλοφύχως, προθύμως.—35 δωρ. ποκ* (πόκα) = ἄττ. ποίε.—36 μηδὲν ἔλασσον, ἔνν. β' ὄρος συγκρ. ἐμοῦ (νὰ μὴν ἔχη τίποτε ὀλιγώτερον ἐμοῦ: νὰ μὴν εὐρῆ ὀλιγώτεραν προθυμίαν ἐκ μέρους σας ἀπὸ ὅσην εὐχομαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου).—37 κρᾶναι = ἄττ. κρῆναι.—βοτάνη βότανον, χόρτον.— γλυκερὸν φυτόν, παρὰθ. εἰς τὸ βοτάναι.—δωρ. αἴπερ = ἄττ. εἴπερ.—38 μουσίσδω=ἄττ. μουσίζω, ἔδω.—ἀηδονίς, -ίδος=ἀηδών ταῖσιν ἀηδονίαι, δοτ. συντακτ. εἰς τὸ ὅμοιον.—39 κῆν τι=καὶ ἄν τι (μέρους τι τοῦ ποιμνίου του).

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—29 χοὶ μὲν παῖδες ἄνσαν* ἐφώνησαν μακρόθεν τὸν αἰπόλον, διὰ ν' ἀκούσῃ.—δ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι* ὁ αἰπόλος ἤκουσε τὴν φωνὴν καὶ ἦλθε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἔσμα· φαίνεται ὅτι ἐδέχθη προθύμως τὴν διαιτησίαν (ἦθελε κρίνειν), διότι ἡ ἀνάθεσις τῆς κρίσεως ἐπὶ διεξαγομένων διαγωνισμῶν ἐθεωρεῖτο τιμητικὴ.—39 τοῦτο τὸ βουκόλιον παινίετε, διότι αἱ κρῆναι καὶ αἱ βοτάναι παρέχουν ζωὴν καὶ τροφήν εἰς τὰ βουκόλια.

Γ' Αἴσθητικά.—Οἱ δύο νεαροὶ βοσκοί, ἀφοῦ συνεφώνησαν ν' ἀγωνισθοῦν εἰς τὸ ἔσμα καὶ ἐκάλεσαν τὸν αἰπόλον ὡς κριτὴν, ἀρχίζουν τὸν ἀγῶνα. Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο (23-40) ἔχομεν τὸ ἀ' μέρος τοῦ βουκολιασμοῦ, διότι ἀκολουθεῖ καὶ δεύτερον. Τραγουδεῖ λοιπὸν πρῶτον ὁ Μενάλκας (33-36) καὶ ἔπειτα ὁ Δάφνις (37-40). Εἰς τὰ δύο ἔσματα παρατηρεῖται πρῶτον πλήρης ἀντιστοιχία μορφῆς. Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστον ἔσμα ἀποτελεῖ μίαν στροφὴν ἐκ δύο ἐλεγειακῶν διστίχων (περὶ ἐλεγειακοῦ διστίχου, βλέπε Μετρικὸν Παράρτημα Μεταφράσεως Ἀρχ. Ἑλλ. Λυρικῶν, Βίκτ. Κρητικοῦ σελ. 99).—Παρατηρεῖται ὅμως καὶ πλήρης ἀντιστοιχία περιεχομένου μεταξὺ τῶν δύο

ἔσμάτων. Τοιουτοτρόπως εἰς ἕκαστον τούτων ὑπάρχουν: 1) προσφώνησις περιέχουσα δύο οὐσιαστικά, χαρακτηριστικά τῆς βουκολικῆς ζωῆς, 2) παράθεσις μὲ ἐπιθετ. προσδιορισμὸν, χαρακτηριστικὴ τῆς ἀγάπης τῶν βοσκῶν πρὸς τὸ φυσικὸν περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ζοῦν, 3) εὐχὴ ἐκάστου ἄδοντος βοσκοῦ διὰ τὴν ἀγέλην του καὶ 4) εὐχὴ ὑπὲρ τοῦ ἀνταγωνιζομένου συναδέλφου του, ἐνδεικτικὴ τοῦ πνεύματος τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀγάπης τῶν βουκολιαστῶν.

*Ἦτοι ἔχομεν τὴν ἀκόλουθον ἀντιστοιχίαν :

***Ἄσμα Μενάλκας (33 - 36)**

1. Ἄγκεια καὶ ποταμοὶ
2. θεῖον γένος
3. αἶ τι Μενάλκας... ἄσε μέλος, βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας·
4. ἦν δὲ ποκ' ἔνθη Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

***Ἄσμα Δάφνιδος (37 - 40)**

1. Κρᾶναι καὶ βοτάναι
2. γλυκερὸν φυτὸν
3. αἶπερ ὅμοιον μουσίσδει Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσι, τοῦτο τὸ βουκόλιον παίνετε·
4. κῆν τι Μενάλκας τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι.

Ἡ τοιαύτη συμμετρικὴ ἀντιστοιχία στροφῶν, μέτρου καὶ νοήματος ἐκδηλοῦντος τόσῃν ψυχικῇν εὐγένειαν, δημιουργεῖ ἀτμόσφαιραν πράγματι εἰδυλλιακῇν.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 28 - 40.— 28-29 *χοὶ μὲν παῖδες... ὁ δ' αἰπόλος... χοὶ μὲν παῖδες... ὁ δ' αἰπόλος*· ἡ ἐπαναφορὰ τῶν ἰδίων ὑποκειμένων εἰς ἕκαστον ἀντίστοιχον ἡμιστίχιον τῶν δύο στίχων εἶναι στοιχεῖον συμμετρίας.— 20 *Ἰνκτά*, κοσμητ. ἐπίθετον τοῦ Μενάλκας (κατωτέρω: *συρικτᾶς* στ. 34).— 33 *ἄγκεια καὶ ποταμοὶ* προσφώνησις εἰς πράγματα ἀγαπητὰ διὰ τὸν ποιμένα.— *θεῖον γένος*, παράθεσις ἐπιφωνηματικῆ, ἐκφράζουσα τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν περιβάλλουσαν φύσιν.— 36 *Δάφνης... μηδὲν ἔλασσον ἔχοι*, ἐκφρασις εὐχῆς ὑπὲρ τοῦ φίλου του.— 37 *κρᾶναι καὶ βοτάναι*, προσφώνησις ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ *ἄγκεια καὶ ποταμοὶ* (στ. 33).— *γλυκερὸν φυτὸν*, παράθεσις ἐπιφωνηματικῆ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ *θεῖον γένος*.— 37 *Μενάλκας... πάντα νέμοι*, εὐχὴ ἀντίστοιχος πρὸς τὸ *μηδὲν ἔλασσον ἔχοι* (στ. 36).

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: Ὁ αἰπόλος ἔρχεται νὰ κρίνῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἔσματος· ὀρῶνται διὰ κλήρον νὰ τραγουδήσουν πρῶτος ὁ Μενάλκας καὶ δεύτερος ὁ Δάφνης (28-32).— 2) Ὁ Μενάλκας τραγουδεῖ εὐχόμενος ὑπὲρ τῶν ἀμνάδων του καὶ ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος (33-36).— 3) Ὁ Δάφνης τραγουδεῖ εὐχόμενος ὑπὲρ τοῦ βουκολίου του καὶ ὑπὲρ τοῦ Μενάλκας.

γ') Βουκολιασμῷ μέρος δεύτερον (61 - 80).

<p>61 Οἱ μὲν ὦν παῖδες ἄεισαν
ταῦτα δι' ἀμοιβαίων·
Μενάλκας δὲ ἐξᾶρχεν τὰν
πυμάταν ᾠδὰν οὕτως :</p> | <p>Λοιπὸν (<i>ὦν=οὖν</i>) τὰ μὲν παιδιὰ ἔτσι ἐτραγουδήσαν μ' ἐναλασσόμενα ἄσματα·
ὁ δὲ Μενάλκας ἤρχισε τὸ τελευταῖον τραγούδι ὡς ἐξῆς :</p> |
|---|---|

Μ. «Λύκε, φείδευ τᾶν σπερί-
φων, φείδευ, τᾶν τοκάδων μευ,

μηδ' ἀδίκει με, ὅτι μικκὸς ἐὼν
ὀμαρτέω πολλαῖσιν

65 ὦ κύν Λάμπουρε, οὔτω
βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;

Οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως,
νέμοντα σὺν παιδί.

Ταῖ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀ-
κνεῖσθε κορέσασθαι ἀπαλᾶς
ποιᾶς·

οὔτι καμείσθε,

ὄκκα ἄδε πάλιν φύηται.

Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε,

πᾶσαι δὲ πλήσατε τὰ οὔθατα.

70 ὡς ἔχωντι ὄρνες (= οἱ ἄρ-
νες) τὸ μὲν

ἀποθῶμαι τὸ δὲ ἐς ταλά-
ρας».

Δάφνης αὖ ἀνεβάλλετο δεύ-
τερος αἰείδεν λιγυρῶς.

Δ. «Σύνοφρυς κόρα ἰδοῖσα
(με) ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἄντρου
παρελᾶντα τὰς δαμάλας
ἔφασκεν ἦμεν κῆμ' (κημέ =
κάμῃ καλὸν καλόν.

Οὐ μὲν ἐκρίθην ἄπο (= οὐ
μὲν ἀπεκρίθην) αὐτᾶ οὐδὲ
ἕνα πικρὸν λόγον,

75 ἀλλὰ βλέψας κάτω εἶρπον
τᾶν ἀμετέραν ὁδόν.

Ἄδειᾶ (ἔστιν) ἄ φωνά τᾶς
πόρτιος,

ἀδὺ (ἔστι) τὸ πνεῦμα,

[χῶ μὸσχος δὲ γαρύεται ἀδὺ
χᾶ βῶς δὲ (γαρύεται) ἀδὺ].

Ἄδὺ δ' (ἔστι) αἰθριοκοιτεῖν
(τινὰ) τῷ θέρεος παρὰ ῥέον
ὕδωρ.

Ταῖ βάλανοι (εἰσι) κόσμος
τῆ δρυῖ,

Μ. (Τραγουδεῖ ὁ Μενάλκις :) «Λύκε, λυπή-
σου τίς στέρφες, λυτήσου τίς προβατίνες
μου πού μὲν ἐγέννησαν,

καὶ μὴ μὲ ἀδικῆς, γιατί, ἐνῶ εἶμαι μικρὸς,
συνοδεύω πολλὰς (προβατίνες)

Ἔσκέλε Λάμπουρε, τόσο βαθὺς ὕπνος
σ' ἔπιασε;

Δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσαι βαθιά, ὅταν πη-
γαίνης στὴ βοσκή μ' ἕνα παιδί (σὺν κι ἐμένα).
Καὶ (σεῖς) πρόβατα, καὶ σεῖς μὴ διατάσσετε
νὰ χορτάσετε τρυφερὸ χορτάρι·

δὲν θὰ πάθετε τίποτε (: δὲν ὑπάρχει κίν-
δυνος νὰ τὸ στερηθῆτε),

ὅταν αὐτὸ πάλιν φυτρώσῃ.

Ἐμπρός, βόσκατε, βόσκατε,

καὶ ὅλες γεμίσετε τοὺς μαστοὺς σας,

γὰ νὰ ἔχουν τ' ἄρνια ἕνα μέρος (ἀπὸ τὸ
γάλα σας)

καὶ βάλω τὸ ἄλλο μέρος στὰ τυροβόλια».

Ὁ Δάφνης ἤρχισε δεύτερος νὰ τραγουδῇ
μὲ διαπεραστικὴν φωνήν.

Δ. (Τραγουδεῖ ὁ Δάφνης :) «Μιά σμιχτοφρύδα
κόρη, πού μὲ εἶδε χθὲς ἀπὸ τῆ σπηλιά
νὰ περνᾶ ἔμπρός της τίς ἀγελάδες (μου)
ἔλεγεν ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ ὠραιὸς,

ὠραιὸς.
Ἔομως δὲν τῆς ἀποκρίθηκα οὔτε ἕνα μικρὸ
λόγο,

ἀλλὰ, ἀφοῦ ἐχαμήλωσα τὸ βλέμμα μου,
τραβοῦσα τὸ δρόμο μου.

Γλυκιὰ (εἶναι) ἡ φωνὴ τῆς δαμαλίτσας,

γλυκιὰ (εἶναι) καὶ ἡ ἀναπνοή της,

[καὶ τὸ μοσχάρι βγάζει φωνὴ γλυκειά,

καὶ ἡ ἀγελάδα ἐπίσης γλυκιὰ φωνὴ βγάζει]
Καὶ εἶναι γλυκὸ νὰ ξαπλώνη κανεὶς σὸ
ὑπαιθρο τὸ καλοκαίρι, κοντὰ σὲ τρεχοῦ-
μενο νερό.

Τὰ βαλανίδια εἶναι στολίδι στὴ βαλανιδιά,

- 80 μᾶλα (ἔστι κόσμος) τᾶ μαλίδι, τὰ μῆλα (εἶνα στολίδι) στῆ μηλιά, τὸ μο-
 ἄ μόσχος τᾶ βοῖ, σχάρι στὴν ἀγελάδα,
 αἱ βόες αὐταὶ τῷ βουκόλῳ οἱ ἀγελάδες οἱ ὕδεις στὸ βουκόλῳ

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ. 61 δωρ. ὄν = ἄττ. οὖν.—62 *πύματος* τελευταῖος.—
 63 δωρ. *φείδεν*. = ἄττ. *φείδον* προστ. τοῦ *φείδομαι*.—*τᾶν στερίφων, τᾶν*
τοκάδων (γεν. πληθ.), ἀντικ. τοῦ *φείδον*· *στέριφος* στειρός, ἄγονος (στέρφος)·
τοκάς, ἄδος ἢ ἄρι τεκούσα—δωρ. *μεν* = ἄττ. *μον*.—64 δωρ. *μικκός*. =
 ἄττ. *μικρός*.—*ἔων* (= ὦν), μτχ. ἐναντιωμ.—*δμαρτέω* συνοδεύω τὸ *πολλαῖσιν*
 (ἐνν. *ἀμνάσιν*) ἀντικεῖμ. 65 *Δάμπουρος** ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν,
 δηλ. ἐρυθρῶπην οὐράν).—δωρ. *τύ* = ἄττ. *σε*, ἀντικ. τοῦ *ἔχει*· ὁ τύπος *τυ* εἶ-
 ναι κοινὸς διὰ τὴν ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικοῦ τοῦ β' προσ. τῆς προσωπ.
 ἄντων.—66 *νέμοντα* μτχ. χρον. συνάπτεται πρὸς τὸ *τυ* (σέ), ὅπερ ἐννοεῖται
 ὡς ὑποκ. τοῦ *κοιμᾶσθαι*.—67 *κορέσασθαι*, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ *κορέννμι* = χορ-
 ταίνω.—68 δωρ. *ποία* = ἄττ. *πόα* (ἦ) τὸ χορτάρι.—δωρ. *δκα* (ἐκ τοῦ *δκα+*
κα) = ἄττ. *διαν* (*διε+ἄν*).—δωρ. *ἄδε* = ἄττ. *ἦδε*.—69 *σίττα*, ἐπιφών. τῶν βο-
 σκῶν πρὸς τὰ ποιμνία των = ἐμπρός.—τὸ *οὔθαρο* (τοῦ *οὔθατος*) = ὁ μαστός.
 —*πλήσατε*, προστ. ἀορ. τοῦ *πίμπλημι* = γεμίζω.—70 *ὄς...ἔχωντι*, (*ὄς*) ἀπο-
 θῶμαι, τελικαὶ προτ.—*τὸ μέν...τὸ δὲ* μέρος μέν...μέρος δὲ (τοῦ γάλακτος).
 —*ἄρνες*, κρᾶσις = οἱ ἄρνες.—δωρ. *ἔχωντι* = ἄττ. *ἔχωσι* (ὑποτ.).—*ἐς τάλά-*
ρωσ (αἰτ. πληθ. = *εἰς τάλαρους*)· *τάλαρος* = κάλαθος· ἐδῶ εἰδικῶς = τυροβόλι.
 (βλ. Πραγματικά).—71 *λιγυρῶς* (*λιγύς* = ὄξυς) μὲ ὀξεῖαν διαπεραστικὴν φω-
 νήν.—*ἀναβάλλομαι* ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ
 πρὸς λύραν.—δωρ. *ἀείδεν* = ἄττ. *ἄδειν*.—72 δωρ. *κῆμ** κρᾶσις καὶ ἐκθλι-
 ψις) = *κῆμ* = ἄττ. *κάμ* (καὶ *ἐμέ*).—73 δωρ. *παρελᾶντά* = ἄττ. *παρελῶντα*, μτχ.
 ἐνεστ. ἀντί *παρελάοντα*, ὀδηγοῦντα.—δωρ. *ἦμεν* = ἄττ. *εἶναι*, εἰδ. ἀπαρ.,
 ἀντικ. τοῦ *ἔφασκεν*, (ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. *ἦμεν* ἐνν. τὸ *ἐμέ*, τὸ δὲ *καλὸν καλὸν*
κτγμ).—74 *ἐκρίθην* ἀπο, τμησίς καὶ ἀναστροφή τῆς προθ., ἀντί: *ἀπεκρί-*
θην, *ἀπεκρινάμην*.—*αὐτᾶ* = *αὐτῆ*.—76 *ἄδετ** (ἐκθλιψις, ἀντί = *ἀδεῖα*) = ἄττ. ἡδεῖα.—
 77 *βῶς* βοῦς.—78 δωρ. *τῷ θέρεος* = ἄττ. τοῦ *θέρους*.—*αἰθριοκοιτῶ* ἐν ὑπαί-
 θρω κατακλίνομαι.—79 *μαλῖς*, *ἰδος* = μηλέα.—*μᾶλον*, ἐδῶ = μῆλον (ὁ καρπός).

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—63 *τᾶν στερίφων** ἐλέγοντο *στέριφοι* αἱ στειραὶ,
 αἱ μὴ γεννώσαι, αἱ ἄγονοι (στέρφες), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς *τοκάδας*, δηλ.
 τὰς ἐχούσας τὴν ἱκανότητα νὰ γεννοῦν *τοκάδες* ἐδῶ λέγονται αἱ ἄρι γεννή-
 σασαι ἀμνάδες.—70 *τάλαρος* λέγεται γενικῶς ὁ κάλαθος, τὸ κἀνιστρον· ἐδῶ
 εἰδικῶς σημαίνει τὸ *τυροβόλι*, δηλ. κάλαθος πλεκτός ἐκ κλάδων λυγαριᾶς, εἰς
 τὸν ὁποῖον ἐτίθετο ὁ νωπὸς τυρός, ἵνα ἐκρεύσῃ ὁ ὄρος.

Γ' Αἰσθητικά.—Εἰς τὸ γ' τοῦτο τμήμα (στ. 61-80) τοῦ εἰδυλίου
 περιέχεται τὸ β' μέρος τοῦ βουκολιασμοῦ. Τραγουδεῖ πρῶτον ὁ Μενάλκας:
 ἐξορκίζει τὸν λύκον ν' ἀφήσῃ ἀπείρακτον τὸ ποιμνιόν του, συνιστᾷ εἰς τὸν
 σκύλον του ν' ἀγρυπνῇ καὶ ἀπευθύνει λόγους πλήρεις τρυφερότητος καὶ
 ἀγάπης πρὸς τὰ πρόβατά του. Ἐπειτα τραγουδεῖ ὁ Δάφνης· μὲ παιδικὴν
 αἰδημοσύνην ὁμιλεῖ διὰ τὴν σμιχτοφρῦδαν κόρην, πού συνήντησε χθές, καὶ
 λέγει πόσον εὐχάριστος εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ βουκόλου πλησίον τῶν ἀγαπημένων
 του ζώων, τὰ ὁποῖα τοῦ κάνουν γλυκεῖα συντροφιά.—Καὶ εἰς τὰ δύο ἔσματα

ἐκχειλλῶν ἀπὸ τὴν ἀγνήν ψυχὴν τῶν ἀμλλωμένων τραγουδιῶν τραφερώ-
τατα καὶ εὐγενικώτατα συναισθήματα ἀγάπης πρὸς τὴν βουκολικὴν ζωὴν
καὶ πρὸς τὴν περιβάλλουσαν αὐτοὺς φύσιν.—Καὶ ἐδῶ παρατηρεῖται πλήρης
ἀντιστοιχία ὄχι μόνον τοῦ περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ τῆς μορφῆς μεταξὺ
τῶν δύο ἑσμάτων: ἔχομεν τέσσαρα δίστιχα τοῦ Μενάλκῃ (63-64, 65-66,
67-68, 69-70) καὶ τέσσαρα ἀντίστοιχα δίστιχα τοῦ Δάφνιδος, μὴ ὑπολογι-
ζομένου τοῦ στίχου 77, ὁ ὁποῖος παρενεβλήθη ἀργότερον (72-73, 74-75,
76-78, 79-80).

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 61-80.—63 *φείδεν...φείδεν*, ἐπαναφορὰ
(ἐπανάλ. τῆς λέξεως ἐν ἀρχῇ ἐπαλλήλων φράσεων) πρὸς ἔμφρασιν.—64 *μικρὸς
ἔων—πολλαῖσιν ἄμαρτέω*, ἀντίθεσις κινουσα τὴν συμπάθειαν διὰ τὸν
μικρὸν βοσκόν.—65 *ὃ Δάμπουρε κύον*, προσφώνησις δηλοῦσα οικειό-
τητα καὶ ἀγάπην τοῦ ποιμένος πρὸς τὰ ζῷα του.—69 *νέμεσθε· νέμεσθε*,
ἀναδίπλωσις (ἐπανάλ. τῆς λ. ἀμέσως ἐκ δευτέρου εἰς ἐνδειξιν διαρκείας
(: ἄς βόσκειτε διαρκῶς).—72 *σύνφορος*, κοσμητικὸν ἐπίθετον εἰς τὸ
κόρα, χαρακτηριστικὸν τῆς ὠραιότητός της.—73 *καλὸν· καλόν*, ἀναδίπλω-
σις: οὕτω τονίζεται ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιθέτου καὶ ἐκφράζεται δι' αὐτοῦ ὅ,τι
διὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ, ἀλλὰ παραστατικώτερον)· ὁ νεαρός ποιμὴν μὲ παιδι-
κὴν ἀφέλειαν καὶ αὐταρσκειαν ἀναφέρει ἐδῶ τοὺς λόγους τῆς κόρης «*κα-
λὸν καλὸν ἦμεν ἔφρασκεν*».—75 *κάτω βλέψας*, χαρακτηριστικὸν τῆς παιδικῆς
ἀπλοϊκότητος καὶ κοσμιότητος τοῦ ποιμένος.—76-9 *ἀδεῖα... ἀδύ... ἀδύ... ἀδύ*,
ἐπαναφορὰ πρὸ ἔμφρασιν τῆς ἐννοίας (: ὅλα ἐν γένει ὅσα εὐρίσκονται γύρω
του εἶναι γλυκά).—78 *ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν*, γρα-
φικὴ εἰκόγ τῆς ἐν ὑπαίθρῳ ζωῆς.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ Μενάλκῃς ἀρχίζει τὸ ζῆμα (60-61).—2) Πα-
ρακαλεῖ τὸν λύκον νὰ μὴ πειράξῃ τὰ ζῷα του, συνιστᾷ εἰς τὸν σκύλον του
ν' ἀγρυπνῇ καὶ συμβουλεύει τὰ πρόβατά του νὰ βόσκουν ἀδιστακτῶς (63-70).—
3) Ἐπειτα τραγουδεῖ ὁ Δάφνις: ἐνθυμεῖται πῶς συνήνησε χθὲς μίαν κόρην
καὶ ἐκφράζει τὴν εὐχαριστήσιν του δ' ὅλα ὅσα ἔχει γύρω του εἰς τὴν βου-
κολικὴν του ζωὴν (71-80).

δ') Νίκη τοῦ Δάφνιδος (81-93).

᾿Ως οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰ-
πόλος ἀγόρευεν ὧδε:

«Τὸ στόμα τοι (ἔστιν) ἀδύ τι
καὶ φωνά (ἔστιν) ἐφίμερος, ὦ
Δάφνι!

κρέσσον (ἔστιν) ἀκουέμεν τευ
μελπομένω ἢ λειχεῖν μέλι.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνί-
κασας γὰρ ἀείδων.

Ἔτσι τὰ παιδιά ἐτραγουδῆσαν καὶ ὁ γιδο-
βοσκὸς ἔλεγεν ἔτσι:

«Τὸ στόμα σου εἶναι πολὺ (=τι) γλυκὸ καὶ
ἡ φωνή σου εἶναι θελκτικὴ, ὦ Δάφνι!

εἶναι προτιμότερον νὰ σὲ ἀκούῃ (κανεῖς)
νὰ τραγουδῆς παρὰ νὰ γλείφῃ μέλι.

Πάρε (ὡς ἔπαθλον) τίς φλογέρες· διότι ἐνί-
κησες τραγουδώντας (: διότι ἐνίκησες εἰς τὸ
τραγοῦδι).

85 Αἰ δέ τι λῆς διδάξαι με καὶ
αὐτὸν

Καὶ ἂν ἴσως θέλῃς νὰ μὲ διδάξῃς καὶ ἐμὲ
τὸν ἴδιον,

ἄμα αἰπολέοντα,
δωσῶ τοι τὰ διδάκτρα τήναν
τὰν μιτύλαν αἶγα,
ἅτις πληροὶ αἶι τὸν ἀμολ-
γέα ὑπὲρ κεφαλᾶς».

Ἔως μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ
ἀνάλατο καὶ πλατάγησε νι-
κάσας,
οὕτω κα ἀλοίτο νεβρὸς ἐπὶ
ματέρα.

90 Ἔως δὲ ὠτερος (= ὁ ἕτερος)
κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο
φρένα λύπα,

οὕτω κα ἀκάχοιτο νόμφη
δμαθεῖσα.

Κῆκ τούτω (= καὶ ἐκ τούτου)
Δάφνις ἔγεντο πρᾶτος παρὰ
ποιμέσι,

καὶ γὰμ νόμφαν Ναῖδα, ἐὼν
ἔτι ἄκρηβος.

ἐνῶ μαζί (σου) θὰ βόσκω τις γίδες μου,
θὰ σοῦ δώσω ὡς διδάκτρα ἐκείνην τὴν χω-
ρίς κέρατα γίδα,
ἢ ὁποῖα γεμίζει πάντα τὴν καρδάρια ἔως
ἐπάνω (: ξέχειλα)».

Ὅπως τὸ παιδί (δηλ. ὁ Δάφνις) ἐχάρηκε
καὶ ἐπήδησε ψηλὰ καὶ ἐκτύπησε τὰ χέρια
του, διότι ἐνίκησε,

ἔτσι θὰ ἐπηδοῦσε ἕνα ἐλαφόπουλο (τρέχον-
τας) πρὸς τὴν μητέρα του.

Καὶ ὅπως ὁ ἄλλος (δηλ. ὁ Μενάλκας) ἐμα-
ράθηκε καὶ ἐνωσε ἀναστατωμένη τὴν ψυχὴ
του ἀπὸ τὴν λύπην του,

ἔτσι θὰ ἐστενοχωρεῖτο καὶ μία νόμφη πού-
βιαιῶς ὠδηγήθη εἰς γάμον.

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Δάφνις ἔγινε πρῶτος μέσα
εἰς τοὺς βοσκούς,

καὶ ἐπῆρε γυναῖκα τὴν νόμφην Ναῖδα, ἐνῶ
ἦτο ἀκόμη πολὺ νέος.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 81 δωρ. *ἄεισαν* = ἄττ. *ἦσαν* (τοῦ *ἦδω*).— 82 *ἐφίμερος*
ἐπι+ἴμερος=πόθος) ποθητός, θελκτικός.— 83 *κρέσσον* (= *κρεῖσσον*), ἐνν. *ἔστί*,
ἀπρόσ. ἔκφρ.—δωρ. *ἀκουέμεν*=ἄττ. *ἀκούειν*.—δωρ. *τεῦ*=ἄττ. *σοῦ*, ἀντικ. τοῦ
ἀκουέμεν.—*μελπομένο* (= *μυλομένο*) *μτχ.* κτηγμτ.— *ἢ μέλι λείχειν*, β' ὄρος
σνγκρ.— 84 *λάσδεο*, προστ. τοῦ *λάσομαι* (καὶ *λάσομαι*) = λαμβάνω.— *ἀεῖδων*,
μτχ. τροπ.— 85 δωρ. *αἶ* = ἄττ. *εἰ*, ὑποθ. σύνδ.— *τι* (αἰτ. τοῦ κατά τι) = κατά
τι, κάπως, ἴσως.— *λῆς*, β' ἐνικ. πρόσ. τοῦ ρ. *λῶ* = θέλω.— *αἰπολέοντα* (= *αἰ-
πολοῦντα*), *μτχ.* χρον.— 86 δωρ. *τήναν* = ἄττ. *ἐκείνην* (τῆς δεικτ. ἀντων. *τήνος*,
τήνα, *τήνο*).— *μιτύλα* (αἰῆ) ἄκρωτος, χωρὶς κέρατα (κοιν. «σοῦτα»).— δωρ. *μέλ.*
δωσῶ=ἄττ. *δώσω*.— *αἶγα*, ἀντικ.— *τὰ δ' δακτρα*, κτηγμτ.=ὡς διδάκτρα.— 87 *ὑπὲρ*
κεφαλᾶς (-ῆς) ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς (ἔως τὸ ἐπάνω μέρος) τῆς καρδάριας.—
ἀμολγέως (ἐκ τοῦ *ἀμίλω*) καρδάρια.— 88 *ἀνάλατο* (= *ἀνήλατο*), μέσ. ἀόρ. τοῦ
ἀνάλλομαι=ἀναπηδῶ.— *πλατάγησε*, ἀόρ. ἄνευ αὐξήσ. τοῦ *πλαταγῶ* κτυπῶ τὰς
χεῖρας μου, κροτῶ.— δωρ. *κα*=ἄττ. *ἄν* (δυνητ.).— 89 *ἀλοίτο*, εὐκτ. ἀόρ. τοῦ
ἄλλομαι=πηδῶ *ἀλοῖτό κα*, δυνητ. εὐκτ.=θὰ ἐπηδοῦσε.— 90 *κατεσμύχθη*, παθ.
ἀόρ. τοῦ *κατασμύχομαι* κατακαίομαι, μαραίνομαι.— *ἀνετράπετο*, μεσ. ἀόρ. τοῦ
ἀνατρέπομαι = ἀνατρέπω κάτι ἐπωφελεῖα μου ἢ πρὸς ζημίαν μου *ἀνατρέπομαι*
φρένα αἰσθάνομαι ν' ἀναστατώνεται ὁ νοῦς μου.— *λύπα*, ἀναγαστ. αἰτιον.—
91 *ὠτερος*, κρᾶσις = ὁ ἕτερος.— *ἀκάχοιτο*, εὐκτ. μέσ. ἀόρ. β' (μὲ ἄττ. ἀναδ.)
τοῦ *ἄχομαι* στενάζω, στενοχωροῦμαι *ἀκάχοιτό κα*, δυνητ. εὐκτ.= θὰ ἐστενο-
χωρεῖτο.— *δμαθεῖσα*, (= *δηθεῖσα*) *μτχ.* παθ. ἀόρ. τοῦ *δαμάζω* ὑποτάσσω,
καταβάλλω βιαίως *νόμφη δμαθεῖσα*=ὠδηγήθη εἰς γάμον βιαίως.— 92 *κῆκ*,
κρᾶσις=καὶ ἐκ' *κῆκ τούτω*=καὶ ἐκ τούτου (τοῦ χρόνου).— *ἔγεντο*=*ἐγένετο*.—
93 *ἄκρηβος* (ἐκ τοῦ *ἄκρα* + *ἦβη*) ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὰ ἄκρα (εἰς τὴν ἀρχὴν)
τῆς ἦβης, ὁ πολὺ νέος.— *ἐὼν* (= *ὦν*), *μτχ.* ἐναντιωμ.— *γᾶμεν* = ἄττ. *ἔγημεν*.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—84 *τὰς σύριγγας*, δηλ. καὶ τὴν ἰδιζήν του σύριγγα τὴν ὁποίαν εἶχε καταθέσει διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα· ταῦτας ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁ Δάφνις, διότι ἐνίκησεν.—93 *νύμφαν Ναΐδα (νύμφην Νηίδα)· νύμφαι* ἦσαν θεότητες τῶν ἀρχαίων, προστάτιδες τῶν πηγῶν, τῶν σπηλαίων, τῶν δασῶν καὶ τῶν λιμένων· ἐνομιζοντο ὡς ὠραιαὶ καὶ χαρίεσσαι κόραι, ὠρμιοὶ πρὸς γάμον (ἐκ τούτου καὶ τὸ ὄνομά των), ἐπρὸς ὁποιοῦν δὲ τὰς γονιμοποιοῦς δυνάμεις τῆς φύσεως· μίαν τοιαύτην νύμφην θεωρεῖ ὁ Θεόκριτος ἀξίαν ὡς σύζυγον τοῦ Δάφνιδος.

Γ' ΑἰΣΘΗΤΙΚΑ.—Εἰς τὸ τελευταῖον τμήμα (81-93) τοῦ εἰδυλλίου ἐπέρχεται ἡ λύσις τοῦ βουκολιασμοῦ· ὁ αἰπόλος ὡς κριτὴς τοῦ ἀγῶνος ἀποφαίνεται ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος· ὁ θαυμασμὸς τὸν ὁποῖον ἐκφράζει διὰ τὴν μουσικὴν ἰκανότητα τοῦ νεαροῦ βοσκοῦ, ἐκφράζει καὶ τὸν θαυμασμόν τοῦ ἀναγνώστου. Ἐπειτα κλείει τὸ εἰδυλλίον μὲ τὸὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος περιγράφει τὴν χαρὰν τοῦ νικητοῦ καὶ τὴν θλίψιν τοῦ ἀντιπάλου του. Προσθέτει δὲ ὅτι ὁ νικητὴς Δάφνις ἐπαξίως ἐνυμφεύθη τὴν νύμφην Ναΐδα, τὴν ὁποίαν ἔθελξε διὰ τοῦ ἔσματος του.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 81-93.—81 *ἀδὺν (=ἡδύ)*, προτάσσεται ἡ λέξις πρὸς ἔμφασιν.—83 *κρέσσον... ἢ μέλι λείχειν*, παρομοίωσις ὑπεροχῆς· παραβάλλεται ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς τοῦ Δάφνιδος πρὸς τὴν γλυκύτητα τοῦ μέλιτος καὶ κρίνεται ὅτι ἡ πρώτη ὑπερέχει.—86 *τὰν μετύλαν*, γραφικὸν κοσμητ. ἐπίθετον τῆς αἰγός· τοῦτο μετὰ τῆς προτασσομένης δεικτικῆς ἄντων. παρέχει ζωντανὴν τὴν εἰκόνα (: νά, ἐκείνην τὴ γίδα ποὺ βλέπεις ἐκεῖ χωρὶς κέρατα)· αὐτὴν θὰ ἐδίδεν ὡς «*δίδακτρα*» (ἐπιτυχεστάτη ἐκφρασις τῆς ἀμοιβῆς).—87 *ὑπὲρ κεφαλᾶς*, ὑπερβολή.—88 *ὡς μὲν δ παῖς ἐχάρη... οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρός ἄλοιτο*· παρέχονται δύο παραστατικαὶ εἰκόνας, ἡ τοῦ Δάφνιδος ἐκδηλοῦντος τὴν χαρὰν του μὲ πηδήματα καὶ μὲ κτυπήματα τῶν χειρῶν του καὶ ἡ τῆς μικρᾶς ἐλάφου σκιρτώσης πρὸς τὴν μητέρα της· γίνεται δὲ παραβολὴ τῶν δύο εἰκόνων, ἀλλ' ἡ παραβολὴ εἶναι ἀντίστροφος, διότι κανονικῶς ἔπρεπε νὰ παραβληθῇ ἡ πρώτη, ὡς ἦδη περιγραφομένη, πρὸς τὴν δευτέραν ὡς γνωστὴν (*ὡς ἐπὶ μητέρα νεβρός ἄλλεται*—*οὕτω δ παῖς ἐχάρη κτλ.*)· ἡ ἀντιστροφή ὅμως αὕτη παρουσιάζει ἔτι ἐντονωτέραν τὴν εἰκόνα τοῦ χαίροντος Δάφνιδος, ἡ ὁποία ὡς ἄμεσος καὶ παροῦσα ἐνθυμίζει τὴν εἰκόνα τῆς σκιρτώσης ἐλάφου.—90 *ὡς δὲ κατεσμούχθη καὶ ἀνετράπετο... ὄτερος*—*οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσα ἀνάχοιτο*· καὶ ἐδῶ ἔχομεν ἀντίστροφον παραβολὴν τοῦ λυπημένου Μενάλκα πρὸς τὴν στενοχωρημένην νύμφην, τὴν βιαίως ἀπαγομένην.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ αἰπόλος ἐκφέρει τὴν κρίσιν του ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν προσλάβῃ μαθητὴν του (81-87).—2) Ἡ χαρὰ τοῦ Δάφνιδος καὶ ἡ λύπη τοῦ Μενάλκα· ὁ Δάφνις τιμᾶται καὶ εὐτυχεῖ (88-93).

5. Βουκολιασταὶ Δάφνις καὶ Μενάλκας (ΙΧ).

[ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Τὸ παρὸν εἰδύλλιον εἶναι παραλλαγή τοῦ προηγουμένου (τοῦ ὁποίου βλ. Εἰσαγωγή). Καὶ ἐδῶ ἡ σκηνὴ ἐκτυλλοσεται εἰς Σικελίαν μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα, τοὺς νεαρῶν βοσκῶν Δάφνιν καὶ Μενάλκας, οἱ ὁποῖοι βουκολιάζονται, ἤτοι ἄδουν βουκολικὸν ἄσμα. Ἐδῶ ὁμοίως οἱ νεαροὶ τραγουδισαὶ δὲν ἀμιλλῶνται (δὲν καταθέτουν στοίχημα καὶ δὲν ὀρίζουν κριτὴν). Ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς τοὺς προτρέπει νὰ τραγουδήσουν πρὸς εὐχαρίστησίν του καὶ ἀμείβει ἀμφοτέρους διὰ τὴν τέχνην, πού τοῦ ἐχάρισαν. Ἐν τέλει ὁ ποιητὴς ἀπευθύνει ἐπίκλησιν πρὸς τὰς Μούσας].

α) Ὁ ποιητὴς προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκας νὰ τραγουδήσουν.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Βουκολιάζεο, Δάφνι
τὸ δὲ πρῶτος ἄρχεο ῥῶδᾶς,
πρῶτος ἄρχεο ῥῶδᾶς, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
ἐφέντες μῶσχος βουσίην,
ταύρωσ δὲ ἐπὶ στεῖραισι.

Χοῖ μὲν βόσκονται ἀμᾶ

5 καὶ πλανῶντο ἐν φύλλοισι
μηδὲν ἀτιμαγευόντες (=ἀτιμαγελοῦντες)
τὸ δὲ βουκολιάζεο ἐμὴν ἐκ
τόθεν,
Μενάλκας δὲ αὖτις ὑποκρίνοιτο ἄλλοθε.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Λέγε τὸ βουκολικὸ τραγούδι,
Δάφνι
καὶ σὺ πρῶτος ἄρχιζε τὸ τραγούδι,
πρῶτος ἄρχιζε τὸ τραγούδι, ἄς ἀκολουθήσῃ
δὲ (ἔπειτα) ὁ Μενάλκας,
ἀφοῦ ἀφήσετε τὰ μοσχάρια εἰς τὰς ἀγελάδας,
καὶ τοὺς ταύρους εἰς τὰς ἀγόνους μητέρας των.

Καὶ αὐτοὶ μὲν (δηλ. οἱ ταῦροι) ἄς βόσκουν μαζὶ

καὶ ἄς περιπλανῶνται εἰς τὴν χλόην,
χωρὶς καθόλου νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν ἀγέλην τῶν

σὺ δὲ λέγε τὸ τραγούδι πρὸς χάριν μου ἀπ' αὐτοῦ (: ἀπὸ τὴν θέσιν σου), καὶ ὁ Μενάλκας ἄς ἀπαντᾷ πάλιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—1 βουκολιάζεο (=βουκολιάζου), προστ. τοῦ βουκολιάζομαι λέγω βουκολικὸ τραγούδι (ἢ μὲ ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα ἢ, ὅπως ἐδῶ, ἀπλῶς πρὸς τέχνην.—δωρ. τὴν=ἀττ. σύ.—δωρ. πρῶτος=ἀττ. πρῶτος.—2 δωρ. ἄρχεο=ἀττ. ἄρχου, προστ. τοῦ ἄρχομαι.—ἐφεψάσθω, προστ. ἀορ. τοῦ ἐφέπομαι=ἀκολουθῶ.—3 δωρ. ταύρωσ, αἰτ. πληθ.=ἀττ. ταύρους.—ἐφέντες, μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἐφήμι=ἀφήνω (ἐλεύθερον).—4 χοῖ, κρᾶσις καὶ ἐκθλ.=καὶ οἱ, καὶ οὗτοι.—ἀμᾶ=ὁμοῦ.—βόσκονται, εὐκτ. ἀντὶ προστ. (οὕτω καὶ πλανῶντο).—ἀτιμαγευόντες (=ἀτιμαγέοντες, οὖντες), μτχ. τοῦ ἀτιμαγέω (ἐπὶ ταύρου)=ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ τὴν ἐγκαταλείπω· ὁ δὲ ἀπομακρυνόμενος τῆς ἀγέλης του ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέτης.—5 δωρ. ἐμὴν=ἀττ. ἐμοί, δοτ. χαριστ.—6 τόθεν (ἐκ τῆς προσ. ἄντων. τῆ)· ἐκ τόθεν=ἀπὸ τὴν θέσιν σου.—ὑποκρίνοιτο, εὐκτ. ἀντὶ προστ. τοῦ ὑποκρίνομαι=ἀποκρίνομαι.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—1 *βουκολιάζω* κτλ. τούς λόγους τούτους (στ. 1-6) άπευθύνει ο ίδιος ο ποιητής προς τόν Δάφνιν και τόν Μενάλκαν, διότι φαντάζεται έαυτόν μεταξυ των βουκολιαστών δύναται όμως να υποτεθῆ ότι άλλος βοσκός όμιλεί εις πρώτον πρόσωπον προς τούς δύο βουκολιαστάς και τούς παρακαλεί να τραγουδήσουν.

Γ' ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.—Είς τό α' τούτο τμήμα (1-6) του είδυλλίου ο ποιητής άπευθύνει τόν λόγον προς τούς δύο βοσκούς, τούς όποιους έγνωρίσαμεν και εις τό προηγούμενον είδύλλιον, και τούς παρακαλεί ν' άρχίσουν έκ περιτροπής τό τραγούδι των. Φαίνεται ζωηρός ο πόθος του δια τήν άπόλαυσιν του ήσματος. Έκφράζεται ούτω ο πόθος και του άναγνώστου.

Αισθητικά στοιχεία στ. 1-6.—1-2 *φδᾶς ἄρχω προῶτος, φδᾶς ἄρχω προῶτος*, άναδίπλωσις (ή φράσις επαναλαμβάνεται άμέσως δίς), δηλοῦσα ζωηράν του λέγοντος επιθυμίαν ν' άκούσῃ τό ήσμα.—3 *μόσχως ταύρωσ, βοσιν - επί στείραισιν*, συμμετρική άντιστοιχία περιεχομένου των δύο ήμιστιχιών.—4 *χοῖ μὲν ἄρμᾶ βόσκειντο και ἐν φύλλοισι πλαγῶντο*, γραφική εικων της βοσκούσης και περιπλανωμένης εις τούς λιμῶνας άγέλης.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: 'Ο ποιητής παρακαλεί τόν Δάφνιν και τόν Μενάλκαν να τραγουδήσουν, ο καθένας από τήν θέσιν του (1-6).

β) Τά δύο ήσματα (7-21).

ΔΑΦΝΙΣ. 'Αδύ μὲν γαρύεται
ά μόσχος,

άδύ δὲ χά (και ά=και ή) βῶσ,
άδύ δὲ χά συριγέ χῶ βου-
κόλος, άδύ δὲ κήγῶν (=

κ ά γ ῶ)
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυ-
χρόν στιβάς,

10 ἐν δὲ νένασται καλὰ δέρματα
ἐκ λευκῶν δαμαλᾶν,

τάς άπάσας λιψ ἔτιναξέ μοι
ἀπό σκοπιᾶς,
τραγοῖσας κόμαρον.

'Εγῶ δὲ τόσον μελεδαίνω
τῶ θέρευσ φρύγοντος,
όσον γε ἔρῶν άκούει μύ-
θων πατρός και μητρός».

Ούτως Δάφνις άεισεν ἑμίν,
οὕτως δὲ Μενάλκας.

Δ. Γλυκειά φωνή βγάξει τό μοσχάρι,

γλυκειά και ή άγελάδα,

γλυκειά και ή φλογέρα και ο βουκόλος,
γλυκειά (φωνή επίσης βγάξω) και ἔγῳ.

και ἔχω (=ἔστι δέ μοι) κοντά σε κρύο νερό
στρώμα από φύλλα,

και μέσα σ' αυτό είναι σωριασμένα ὡραία
δέρματα από λευκές δαμάλες,

πού όλες μαζί ο νοτιοδυτικός άνεμος μου
τις ἔτιναξε από ψηλό βράχο,

τήν ὡρα που ἔτρωγαν κουμαριές.

Και ἔγῳ τόσο (λίγω) φροντίζω για τό καλο-
καίρι που ξεροψήνει,

όσο βέβαια και ἕνας που άγαπᾶ άκούει τις
συμβουλές του πατέρα και της μητέρας του».

'Έτσι ο Δάφνις ἔτραγούδησε δι' ἑμέ, και
ἔτσι ο Μενάλκας.

15 ΜΕΝΑΛΚΑΣ. Αἴτνα, μᾶτερ
 ἐμά, κῆγῶ ἐνοικέω καλὸν
 ἄντρον ἐν κοίλαις πέτραισιν·
 ἔχω δέ τοι, ὄσσα φαίνονται
 ἐν ὄνειρῳ,
 πολλὰς μὲν δις, πολλὰς δὲ
 χιμαίρας,
 ὦν κώσα κείται
 πρὸς κεφαλᾷ μοι καὶ πρὸς
 ποσί.

Χόρια δὲ ζεῖ ἐν πυρὶ δρυῖνῳ

αὔαι δὲ φαγοὶ ἐν πυρὶ, χει-
 μαίνοντος·

20 ἔχω δέ τοι ὄραν χειμάτος
 οὐδ' ὄσον ἢ (ἔχει ὄραν) νο-
 δὸς καρύων παρόντος ἀμύ-
 λιοι.

Μ. Αἴτνα, μητέρα μου, καὶ ἐγὼ κατοικῶ σὲ
 ὡραία σπηλιά, μέσα σὲ κοίλους βράχους·

καὶ ἔχω βέβαια ὅσα παρουσιάζονται σὲ
 ὄνειρο,
 πολλές προβατίνες καὶ πολλές γίδες,

ποὺ τὰ δέρματά τους εἶναι στρωμένα
 κοντὰ στὸ κεφάλι μου καὶ κοντὰ στὰ πόδια
 μου.

Ἐντόσθια βράζουν στὴ φωτιά (ποὺ καίει)
 μὲ ξύλα βαλανιδιάς.

καὶ ξηρὰ βαλανίδια (ψηθόνται) στὴ φωτιά,
 ὅταν εἶναι χειμῶνας·

καὶ (δὲν) ἔχω ἔγνοια διὰ τὸν χειμῶνα,
 οὔτε ὄσσην (ἔγνοια ἔχει) ἕνας φαφούτης γιὰ
 τὰ καρύδια, ὅταν ὑπάρχη μπροστά του κουρ-
 κούτι ἀπὸ ἀλεύρι.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—7 δωρ. ἄδὺ = ἄτ. ἡδύ· ἐδῶ τὸ ἄδὺ σύστοιχον ἀντικ-
 τοῦ γαρύεται.—γαρύομαι, ἄτ. γηρύομαι (γῆρυς=φωνή) φωνάζω.—χᾶ, κρᾶσις
 καὶ ἐκθλιψις=καὶ ἄ (καὶ ἦ).—8 κῆγῶν (ἄτ. κᾶγῶ)=καὶ ἐγώ.—9 νένασται, παθ.
 πρkm. τοῦ νάσω = συσσωρεύω.—11 τραγοίσας (=τραγοῦσας) μτχ. χρον.—12
 δωρ. τῶ θέρευς = ἄτ. τοῦ θέρους, ἀντικ.—μελεδαίνω φροντίζω, γνοιάζομαι
 τὸ νόημα: ὅπως ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ δὲν λογαριάζει τὰς συμβουλὰς τῶν γο-
 νέων του, ἔτσι καὶ ἐγὼ δὲν λογαριάζω τὸ καῦμα τοῦ θέρους, διότι ζῶ εἰς
 δροσερὰ μέρη.—14 δωρ. ἐμῖν=ἄτ. ἐμοὶ (δοτ. χαριστ.).—15 δωρ. κῆγῶ=ἄτ.
 κᾶγῶ (καὶ ἐγώ).—17 δις, οὔος (ἄτ. οἷς) πρόβατον ἢ προβατῖνα· ἐδῶ δις αἰτ.
 πληθ. θηλ.—χιμαίρα αἰξ.—18 κώσα, οὐδ. πληθ. (ἐνικ. τὸ κῶσα = δέριμα προ-
 βάτου).—19 χόρια ἔντερα, ἐντόσθια.—19 ζεῖ, γ' ἐνικ. τοῦ ζεῶ βράζω.—αὔος
 ξηρὸς (ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης: αὔω=ἀνάπτω, αὔαινω, αὔχηρός.).—20 φαγὸς (ἄτ.
 φηγός), εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἧτις ἦτο φαγώσιμος.—χειμαίνον-
 τος, γεν. ἀπόλ., μτχ. χρον. ἄνευ ὑποκ. ἀπροσώπως=ὅταν χειμωνιάξῃ.—ὄρα
 φροντίς.—χειμάτος, γεν. ἀντικ. εἰς τὸ ὄραν (ὄνομ. τὸ χεῖμα = τὸ ψῦχος, ὁ
 χειμῶν· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὄσον ὄραν χεῖματος ἢ νοδὸς καρύων, σύνταξις ἀνώμα-
 λος ἐκ συμφυρμού δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὄραν χεῖματος οὐ μᾶλλον ἢ
 νοδὸς (ἔχει ὄραν) καρύων· καὶ β') ἔχω δέ τοι ὄραν χεῖματος οὐδ' ὄσον νοδὸς
 (ἔχει ὄραν) καρύων· τὸ νόημα: ὄσον ἐνδιαφέρεται ὁ ἀνθρώπος ποὺ δὲν ἔχει
 δόντια διὰ τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ φάγῃ),
 ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα (διότι δὲν μ' ἐνοχλεῖ κα-
 θόλου μέσα στὴ ζεστὴ σπηλιά μου).—21 ἀμύλιοι, γεν.=τοῦ ἀμύλου· ὄνομ. ὁ
 ἄμυλος=ὁ μὴ ἀλεσθεὶς ἐν μύλῳ· ἐντεῦθεν ὁ ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου παρε-
 σκευασμένος· ὡς οὐσιαστ. ἄμυλος καὶ ἄμυλον, πλακοῦς ἐκ λεπτοτάτου ἀλεύρου·
 ἐδῶ=κουρκούτι ἐξ ἀλεύρου.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—7 σύριγξ, βλ. προηγούμενον εἰδύλλον (στ. 18).

11 *λίψ... ἀπό σκοπιᾶς ἐτίναξε*· ὁ ποιητὴς ἀναφέρει τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὁ βουκόλος ἀγαπῶν τὰς δαμάλας του, δὲν θὰ ἐφόνευε ποτὲ αὐτάς· ἐπειδὴ ὅμως ἐφονεύθησαν ἐξ ἀτυχήματος, χρησιμοποιεῖ τὰ δέρματά των.— 15 *Αἴτνα*, τὸ γνωστὸν ἐν Σικελίᾳ ἠφαίστειον· ὁ ποιητὴς παρουσιάζει τὸν Μενάλκην ὀνομάζοντα τὴν Αἴτναν μητέρα του, ὡς καταγόμενον ἐκεῖθεν· πράγματι ὅμως διὰ στόματος τοῦ Μενάλκα ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν πατρίδα του, τὴν Σικελίαν.

Γ' Αἰσθητικά.— Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο (στ. 7-21) τοῦ εἰδυλλίου ἔχομεν τὰ δύο ἔξομα τῶν δύο νεαρῶν βοσκῶν, εἰς τὰ ὁποῖα παρατηρεῖται πλήρης ἀντιστοιχία περιεχομένου καὶ μορφῆς.

Κατὰ τὸ περιεχόμενον ἀντιστοιχοῦν τὰ δύο ἔξομα, διότι εἰς ἀμφοτέρωτα βλέπομεν τὴν ἐξύμνησιν τῆς ζωῆς τῶν βοσκῶν. Καὶ ὁ μὲν Δάφνις καταλήγει λέγων ὅτι δὲν λογαριάζει τὸ καῦμα τοῦ θέρους, διότι κατοικεῖ εἰς ψυχρούς τόπους, ὁ δὲ Μενάλκας τελειώνει τὸ ἔξομα του λέγων ὅτι δὲν λογαριάζει τὸν χειμῶνα, διότι ἔχει εὐχάριστη ζεστασιὰ εἰς τὸ ἄντρον του. Καὶ οἱ δύο μάλιστα χρησιμοποιοῦν παρομοιώσεις μὲ πλήρη ἀναλογίαν πρὸς ἀλλήλους (στ. 12-13 καὶ 20-21). Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὴν μορφὴν τὰ δύο ἔξομα ἀντιστοιχοῦν· ἐκάτερον σύγκειται ἐξ ἑπτὰ στίχων (7-13 καὶ 15-21).

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 7-21.— 7-8 *ἀδὺ μὲν... ἀδὺ δέ... ἀδὺ δέ*, ἐπαναφορὰ πρὸς ἔμφασιν τῆς ἐννοίας· ὅλα εἶναι εὐχάριστα εἰς τὴν ζωὴν τῶν βοσκῶν.— 11 *λίψ... ἐτίναξε*, γραφικὴ εἰκὼν τοῦ σφοδροῦ νοτιοδυτικοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἐκτινάσσει τὰς αἶγας ἐκ τῆς κυρτῆς τοῦ βράχου.— 12 *τῷ δὲ θέρει φρύγοντος ἐγὼ τόσον μελεδαίνω, ὅσον ἐρῶν γε πατὴρ μύθων καὶ ματὴρ ἀκούει*, παρομοίωσις πρωτότυπος καὶ ἀπροσδόκητος· ὁ βουκόλος, ὁ ὁποῖος ζῆ εἰς τὰ δροσερὰ μέρη δὲν λογαριάζει τὸ καῦμα τοῦ θέρους, ὅπως ὁ ἀγαπῶν δὲν λογαριάζει τὰ συμβουλάς τῶν γονέων του.— 14 *οὕτως... οὕτως*, ἐπαναφορὰ· τὸ ἀ' ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα, τὸ δὲ β' εἰς τὰ ἐπόμενα· τοιουτοτρόπως ὁ στίχος συνδέει τὰ δύο ἔξομα.— 15 *Αἴτνα μάτερ ἐμά*, προσφώνησις δηλοῦσα τὴν πρὸς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην.— 16 *ἔχω ἐ τοι*, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ *ἔστι δέ μοι* (9) τοῦ Δάφνιδος· καὶ ὁ Μενάλκας ἐδῶ, ὅπως ὁ Δάφνις ἀνωτέρω, ἀπαριθμεῖ τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς του.— *ὅσ' ἐν ὀνειρώφῳ φαίνονται*, περιφρασις, ἀντὶ *ὀνειρώδη, κάλλιστα*.— 16 *πολλάς, πολλάς*, ἐπαναφορὰ πρὸς δήλωσιν τοῦ μεγάλου πλήθους τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν.— 18 *ὦν μοι... κῶσα κέεται*, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ *ἐν δὲ νέσασται λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν* (10) τοῦ Δάφνιδος· καὶ οἱ δύο ἔχουν στρωμένα τὰ σπήλαιά των μὲ δέρματα ζῶων.— 18 *ἐν πυρὶ... ἐν πυρὶ*, ἐπαναφορὰ πρὸς δήλωσιν τῆς ποικιλίας.— 20 *ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν χείματος ἢ νωθὸς καρῶν ἀμύλοιο παρόντος*, παρομοίωσις ἀντιστοιχοῦσα καὶ κατὰ τὸ νόημα καὶ κατὰ τὴν πρωτοτυπίαν πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐν τῷ ἔξοματι τοῦ Δάφνιδος (στ. 12-13)· αὐτὸς δὲν λογαριάζει τὸν χειμῶνα, ὅπως ἕνας πού δὲν ἔχει δόντια δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ καρύδια!

Δ' ΠΕΡΙΔΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ Δάφνις ἄδων ἐξυμνεῖ τὰ ἀγαθὰ τῆς βουκολικῆς ζωῆς (7-13).— 2) Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Μενάλκας ἄδων ἐξυμνεῖ καὶ αὐτὸς τὰ ἰδικὰ του ἀγαθὰ (14-21).

γ) Τὰ δῶρα (22-27).

ΠΟΙΗΤΗΣ. Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα ἔδωκα δῶρον,

Δάφνιδι μὲν (ἔδωκα) κορύναν, τὰν ἔτραφέ μοι ἄγρὸς πατρός, αὐτοφυῆ (τὰν οὐδὲ τέκτων ἴσως μωμάσατο ἄν),

25 τήνφω δὲ (ἔδωκα) καλὸν ὄστρακον στρόμβω,

ὦ, δοκεύσας αὐτὸς ἐν Ὑκκαρίαισι πέτραισι, σιτήθην κρέας, ταμῶν πέντε (ἡμῖν) οὔσι πέντε·

δ, δ' ἔγκαναχήσατο κόχλω.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Αὐτοὺς τότε (τοὺς) ἐχειροκρότησα καὶ ἀμέσως (τοὺς) ἔδωσα δῶρον,

εἰς μὲν τὸν Δάφνιν (ἔδωσα) μιὰ γκλίτσα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔβγαλε ὁ ἄγρὸς τοῦ πατέρα μου ἀκατέργαστη

(τὴν ὁποίαν οὔτε τεχνίτης ἴσως δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κατηγορήσῃ) (: πού οὔτε τεχνίτης ἴσως δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τῆς εὗρῃ ἐλάττωμα).

εἰς ἔκεινον δὲ (δηλ. εἰς τὸν Μενάλκην) (ἔδωσα) ὄστρακον ὄστρακον ἀπὸ ἓνα θαλασσινὸν κοχλίαν,

τοῦ ὁποίου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος (τὸν) ἐπαρამόνευσα εἰς τοὺς Ὑκκαρίους βράχους, ἔφαγα τὸ κρέας,

διαμοιράσας εἰς πέντε (μερίδια) (δι' ἡμᾶς) πού ἡμεῖθα πέντε (: διὰ τὴν συντροφιά μας πού τὴν ἀποτελοῦσαν πέντε ἄτομα)·

αὐτὸς δὲ (ὁ Μενάλκας) ἔβγαλε μεγάλον ἦχον (φυσήσας) μὲ τὸ κογχύλιον.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ. — 22 *ἐπεπλατάγησα*. ἄορ. τοῦ *ἐπιπλαταγέω* = χειροκροτῶ. — *κορύννα* μεγάλη ράβδος, γκλίτσα. — 23 *ἔτραφε*, ἄορ. β' τοῦ *τρέφω* — *μοι*, δοτ. ἠθική. — 24 *αὐτοφυῆς*, φυσικός, ἀκατέργαστος (ὄχι τεχνητός). — *μωμάσατο* (= *ἐμωμήσατο*), μέσ. ἄορ. τοῦ *μωμάμαι* - *ῶμαι* = ψέγω, κατηγορῶ, εὐρίσκω ἐλάττωμα (εἰς κάποιον). — 25 δωρ. *τήνφω* = ἄπτ. *ἐκείνφω* (δηλ. τῷ Μενάλκῃ). — *στρόμβος* θαλασσινὸς κοχλίας· δωρ. *στρόμβω* (γεν. ἐνικ.) = ἄπτ. *σιρόμβων*· γεν. κτητ. εἰς τὸ *ὄστρακον* (: ὄστρακον θαλασσινοῦ κοχλίου, ὄστρακον ἀπὸ ἓνα θαλασσινὸν κοχλίαν). — δωρ. *ὦ* = ἄπτ. *οὖ*, ἀναφέρεται εἰς τὸ *σιρόβω*, εἶναι δὲ γεν. κτητ. εἰς τὸ *κρέας*. — 26 *σιτήθην*, παθ. ἄορ. ἄνευ αὐξήσ. τοῦ *σιτέομαι* = σιτίζομαι, τρώγω. — *δοκεύσας*, μτχ. χρόν. (*δοκεύω* = *καραδοκῶ*, *παραμονεύω*). — 27 *ταμῶν* (= *τεμῶν*), μτχ. ἄορ. β' τοῦ *τέμνω*. — *πέντε* (ἐνν. *μημάτα*), ἀντικ. τοῦ *ταμών*. — *πέντ'*, κτηγρμ. εἰς τὸ ἐννοοῦμ. *ἡμῖν*, δοτ. *χαριστ.* εἰς τὸ *ταμών*.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ. — 25 *στρόμβος*, θαλάσιον ὄστρακοειδές, εἶδος μεγάλου κοχλίου (σαλιγκαριοῦ), τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ *κόχλιος*, στ. 27) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς *σάλπιγξ*. — 26 Ὑκκαρίοι *πέτραι*, βράχοι ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πολίχνης Ὑκκαρά (νῦν Carini).

Γ' ΑἴΣΘΗΤΙΚΑ. — Μετὰ τὰ δύο ἄσματα τῶν νεαρῶν τραγουδιστῶν ὁμιλεῖ ἐδῶ ὁ ποιητής (22-27). Ἐκφράζει τὴν εὐχαριστήσιν του, ἣ ὁποία εἶναι καὶ εὐχαρίστησις τοῦ ἀκροατοῦ. Δικαιολογεῖται τοιοῦτρόπως ἡ ἐπακο-

λουθοῦσα ἐπίκλησις πρὸς τὰς Μούσας, αἱ ὁποῖαι ἐμπνέουν τοὺς ἀπλοῦς αὐτοὺς βοσκούς νὰ τραγουδοῦν τόσον ὡραῖα τραγούδια.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 22 - 27.—22 *ἐπεπλατάγησα*, ὀνοματοποιία παριστώσα ζωηρότερον τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιδοκιμασίας.— *δῶρον ἔδωκα*, παρήχησις.— 23 *τάν μοι πατρός ἄτραφεν ἀγρός** διὰ τούτων ὁ ποιητὴς προσδίδει μείζονα ἀξίαν εἰς τὸ δῶρόν του, ἀφοῦ προήρχετο ἀπὸ τὸν πατρικὸν ἀγρόν.— 25 *στρόμβω...* *ἄστρακον*, παρήχησις πρὸς ἔμφασιν.— 27 *πέντε... πέντε*, ἐπαναφορὰ, πρὸς δῆλωσιν τοῦ μεγέθους τοῦ κοιλίου.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ τὰ ἔσματα καὶ ἀναφέρει τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς τοὺς τραγουδιστάς.

δ) Ἐπίκλησις πρὸς τὰς Μούσας.

<p>Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾧδᾶς, τὰς ἐγὼ ἄκουσά ποκα παρῶν τήνοισι νομεῦσι, 30 μήπω φύσω ὀλοφυγγόνα ἐπὶ ἄκρας γλώσσας.</p>	<p>Βουκολικαὶ Μοῦσαι, πολὺ χαίρετε, καὶ δια- δώσατε τὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἤκουσα κάποτε, ὅταν ἦμουν πλησίον ἐκείνων τῶν βοσκῶν, διὰ νὰ μὴ βγάλω φουσκαλίδα εἰς τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης μου (ἂν κρατήσω τὰ τραγού- δια αὐτὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου).</p>
<p>Τέτιξ μὲν (ἔστι) φίλος τέτι- γι, μύρμαξ δὲ μύρμακι, ἴ- ρηκες δ' ἴρηξιν, ἅ δὲ Μοῖσαι καὶ ᾧδᾶ ἐμίν.</p>	<p>Ὁ τζίτζικας εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν τζί- τζικα, τὸ μυρμήκι εἰς τὸ μυρμήκι, οἱ ἰέρα- κες εἰς τοὺς ἰέρακας, ἡ δὲ Μοῦσα καὶ τὸ τραγούδι εἰς ἐμέ.</p>
<p>Πᾶς δόμος μοι εἶη πλείος τᾶς. Οὔτε γὰρ ὕπνος οὔτε ἔαρ ἔξαπνίας (ἔστι) γλυκερώτε- ρον, οὔτε ἄνθεα μελίσσαις τόσσον Μοῖσαι (εἰσιν) φίλαι ἐμίν.</p>	<p>Ὅλο τὸ σπίτι μου ἄς εἶναι γεμάτο ἀπὸ αὐτῆν (δηλ. τὴν Μοῦσαν). Διότι οὔτε ὁ ὕπνος οὔτε ἡ ἔξαπνία (ἐρχο- μένη) ἀνοιξίς εἶναι πῶ γλυκὸ πρᾶγμα, οὔτε τὰ ἄνθη εἰς τὰς μελίσσας τόσον αἱ Μοῦσαι εἶναι ἀγαπηταὶ εἰς ἐμέ.</p>
<p>35 Οὗς γὰρ (Μοῖσαι) ὄρεῦντι γαθεῦσαι, τούσδε οὔτι δαλήσατο Κίρκη ποτῶ.</p>	<p>Διότι ὄσους (αἱ Μοῦσαι) βλέπουν χαρούμεναι, αὐτοὺς δὲν τοὺς βλάπτει συνήθως ἡ Κίρκη μὲ τὸ ποτόν της.</p>

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—28 δωρ. *Μοῖσαι* = ἄττ. *Μοῦσαι* (κλιτ.).— *φαίνετε*, προστ.= ἄς φανερώνετε, ἄς διαδίδετε (δι' ἐμοῦ).— 29 δωρ. *πόκα* = ἄττ. *ποτέ* (κάποτε).— δωρ. *τήνοισι* = ἄττ. *ἐκείνοις*.— *νομεῦσι*, ἄντικ. τοῦ *παρῶν*.— 30 *ὀλοφυγγών*, -όνος φλύκταινα, φουσκαλίδα (βλ. Πραγματικά).— *φύσω*, ὑποτ. ἄορ. τοῦ *φύω*.— 32 ὄμηρ. *ἴρηξ* = ἄττ. *ἰέραξ*.— 33 *τᾶς* (= ταύτης, δηλ. τῆς Μούσης), γεν. ἄντικ. εἰς τὸ *πλείος* (= πλέος καὶ πλέως) = γεμάτος.— 35 δωρ. *ὄρεῦντι* = ἄττ. *ὄρωσι*.— 36 δωρ. *γαθεῦσαι* (*γαθέουσαι*) = ἄττ. *γηθέουσαι* (μτχ.

χρον.) τοῦ γηθέω - ᾠ = χαίρομαι.— ποτῶ, δοτ. ὀργανική.— δαλήσατο (= ἐδη-
λήσατο), μέσ. ἀόρ. τοῦ δηλοεμαι=βλάπτω.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.— 30 *μήπω... ὀλοφυγγόνα φύσω** ὑπῆρχε λαϊκὴ πρό-
ληψις ὅτι ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν ὅσοι κατεκράτουν
κάτι, τὸ ὅποιον τοὺς εἶχε δοθῆ πρὸς φύλαξιν· ἐδῶ ὁ ποιητὴς λέγει ὅτι ἀκού-
σας τὰ τραγούδια τῶν δύο βοσκῶν αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ
κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἰδικά του, ἀλλ' ἔχει τὴν ὑπο-
χρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι
ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντες πράγματα μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐ-
τοὺς (*μήπω... φύσω ὀλοφυγγόνα*).— 36 *τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκη**
Κίρκη εἶναι ἢ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα, ἢ ὅποια ποτίζουσα τοὺς
συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεΰς μὲ μαγικὸν ποτὸν μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς χοί-
ρους· τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης — λέγει ὁ ποιητὴς — δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς
φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἢ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς
τέρψις προφυλάσσει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας εὐχαριστήσεις, αἱ ὅποια ἀπο-
κηγνῶνουν τοὺς ἀνθρώπους.

Γ' ΑἰΣΘΗΤΙΚΑ.— Τὸ εἰδύλλιον κλείει μὲ τὴν δέησιν τοῦ ποιητοῦ
πρὸς τὰς Μούσας. Ὁ ποιητὴς, ὁ ὅποιος ἠσθάνθη τόσῃν εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰ
ἔσματα τῶν βοσκῶν, θέλει νὰ τὰ διαδώσῃ, ὥστε νὰ τὰ χαροῦν ὅλοι οἱ ἄν-
θρωποι. Παρακαλεῖ λοιπὸν τὰς Μούσας, αἱ ὅποια ἐμπνέουν τοὺς ποιητὰς,
νὰ βοηθήσουν καὶ αὐτὸν διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὥραϊα
αὐτὰ βουκολικὰ τραγούδια.— Ὅπως εἶδομεν, εἰς τὸ εἰδύλλιον λαμβάνει μέ-
ρος ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς: εἰς τοὺς στ. 1-6, ὅπου καλεῖ τοὺς βοσκούς νὰ τρα-
γουδήσουν, εἰς τοὺς στ. 22-27, ὅπου χειροκροτεῖ καὶ βραβεύει τοὺς τρα-
γουδιστάς, καὶ τέλος εἰς τοὺς στ. 28-36, ὅπου ἐπικαλεῖται τὰς Μούσας.
Ἐπομένως τὸ εἰδύλλιον παρουσιάζει καὶ τὸν ποιητὴν ὡς ἀναστρεφόμενον
μεταξὺ τῶν βοσκῶν· τοιοῦτοτρόπως ἀναμειγνύεται τὸ ὑποκειμενικὸν στοι-
χεῖον εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ εἰδυλλίου.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 28-36.— 28 *Βουκολικαὶ Μοῖσαι*, προσφώ-
νησις καὶ χαριετισμός.— *φαίνετε*, διότι αἱ Μοῖσαι ἐνεργοῦν διὰ τοῦ ποιη-
τοῦ.— 30 *μήπω... ὀλοφυγγόνα φύσω*, παροιμιακὴ φράσις, δίδουσα
ζωηρότητα εἰς τὸν λόγον.— 31 *τέτιξ τέτιγι - μύρμακι μύρμαξ - ἱρηες*
ἱρηξιν, ἐπαναλήψεις μετὰ παρηγήσεως· εἰς αὐτὰς ἐννυάρχει πα-
ρομοίωσις: ὅπως ὁ τέτιξ εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν τέτιγα κτλ., ἔτσι αἱ
Μοῖσαι καὶ ἡ φθὴ εἶναι ἀγαπηταὶ εἰς ἐμέ.— 33 *τὰς μοι πᾶς εἶη πλεῖος*
δόμος, μεταφορὰ ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν: ἄς εἶναι γε-
μάτο τὸ σπῆτι μου ἀπὸ αὐτῆν, ἄς ὑπάρχῃ πλοῦτος Μοῦσης.— 35 *τούσδ' οὔτι*
ποτῶ δαλήσατο Κίρκη, παροιμιακὴ φράσις, εἰλημμένη ἐκ τοῦ ὀμη-
ρικοῦ μύθου.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ ποιητὴς παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώ-
σουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα (27-30).—
2) Ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσι-
κὴν (31-36).

6. Ἀλιεῖς (XXI).

[ΕΙΣΑΓ'ΩΓΗ.—Τὸ παρὸν εἰδύλλιον εἶναι τὸ μόνον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεόκριτος πραγματεύεται θέμα θαλασσινόν. Εἶναι μία χαριτωμένη εἰκὼν τῆς ζωῆς τῶν ἀλιέων, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον ἐν Σικελίᾳ. Πρὸ τοῦ κυρίου μέρους τοῦ εἰδυλλίου προτάσσεται εἰσαγωγή, διαιρουμένη εἰς δύο τμήματα. Εἰς τὸ α' τμήμα (στ. 1-5) ὁ ποιητὴς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν φίλον του Διόφαντιον, εἰς τὸν ὁποῖον, φαίνεται, ἀφιερώνει τὸ ποίημά του, καὶ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ τέχνη εἶναι κίνητρον ἐργασίας (ὅπως θὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὅλου εἰδυλλίου). Εἰς τὸ β' τμήμα (στ. 6-21) περιγράφεται ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων καὶ τὸ ἐσωτερικόν της. Ἐπακολουθεῖ δὲ τὸ κυρίως εἰδύλλιον, ἧτοι ὁ διάλογος μεταξὺ δύο ἀπλοῦκων καὶ ἀγαθῶν ἀλιέων. Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος διηγείται ἐν ὄνειρον, καὶ ὁ ἄλλος δίδει τὴν σοφὴν ἐξηγήσιν του].

α) Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται (1-5).

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα ἐ-
γείρει τὰς τέχνας,
αὐτὰ (ἔστι) διδάσκαλος τῷ
μόχθοιο·
κακαὶ γὰρ μέριμνα (οὐ)
παρέχοντι ἐργατίναςιν ἀν-
δράσιν οὐδὲ εὐδειν.
Κάν τις ἐπιβρίσσησιν ὀλίγον
νυκτός,
5 μελεδῶναι ἐφιστάμεναι αἰ-
φνίδιον θορυβεῦσι τὸν ὕπνον.

Ἡ πενία, Διόφαντε, μόνη αὐτὴ διεγείρει
(: θέτει εἰς κίνησιν) τὰς τέχνας,
αὐτὴ (εἶναι) διδάσκαλος τοῦ κόπου (τῆς ἐρ-
γασίας)·
διότι αἱ κακαὶ μέριμνα δὲν ἐπιτρέπουν εἰς
τοὺς ἐργατικούς ἀνθρώπους οὔτε νὰ κοι-
μοῦνται.
Καὶ ἂν κανεῖς ἀποκοιμηθῇ ὀλίγον κατὰ
τὴν νύκτα,
αἱ φροντίδες ἐπερχόμεναι αἰφνιδίως ταράσ-
σουν τὸν ὕπνον.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—1 δωρ. *μόνα*=ἀττ. *μόνη*.—2 δωρ. *αὐτὰ*=ἀττ. *αὐτή*.—
δωρ. *τῷ μόχθοιο* (γεν.) ἀντικ. τοῦ διδάσκαλος.—3 δωρ. *ἐργατίνας* = ἀττ.
ἐργατίνης, ἐργατικός.—δωρ. *παρέχοντι* = ἀττ. *παρέχουσι*.—4 *νυκτός*, γεν.
τοῦ χρόνου.—4 *ἐπιβρίσσησι*, ὑποτ. ἀορ. τοῦ ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.—5 δωρ.
θορυβεῦσι (*θορυβέουσι*) = ἀττ. *θορυβοῦσι* (μτβτ.) ταράσσουν.—*μελεδῶνη*
φροντίς (ἔγνοια).

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—1 *Διόφαντος** φίλος τοῦ ποιητοῦ (ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς)· εἰς τοῦτον ἀπευθύνει τὸ παρὸν εἰδύλλιον.—2 *πενία*... *τὰς τέχνας ἐγείρει** κατὰ τὸ γνωστὸν γνωμικόν: «ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται».

Γ' ΑἴΣΘΗΤΙΚΑ.—Τὸ α' τμήμα (1-5) τῆς εἰσαγωγῆς περιέχει τὸ δι-
δαγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ ὅλου εἰδυλλίου, δηλ. ὅτι ἡ πενία εἶναι
τὸ κίνητρον τῆς ἐργασίας. Τοιοῦτοτρόπος ὁ ποιητὴς καινοτομεῖ καὶ προ-
τάσσει τὸ διδαγμα τοῦτου, τὸ ὁποῖον κανονικῶς ἔπρεπε νὰ τεθῇ εἰς τὸ τέ-
λος ὡς ἐπιμύθιον.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 1-5.—1 *Διόφαντε*, προσφώνησις, δη-
λοῦσα ὅτι τὸ ποίημα ἀφιεροῦται εἰς τὸν φίλον του τοῦτον.—*πενία τὰς τέ-*

νας ἐγείρει, παροιμιακὴ φράσις.—2 τῷ μόχθοιο διδάσκαλος, προσωποποιία τῆς πενίας: αὐτὴ μόνη διδάσκει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν μόχθον.—οὐδὲ γὰρ εὐδεῖν, προτάσσεται χάριν ἐμφάσεως.—5 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι, παρήχησις πρὸς δῆλων τῆς ἀποτόμου ἀφυπνίσεως.—ἐφιστάμεναι μελεδῶναι, προσωποποιία τῶν φροντίδων: αὐταὶ ἐπέρχονται καὶ μὲ τὸν θόρυβον ποὺ προκαλοῦν, ἀποδιώκουν τὸν ὕπνον.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ὁ ποιητὴς πρὸ τῆς διηγήσεώς του ὑποστηρίζει ὅτι ἡ πενία διεγείρει τὸν ἀνθρώπον εἰς εὐρεῖν τεχνῶν καὶ εἰς ἐργασίαν (1-5).

β) Ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (6-18).

Δύο γέροντες ἀγρευτῆρες
ἰχθύων κείντο ὁμῶς,
στρωσάμενοι αὖθον βρούρον ὑπὸ
πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι πάρ τοίχῳ φυλ-
λίνῳ

ἐγγύθι δ' αὐτοῖν κείτο τὰ
ἀθλήματα τὰς θήρας,
10 τοὶ καλαθίσκοι, τοὶ κάλαμοι,
τὰ ἄγκιστρα, τὰ φυκιδέντα
δέλητα,
ὄρμιαί κύρτοι τε καὶ λαβύ-
ρινθοὶ ἐκ σχοίνων,
μήρινθοι, κῶπαί τε γέρων τε
λέμβος ἐπ' ἐρείσμασι·
νέρθεν τὰς κεφαλᾶς βραχὺς
φορμός, εἶματα, πῖλοι.
Οὐτος (ἦν) τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ
πᾶς πόρος, οὐτος (ἦν) ὁ
πλοῦτος.

15 Οὐ κλειῖδα, οὐχὶ θύραν, οὐ
κύνα ἔχον·
πάντα (ἦν) περισσά, πάντα ἐ-
δόκει τήνοισ (εἶναι περισσά)
ἅ γὰρ πενία ἐτήρει σφᾶς.
Οὐδεὶς δὲ γείτων πέλεν ἐν
μέσῳ·
ἅ δὲ θάλασσα προσέναχε
τρυφερὸν παρ' αὐτὰν θλιβο-
μέναν καλύβαν.

Δύο γέροντες κυνηγοὶ ψαριῶν (: ἀλιεῖς) ἦ-
σαν πλαγιασμένοι μαζί,
ἀφοῦ ἔστρωσαν ξηρὸ χορτάρι κάτω ἀπὸ
τὰς πλεκτὰς καλύβας (των),
ἐξαπλωμένοι πλησίον τοίχου ἀπὸ φύλλα

πλησίον δὲ αὐτῶν εὐρίσκοντο τὰ σύνεργα
τοῦ ψαρέματος,
δηλ. τὰ καλαθάκια, τὰ καλάμια, τὰ ἀγκί-
στρια, τὰ φύκινα δολώματα,

πετονιὲς καὶ κοφίνια καὶ πλέγματα ἀπὸ
βουῖρα (: καὶ δίκτητα)

σπάγκοι καὶ κουπιὰ καὶ μιὰ παλιὰ βάρκα
ἐπάνω εἰς στηρίγματα·

κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι των (ἦταν βαλμένα)
μιὰ κοντὴ ψάθια, ροῦχα, καπέλλα.

Αὐτὰ (ἦσαν) διὰ τοὺς ψαράδες ὅλα τὰ μέσα
τῆς ζωῆς, αὐτὸς ἦτο ὁ πλοῦτος (των).

Δὲν εἶχαν οὔτε κλειδί οὔτε θύραν οὔτε
σκύλον·

ὅλα ἦσαν περιττά, ὅλα ἐφαίνοντο εἰς αὐ-
τοὺς ὅτι ἦσαν περιττά·

διότι ἡ φτώχεια τοὺς ἐφύλαγε.

Καὶ κανεὶς γείτων δὲν ὑπῆρχε ἀνάμεσα ἀπ'
αὐτοὺς (: πλησίον αὐτῶν)·

ἡ δὲ θάλασσα ξεσποῦσε ἀπαλὰ πλησίον ἀ-
κριβῶς τῆς στριμωγμένης καλύβης (των).

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—6 ἰχθύος, γεν. ἀντικ. εἰς τὸ ἀγρευτῆρες.—7 αὖθος ξη-
ρὸς (ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης: αὖω = ἀνάπτω, αὖαινα, αὖχυμρός).—8 αὐτοῖν, δυϊ-
κὸς γεν. = αὐτῶν.—9 δωρ. τοῖ (ἄρθρ.) = ἄττ. οἱ.—τοὶ καλαθίσκοι κτλ., ἐπε-

ἐγγήσις εἰς τὸ ἀθλήματα.— 10 δωρ. *δέλητα* = ἀττ. *δελίατα* (πληθ. τοῦ *δέλαο* = δόλωμα).— *δρομιά (ῆ)* ἀρμίδι, πετονια (ἐκ τοῦ *δρομος*).— *κύρτος (δ)* τὸ καλάθι τοῦ ψαρεύματος («κιοῦρτος», «κοφινέλλο»).— 12 *μήρηνθος (ῆ)* σχοινίον, σπάγκος.— *γέρων... λέμβος*, ἢ λ. *λέμβος* γένος ἄρσεν. (*δ* *λέμβος*).— 13 *νέρθε(ν)* καὶ *ἐνερθε(ν)* μετὰ γεν.=κάτωθεν.— *φορμὸς* (ἐκ τοῦ *φέρω*) στρῶμα πλεκτόν, ψάθα (ἄλλοτε=μέτρον σιτηρῶν).— *εἶμα* φόρεμα (ἐκ τοῦ *ἐν-νυ-μι*, *ἀμφιέννυμι*).— 13 δωρ. *τήνοις*=ἀττ. *ἐκείνοις*.— 17 *πέλεν*, πρτ. ἄνευ αὐξήσ. τοῦ *πέλω* (=εἰμί), συνήθως εἰς γ' ἐνικόν.— 17 *παρ' αὐτὰν καλύβαν* πλησίον αὐτῆς τῆς ἰδίας καλύβης=πλησίον ἀκριβῶς τῆς καλύβης.— 18 *θλιβομένην*, ἐπιθ. μτχ. (ἡ καλύβη ἐθλίβετο, δηλ. ἦτο στριμωγμένη, διότι ἔκειτο ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων).— δωρ. *προσέναχε* = ἀττ. *προσένηχε* (= *προσηνήχεται*)· *προσηχόμεαι* = κολυμβῶν φθάνω κάπου· ἐπὶ κυμάτων = ξεσπῶ.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.— 10 *φυκίοντα δέλητα* (=δολώματα ἐκ φυκῶν): διάφοροι ἰχθύες τρώγουν εὐχαρίστως νωπὰ φύκη· διὰ τοῦτο μετεχειρίζοντο ταῦτα ὡς δολώματα.— 12 *γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος*· τὴν λέμβον αὐτὴν, ἢ ὅποια εἶχεν ἀνάγκην ἐπισκευῆς, τὴν ἐτράβηξαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τὴν ἐκρατοῦσαν εἰς ὄρθιαν θέσιν ἐπὶ διαφόρων στηριγμάτων.— 17 *ἐν μέσσω*, δηλ. μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς λοιπῆς περιοχῆς.

Γ' ΑἴΣΘΗΤΙΚΑ.— Εἰς τὸ β' τμήμα (6-18) τῆς εἰσαγωγῆς περιγράφεται λεπτομερῶς ἡ καλύβη, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκοντο κατακεκλιμένοι οἱ ἄλιεις. Τοιοῦτοτρόπως παρουσιάζεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὁ ἀναγκαῖος διάκοσμος τῆς σκηνῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐκτυλιχθῆ τὸ εἰδύλλιον, καὶ δημιουργεῖται ἡ κατάλληλος ἀτμόσφαιρα, ὥστε ν' ἀκούσωμεν μὲ συμπάθειαν συνομιλοῦντας εὐθὺς ἀμέσως τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἄλιεις.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 6-18.— 6 *ἰχθύος ἀργεντῆρες*, περιφρασῆς, ἀντί: *ἄλιεις*.— *γέροντες*, προστίθεται τοῦτο, ἵνα γεννηθῆ μεγαλύτερα συμπάθεια δι' αὐτούς.— 7-8 *πλεκταῖς, φυλλίνω*, κοσμητικὰ ἐπίθετα προσθέτοντα παραστατικότητα.— 9 *κεῖτο τὰ τῆς θήρας ἀθλήματα*· ἡ ἐπακολουθοῦσα λεπτομερὴς ἀπαρίθμησις τῶν ἀλιευτικῶν ἐργαλείων αἰσθητοποιεῖ τὰ πράγματα καὶ παρουσιάζει τὴν εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς καλύβης.— 12 *γέρων*, μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἀντί: *παλαιός*.— 13 *φορμὸς βαρύς, εἶματα, πῖλοι*, σχῆμα ἀσύνδετον, ἵνα παρουσιασθοῦν ὅλα ἠνωμένα ὡς ἓν.— 14 *οὗτος... οὗτος*, ἐπαναφορὰ (ἐπανάλ. τῆς λ. εἰς τὴν ἀρχὴν δύο ἐπαλλήλων φράσεων) πρὸς ἔμφασιν.— 15 *οὐ... οὐχί... οὐ*, ἐπαναφορὰ πρὸς ἔμφασιν.— 17 *ἀ δὲ παρ' αὐτὰν θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα*, γραφικωτάτη εἰκὼν τῆς καλύβης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ξεσποῦσαν ἀπαλὰ τὰ θαλάσσια κύματα.— *προσέναχε*, μεταφορὰ ἐκ τῶν κολυμβῶντων (τὰ κύματα ἤρχοντο σάν νὰ κολυμποῦν).

Δ' ΠΕΡΙΑΨΕΙΣ: 1) Δύο γέροντες ἄλιεις ἐκοιμῶντο ἐντὸς καλύβης (6-8).— 2) Ποῖα ἀλιευτικὰ σύνεργα ἔκειντο πλησίον των (8-14).— 3) Λόγῳ τῆς πενίας των δὲν ἐφοβοῦντο κλοπὴν (15-18).

γ) Ὁ Ἀσφαλίων εἶδεν ὄνειρον (19-38).

Καὶ ἄρμα Σελάνας οὐπω
ἄνυε τὸν μέσατον δρόμον,
φίλος δὲ πόνος ἤγειρε τοὺς
ἀλιεῖς,

20 σφέτεροι δὲ φρένες ἤρθον
(αὐτοῖς) αὐδάν, ἀπωσαμένοις
ἐκ βλεφάρων ὕπνον.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ. Ψεύδονται, ὦ
φίλε, πάντες, ὅσοι ἔφασκον
μινύθειν τὰς νύκτας τῷ θέ-
ρεος,
ὅτε Ζεὺς φέρει τὰ ἅματα
μακρά.

Ἐπεῖδον ἤδη μυρία ὄνειρατα,
καὶ οὐδέπω (ἔστιν) ἄως.

25. Μὴ λαθόμεν; Τί (ἔστι) τὸ
χρῆμα;

Ταὶ νύκτες ἔχοντι χρόνον;

ΕΤΑΙΡΟΣ. Μέμφη ἀλεμάτως
τὸ καλὸν θέρος·

οὐ γὰρ παρέβα ὁ καιρὸς τὸν
ἔδον δρόμον, Ἀσφαλίων,
ἀλλὰ ἄ φροντίς κόπτοισα τὸν
ὕπνον ποιεῖ τοι τὰν νύκτα
μακράν.

ΑΣΦ. Ἐρα ἔμαθές ποκα κρί-
νειν ἐνύπνια; Εἶδον γὰρ
χρηστά.

30 Οὐ θέλω ἦμεν σε ἄμοιρον
τῷ μῶ (τῷ ἐμῶ = τοῦ ἐμοῦ)
φαντάσματος.

Ὡς (μερίζει σὺ) καὶ τὰν ἄ-
γραν, μερίζου τὰ ὄνειρατα
πάντα.

Εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ
τὸν λόγον·

«Οὐτός (ἔστιν) ἄριστος ὄνει-
ροκρίτας, παρ' ᾧ νοῦς (ἔστιν)
ὁ διδάσκαλος».

*Ἄλλως ἔστι καὶ σχολά—τί

35 γὰρ ἂν ἔχοι τις ποιεῖν κεί-

Καὶ τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν εἶχε φθάσει
ἀκόμη εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου (του)
καὶ ἡ ἀγαπητὴ των ἐργασία (: ἡ φροντίς
διὰ τὴν συνηθισμένην των ἐργασίαν) ἐξυ-
πνοῦσε τοὺς ψαράδες,

αἱ δὲ σκέψεις των ἐπροκαλοῦσαν (εἰς αὐτοὺς)
τὴν ὀμίλιαν (: τοὺς ἔκαναν νὰ ὀμιλοῦν), ἀφοῦ
ἔδιωξαν ἀπὸ τὰ βλέφαρά τους τὸν ὕπνον.
ΑΣΦ. Λένε ψέματα, φίλε μου, ὅλοι ὅσοι
ἔλεγαν ὅτι μικραίνουν οἱ νύκτες τὸ καλο-
καίρι,

ὅταν ὁ Ζεὺς κάνει τις ἡμέρες μεγάλες.

Εἶδα ἔως τώρα ἄπειρα ὄνειρα, καὶ ἀκόμη
δὲν εἶναι αὐγὴ.

Μήπως ἔκαμα λάθος; Τί συμβαίνει;

Οἱ νύκτες χρονίζουσι (: ἀργοῦν νὰ περά-
σουν);

ΦΙΛΟΣ. Κατηγορεῖς ἀπερίσκεπτα τὸ ὠραῖο
καλοκαίρι·

διότι δὲν ἐξέφυγε ὁ καιρὸς ἀπὸ τὸ δρόμο
του, Ἀσφαλίων,

ἀλλὰ ἡ ἔγνοια κόβοντας τὸν ὕπνον, σοῦ κά-
νει τὴν νύκτα μεγάλη (: κάνει νὰ σοῦ φαί-
νεται μεγάλη ἡ νύκτα).

ΑΣΦ. Τάχα ἔμαθες καμὰ φορὰ νὰ ἐξηγῆς
ὄνειρα; Γιατί εἶδα καλὰ (ὄνειρα).

Δὲν θέλω νὰ εἶσαι ἀμέτοχος τοῦ ὄνει-
ρου μου.

*Ὅπως (μοιράζεσαι ἐσὺ μαζί μου) καὶ τὸ
ψάρεμα, ἄς μοιράζεσαι καὶ τὰ ὄνειρά μου
ὅλα.

Γιατί μπορείς νὰ βγάλῃς καλὸ συμπέρασμα
κατὰ τὴν παροιμίαν:

«Αὐτὸς εἶναι καλὸς ὄνειροκρίτης, πού ἔχει
τὸ μυαλὸ γιὰ δάσκαλό του».

*Ἄλλωστε ἔχομε καὶ ὦρα διαθέσιμη—γιατί
τί θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ κανεὶς πλαγιασμέ-

μενος ἐν φύλλοις ποτί κύματι μηδὲ καθεύδων, ἀλλ' (εἶναι) ὄνος ἐν ῥάμῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ; ΕΤΑΙΡΟΣ. Ἄγε δὴ, φίλε, σὺ μάνυσον τεῶ ἑταίρῳ ὄψιν, τὰν ἔσιδες νυκτός.

γος ἐπάνω σὲ φύλλα κοντὰ στὸ χῶμα, χωρὶς νὰ κοιμᾶται, παρὰ (νὰ εἶναι) (σάν) γάϊδαρος μέσα στ' ἀγκάθια καὶ (σάν) τὸ λυχνάρι στὸ πρυτανεῖον; ΦΙΛΟΣ. Ἐμπρὸς λοιπόν, φίλε μου, φανέρωσε στὸ σύντροφό σου τὸ ὄνειρο, ποὺ εἶδες τὴν νύκτα.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 19 *ἀνύω* διανύω, φθάνω.— 21 *ἀπωσαμένοις*, μτχ. χρον. προσδιορίζει τὸ ἐννοοῦμαι. *αὐτοῖς*, δοτ. προσωπικὴ εἰς τὸ *ἤρεθον* (τὸ ἀπωσαμένοις μτχ. μέσ. ἄορ. τοῦ ἀποθῶμαι).— *ἤρεθον*, πρτ. τοῦ *ἐρέθω*, ἐρεθίζω, προκαλῶ.— 23 *τῷ θέρους* = τοῦ θέρους, γεν. τοῦ χρόνου.— *μινύθω* μικραίνω, ὀλιγοστεύω· τὸ ἀπαρ. *μινύθειν* ὑποκ. τοῦ *ἔφασκον*, ἢ δὲ αἰτ. *τὰς νύκτας* ὑποκ. τοῦ ἀπαρεμφ.— *τάματα* (τὰ ἄμια = τὰ ἡματα) = αἱ ἡμέραι (τὸ *ἡμαρ*, τοῦ *ἡματος*, ὁμηρ.).— 24 *μυρίοι, αἱ*, α ἀπειράριθμοι, πάρα πολλὰ (ἐνῶ: *μύριοι, αἱ*, α = δέκα χιλιάδες).— δωρ. *ἄως* = ἄττ. *ἡώς*, αὐγή.— 25 *λαθόμεαν* (= *ελαθόμεαν*), μέσ. ἄορ. β' τοῦ *λανθάνομαι*.— δωρ. *ἔχοντι* = ἄττ. *ἔχουσι* (χρόνον ἔχοντι = χρονίζουσι, περνοῦν ἀργά).— 26 *ἀλεμάτως* ἀνοήτως (ἐπιθ. *ἀλέματος*, ἄττ. *ἡλέματος*, ἐκ θ. τοῦ *ἀλόομαι* = *πλανῶμαι*).— 28 *κόπτουσα* (= *κόπτουσα*) μτχ. τροπ.— δωρ. *τοι* = ἄττ. *σοι*.— 29 *ποκ'* (πόκα, ἐγκλιτ.) = *ποτέ*, κάποτε.— 30 δωρ. *τῶμῳ* (τῷ ἐμῳ, κρᾶσις) = ἄττ. τοῦ *ἐμοῦ*.— *φαντάσματος*, γεν. ἀντικ. εἰς τὸ *ἄμοιρον*.— εἶναι ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. *ἦμεν*).— 31 *ὡς καὶ τὰν ἄγραν*, ἐνν. *σὺ μερίζῃ* = σὺ μοιράζεσαι μαζί μου.— δωρ. *μερίζεσθαι*, προστ. = ἄττ. *μερίζου*.— 32 *εἰκάξαις* = ἄττ. *εἰκάσαις*, εὐκτ. ἄορ. τοῦ *εἰκάξω* = συμπεραίνω, βγάζω συμπέρασμα.— 34 *σχολὰ* (= *σχολή*) = ἔλλειψις ἐργασίας, ἀργία, καιρὸς διαθέσιμος.— 35 *ποτί*, πρόθ. = ἄττ. *πρός* (μετὰ δοτ. = πλησίον).— *μηδὲ καθεύδων*, μτχ. τροπ.— 36 *ῥάμνος (ῆ)* = ἀκανθώδης θάμνος («παλιούρι»).— *πρυτανεῖον* = τὸ οἶκημα, εἰς ὃ ἔμενον οἱ πρυτάνεις (βλ. Πραγματικά).— 37 δωρ. *φαντι* = *φασί*.— *νυκτός*, γεν. τοῦ χρόνου εἰς τὸ *ἔσιδες*.— δωρ. *τεῶ* = ἄττ. *σῶ*.— δωρ. *μάνυσον* = ἄττ. *μῆνυσον*, προστ. ἄορ. τοῦ *μηνύω* = φανερώω.— δωρ. *ἔσιδες*, ἄορ. β' ἄνευ αὐξ. = *εἰσεῖδες* τοῦ *εἰσοράω* - ῶ.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.— 29 *κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνευ ἄρμα Σελάνας*, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ὁ ποιητὴς ἔχει ὑπ' ὄψει τοῦ ἀνάλογον ἔκφρασιν περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς μεσημβρίας (διότι πράγματι ὁ ἥλιος φαίνεται κατὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμερησίας τροχιάς του)· τοῦτο ὅμως δὲν ἀληθεύει πάντοτε προκειμένου περὶ τῆς σελήνης, διότι μόνον ὅταν εἶναι πανσέληνος, εὐρίσκεται αὕτη κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ.— 36 *ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ, παροίμια* λεγομένη ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι ὁ ὄνος, ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῶν ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανεῖου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένῃ πάντοτε ἀνημμένος (ν' ἀγρυπνῇ)· *πρυτανεῖον* δὲ ἐλέγετο τὸ δημόσιον οἶκημα, ὅπου συνέρχοντο οἱ πρυτάνεις, δηλ. οἱ 50 βουλευταί, οἱ ὅποιοι ἐκάστοτε ἀντεπροσώπευον τὴν βουλὴν· ἐπίσης ἐκεῖ ἐφιλοξενούοντο οἱ ξένοι πρέσβεις καὶ ἐκ τῶν πολιτῶν οἱ παρασχόντες μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πολιτείαν.

Γ' ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.—'Εκ τοῦ στ. 19 ἀρχίζει τὸ κύριον μέρος τοῦ εἰδυλίου. Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο (19-38) ὁ ποιητὴς παρουσιάζει τοὺς δύο ἄλιεις νὰ ἐξυπνοῦν ἀπὸ τὸν ὕπνον των καὶ νὰ συνδιαλέγονται. Μὲ φυσικότητα καὶ παραστατικότητα παρακολουθοῦμεν τὴν πρόωρον ἀφύπνισίν των, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν οἱ ἔγνοιες τῆς ἐργασίας των, καὶ τὸν διάλογόν των. Ἄρχίζει ὁ Ἀσφαλίων, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸ ὄνειρον καὶ φαίνεται ἐπηρεασμένος ἀπ' αὐτό. Ὁ φίλος ζητεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ἔτσι γεννᾶται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου ν' ἀκούσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ὄνειρον τοῦ ἀπλοϊκοῦ γέροντος ἁλιέως, τὸ ὁποῖον ἐπακολουθεῖ κατωτέρω.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 19-38.—19 *κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄννευ ἄρμα Σελάνας* παραστατικὴ εἰκὼν τῆς μεσουρανούσης σελήνης.—20 *ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσαμένοις, περιφρασις ἀντι ἀφυπνισαμένοις.*—22 *ψεύδονται, ἀφέλεια* τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἁλιέως.—25 *μὴ λαθόμεν; τί χρῆμα;* ἐπαλληλία ἐρωτήσεων, βραχυλογία καὶ ἀσύνδετον πρὸς δῆλωσιν ἀπορίας.—26 *ἀλεμάτως, προτάσσεται χάριν ἐμφάσεως.*—27 *παρέβα ἐδὸν δρόμον, μεταφορὰ ἐκ τῶν δρομέων.*—31 *τῶνείρατα μερίζεν* μεταφορὰ, ἀντί: γίγνωσκε, ἄκουε.—32 *οὗτος ἄριστος δνευροκρίτης* κτλ. καὶ κατωτέρω 36 *ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνω, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ* ὁ γέρον ἁλιεὺς ἀρέσκειται νὰ ὀμιλῇ μὲ παροιμίας, ὅπως συνηθίζουσι οἱ ἀπλοϊκοὶ ἄνθρωποι.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ. 1) Αἱ φροντίδες ἐξυπνοῦν πρόωρος τοὺς δύο ἄλιεις (19-21).—2) Ὁ Ἀσφαλίων παραπονεῖται διότι αἱ νύκτες τοῦ θέρους τοῦ φαίνονται μακραι (22-25).—3) Ὁ φίλος του ἀπαντᾷ ὅτι ἀδίκως παραπονεῖται.—4) Ὁ Ἀσφαλίων λέγει ὅτι εἶδεν ὄνειρον καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν φίλον του νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ· αὐτὸς εἶναι πρόθυμος (29-38).

δ) Τὸ ὄνειρον (39-62).

ΑΣΦΑΛΙΩΝ. Ὡς κατέδαρθον δειλινὸν ἐπ' εἰναλλοῖσι πόνοισιν

40 — οὐκ ἦν μάν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεύντες ἐν ὄρα, εἰ μέμνη, ἐφειδόμεθα τὰς γαστρούς—

εἶδον ἑμαυτὸν βεβαῶτα ἐν πέτρᾳ, καθεζόμενος δὲ ἐδόκευον ἰχθύας, κατέσειον δὲ ἐκ κλάμω πλάνον ἐδωδάν.

Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο

45 πᾶσα γὰρ κύων μαντεύεται καὶ ἐν ὕπνοις ἄρτον, κήγῶν (μαντεύομαι) ἰχθύα.

ΑΣΦ. Μόλις ἀποκοιμήθηκα τὸ βράδυ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινούς κόπους

—δὲν ἤμουν βέβαια πολὺ φαγωμένος, γιατί δειπνώντας ἐνωρίς, ἂν θυμᾶσαι, δὲν παραφορτώναμε τὴν κοιλία (μας)—,

εἶδα (στὸν ὕπνο μου) ὅτι ἤμουν ἀνεβασμένος ἐπάνω σ' ἕνα βράχο, καὶ καθισμένος (ἐκεῖ) παραμόνευα τὰ ψάρια καὶ ἐσάλενα ἀπὸ τὸ καλάμι τὸ δόλωμα.

Καὶ κάποιος (ψάρι) ἀπὸ τὰ καλοθρεμμένα ἐτοίμησε

γιατί κάθε σκυλί φαντάζεται (πὺς βλέπει) καὶ μέσα στὸν ὕπνο του ψωμί, κι ἐγὼ (φαντάζομαι πὺς βλέπω) ψάρι.

Χῶ (= κ α λ ὶ δ) μὲν ποτεφύετο
τῶγκίστρω (= τ ῶ ἄ γ κ ἰ
στρω) καὶ ῥέεν αἷμα,

εἶχον δὲ τὸν κάλαμον ἀγκύ-
λον ὑπὸ τῷ κινήματος·
τεινόμενος τῷ χέρε, περι-
κλώμενος εὖρον ἀγῶνα·
πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν σι-
δάροις ἀφαυροτέροισι;

50 Εἶτα ὑπομιμνάσκων τοῦ τρώ-
ματος

ἔνυξα ἡρέμα καὶ νύξας ἐχά-
λαξα,
καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

*Ηνυσα δ' ὦν (= οὖν) τὸν
ἄεθλον,

ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
πεπυκασμένον παντῶ τῶ
χρυσῶ·

δεῖμα εἶλέ με μήτι πέλοι
ἰχθὺς πεφιλημένος Ποσει-
δάωνι ἢ τάχα κειμήλιον τᾶς
55 γλαυκᾶς Ἀμφιτρίτας.

*Ἐγὼ δ' ἀπέλυσα αὐτὸν ἡ-
ρέμα ἐκ τῷ ἀγκίστρῳ (γεν.),
μὴ ποτε τῶγκίστρια (= τὰ
ἀγκίστρια) ἔχοιεν χρυσὸν
τῷ στόματος.

Καὶ τὸν μὲν (ἰχθύν) πίστευσα
ἔχεν (= ἔχειν) καλῶς ἠπει-
ρώταν,

ὥμοσα δὲ οὐκέτι θεῖναι (με)
λοιπὸν πόδα ὑπὲρ πελάγους,

60 ἀλλὰ μὲν εἶν ἐπὶ γᾶς καὶ βα-
σιλεύσειν τῶ χρυσῶ.

Ταῦτα καὶ ἐξήγειρέ με· τὸ
δὲ λοιπόν, ὦ ξένε, ἔρειδε
λοιπὸν τᾶν γνῶμαν·

ἐγὼ γάρ ταρβῶ ὄρκον, τὸν
ἐπώμοσα.

Καὶ αὐτὸ μὲν (δηλ. τὸ ψάρι) εἶχε κολλήσει
στὸ ἀγκίστρι καὶ ἔτρεχε αἷμα,

ἐγὼ δὲ ἐκρατοῦσα τὸ καλάμι λυγισμένο ἀπὸ
τὸ τράβηγμα (τοῦ ψαριῦ)·
τεντώνοντας τὰ δυὸ χέρια μου, σκυμμένος
εὐρήκα δυσκολία·

πῶς νὰ πιάσω μεγάλο ψάρι μὲ σιδεράκια
μικρούτσικα (: μὲ τὸ μικρὸ ἀγκίστρι);

*Ἐπειτα θυμίζοντας (στὸ ψάρι) τὸ τραῦμα
του (: κάνοντας νὰ νιώσῃ τὸ τραῦμα του)
ἐτράβηξα ἡσυχα καί, ἀφοῦ ἐτράβηξα, ἐχα-
λάρωσα,

καί, ὅταν (πλέον) δὲν προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ,
ἐτέντωσα (: ἐτράβηξα ἀπότομα).

Καὶ ἔτσι ἐτελείωσα τὸν ἀγῶνα :

ἔσυρα ἐπάνω ἓνα χρυσὸ ψάρι,
σκεπασμένο παντοῦ μὲ χρυσάφι·

μ' ἔπιασε φόβος μήπως ἦταν κανένα ψάρι
ἀγαπητὸ στὸν Ποσειδῶνα ἢ ἴσως κειμήλιο
τῆς γλαυκῆς Ἀμφιτρίτης. |

*Ἐγὼ δὲ τὸ ἔβγαλα προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ
ἀγκίστρι,
μὴ τυχόν τὰ ἀγκίστρια κρατήσουν χρυσάφι
ἀπὸ τὸ στόμα (του).

Καὶ ἐπίστευσα πῶς αὐτὸ (τὸ ψάρι) τὸ
ἐκρατοῦσα καλὰ στεριανὸ (: στὴν ξηρὰ),

ὠρκίσθηκα δὲ νὰ μὴ βάλω ποτὲ πλέον στὸ
ἔξῃς τὸ πόδι μου στὴ θάλασσα,
ἀλλὰ ὅτι θὰ μένω στὴν ξηρὰ καὶ θὰ ζῶ
σὺν βασιλιάς μὲ τὸ χρυσάφι.

Αὐτὰ ἀκριβῶς μ' ἐξύπνησαν· καὶ σὺ λοιπόν,
φίλε μου, βάλε σ' ἐνέργεια τὸ μυαλό σου
(γιὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὸ ὄνειρο)·

γιατὶ ἐγὼ φοβοῦμαι τὸν ὄρκο ποῦ ἔ-
καμα.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 39 *κατέδαρθρον*, ἄορ. β' τοῦ *καταδαρθάνω* ἀποκοι-
μοῦμαι.— *ἐπί...* *πόνοισι*· ἐδῶ ἢ πρῶθ. *ἐπί* μὲ δοτ.= ἔπειτα.— *εἰνάλιος* (καὶ
ἐνάλιος)=θαλάσσιος (*ἐν+ἄλις, ἄλιος*).— 40 *μὰν (μὴν)*=ὄμοσ.— *δωρ. δειπνεῦντες*=
ἀττ. *δειπνοῦντες*.— 41 *μέμνη* (*μέμνησαι, μέμνηαι*), β' ἐνικ. πρκμ. τοῦ *μιμνή-*

ΒΙΚΤΩΡΟΣ Δ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ, Θεοκρίτου Εἰδύλλια

σκομαι· ὁ πρκμ. μέμνημαι μὲ σημ. ἐνεστ.=ἐνθυμοῦμαι.—φείδομαι τῆς γαστροῦς=τρῶγω μὲ φειδώ, δὲν παραφορτώνω τὴν κοιλιά μου.—42 βεβαῶτα (βεβῶτα, βεβηκότα), μτχ. πρκμ. τοῦ βαίνω· ἢ μτχ. κτγρμτ. ἐκ τοῦ εἶδον.—δοκεύω καταδοκῶ, παραμόνεύω.—43 ἰχθύας=ἀττ. ἰχθῦς (αἰτ. πληθ.).—ἐκ καλάμω (γεν.)=ἐκ καλάμου.—ἐδωδὰ (=ἐδωδή) φαγητόν· πλάνος· ἐδωδὰ=δόλωμα.—44 τραφερός (ἐκ θέμ. τραφ- τοῦ τρέφω) καλοθρεμμένος.—ὠρέξαστο, μέσ. ἀόρ. τοῦ ὀρέγομαι (ὀργνιά), κυρίως=ἀπλώνω τὸ χέρι μου νὰ πάρω κάτι ἐκ τούτου=ἐπιθυμῶ νὰ πάρω· ἐπὶ ἰχθύων=τοιμῶ τὸ δόλωμα.—45 κύων, ἐδῶ θηλυκὸν (πᾶσα κύων).—45 ἰχθύα=ἀττ. ἰχθύν.—46 χῶ μὲν (κρᾶσις καὶ ἐκθλιψις)=καὶ ὁ μὲν.—τῶγκίστροφ (κρᾶσις)=τῶ ἀγκίστροφ.—ποτεφύετο (προθ. ποιί=πρὸς + φύομαι)=προσεφύετο=εἶχε κολλήσει.—ζέεν, πρτ. ἀνευ αὐξήσ.=ἔρρεεν.—47 ἀγκύλος καμπύλος, λυγιμένος.—48 τῶ χέρε, δυῖκ. αἰτ., ἀντικείμε. τοῦ τεινόμενος.—περικλάμενος, μτχ. τοῦ περικλῶμαι σπάζομαι, λυγίζω, σκίβω.—49 ἔλω, ὑποτ. ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω - ὦ παίρνω, πιάνω.—ἀφανρός μικρός (α εὐφων.+ φαῦρος, φαῦλος)· τὸ συγκριτ. ἀφανροῖεροισι ὑπονοεῖ β' ὄρ. συγκρίσεως ἢ ὁ ἰχθῦς.—σιδάροις (σιδήροις), δοτ. ὀργανική· σίδηρος, κατὰ συνεκδοχὴν=ἀγκίστρι.—50 ὑπομιμνάσκων (=τοῦ τραύματος), ἀντικ. τῆς μτχ.—ἐνυξα, ἀόρ. τοῦ νύσσω=κεντῶ· ἐδῶ=τραβῶ (τὸ καλαμιδί διὰ νὰ κεντήσω τὸ ψάρι μὲ τὸ ἀγκίστρι καὶ νὰ κάμω νὰ πονέσῃ).—51 ἐχάλαξα, δωρ. ἀόρ. τοῦ χαλῶ=χαλαρώνω.—οὐ φεύγοντος. γεν. ἀπόλ. μτχ. χρον. (μὲ σημασίαν ἀποπείρας)=ὅταν πλέον τὸ ψάρι δὲν προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἔμεινε ἀκίνητον.—52 ἦνυσα, ἀόρ. τοῦ ἀνύω=φέρω εἰς πέρας, τελειώνω.—δωρ. ὦν=ἀττ. οἶν=λοιπόν, ἔτσι.—ὁ ἀεθλος (=ἀθλος)=ὁ ἀγών, τὸ δύσκολον ἔργον (ἐνῶ τὸ ἀθλον=τὸ ἔπαθλον, τὸ βραβεῖον).—53 πεπνυκασμένον, μτχ. πρκμ. τοῦ πνυκάζομαι=καλύπτομαι πικρὰ (ρίζα πνκ-, πνκός).—εἶλε, ἀόρ. β' τοῦ αἰρέω - ὦ.—δεῖμα φόβος (ἐκ τοῦ θ. δεῖ, δεῖω, δέδοικα).—54 πέλοι=εἶη (βλ. 17 πέλεν).—56 ἐκ τῶγκίστροφ (γεν.)=ἐκ τοῦ ἀγκίστρον.—57 τῶ στόματος, γεν. ἀφαρ.=ἐκ τοῦ στόματος.—58 ἔχεν, ἀπαρ.=ἔχιν, ἀντικ. τοῦ πίστευσα· ὑποκείμε. τοῦ ἀπαρ. ἔχεν ἐνν. ἐμέ, ἀντικ. δὲ αὐτοῦ εἶναι τὸν (=αὐτόν, τὸν ἰχθύν) καὶ τὸ ἠπειρώταν κτγρμ.=ἐπίστευσα ὅτι ἐγὼ ἐκρατοῦσα καλὰ αὐτὸ (τὸ ψάρι) στεριανόν, (: εἰς τὴν ξηράν).—59 ὤμοσα, ἀόρ. τοῦ ὀμνυμι=ὀρκίζομαι· ἀντικ. τοῦ ὤμοσα, εἶναι τὰ ἀπαρ. θεῖναι, μνεῖν, βασιλεύσειν, ἀνομοιομόρφως τὸ πρῶτον εἰς ἀόρ. (τελικόν), τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλλ. (εἰδικά) κανονικῶς τὸ ὀμνυμι συντάσσεται μὲ ἀπαρ. μέλλ.—61 ἐρεῖδω στηρίζω· ἐρεῖδω τὰν γνώμαν=ἐφαρμόζω εἰς κάτι τὴν γνώμην μου, βάζω εἰς ἐνέργειαν τὸ μυαλό μου.—62 ταρβῶ φοβοῦμαι.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—43 τῶ χέρε τεινόμενος, περικλάμενος κτλ. Ὁ ἄλιεύς, διὰ νὰ μὴ σπᾶσῃ τὸ καλάμι ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ ψαριοῦ, ἄπλωσε καὶ τὰ δύο χεῖρα του κρατῶν τὸ καλάμι καὶ ἐλύγισε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἐμπρός.—50 ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος. Τὸ ψάρι, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα πρὸς τὸ βάθος, ἔμεινεν ἀκίνητον ὁ ψαράς τότε ἐνυξε, δηλ. ἔσυρε πρὸς στιγμήν τὸ καλαμιδί, διὰ νὰ κάμῃ τὸ ψάρι νὰ πονέσῃ (ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος), καὶ ἔτσι νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἐξακολουθῇ τὸ ψάρι ν' ἀνθίσταται· ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῇ τὸ νῆμα, τὸ ἐχαλάρωσε (ἐχάλαξε) καὶ ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι τὸ ψάρι δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ (οὐ φεύγοντος), ἔσυρεν (ἔτεινεν).

ὀριστικῶς τὸ καλάμ. 55 *Ἀμφιτρίτας*· *Ἀμφιτρίτη* ἦτο θεὰ τῆς θαλάσσης, σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος.

Γ' Αἰσθητικά.— Εἰς τὸ παρὸν τμήμα (39 - 62) ὁ Ἀσφαλίων διηγείται εἰς τὸν φίλον του τὸ ὄνειρόν του. Περιγράφει μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας παραστατικώτατα πῶς ἐψάρευε, πῶς ἠγωνίζετο νὰ πιάσῃ τὸ ψάρι, πῶς ἐπὶ τέλους τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ἀνέσυρε. Ἀλλὰ τὸ ψάρι ἦτο χρυσό! Μὲ φυσικότητα ἐκθέτει τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη, τὸν ὄρκον ποῦ ἔδωσε καὶ τὸν ἀπλοϊκὸν φόβον ποῦ τοῦ γεννᾷ ὁ ὄρκος αὐτὸς τώρα ποῦ ἐξύπνησε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πικρὰν πάντοτε δι' αὐτὸν πραγματικότητα. Ὁ Ἀσφαλίων διηγῆθη ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ διακοπῇ ἀπὸ τὸν φίλον του· οἰαδήποτε διακοπὴ θὰ ἐμίλωνε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου καὶ θὰ ἐξησθένειζε τὴν τὸσον παραστατικὴν περιγραφὴν.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 39 - 62.— *οὐκ ἦν πολύσιτος, σχῆμα λιτότητος*, ἀντί: μάλα ὀλιγόσιτος.— *τὰς γαστρὸς ἐφει δόμεθα*, εἰρωνεία, διότι ἡ πενιχρότης τοῦ φαγητοῦ προήρχετο ἐκ πενίας καὶ ὄχι ἐκ φειδουῆς τῆς γαστρὸς (: γιὰ νὰ μὴ βαρυστομαχιάσουν!).— 42 *ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα*, παραστατικὴ εἰκὼν τοῦ ψαρέματος (μέχρι στ. 51), ὅπου περιγράφονται ὅλαι αἰκινήσεις τοῦ ἀλιεύοντος.— 44 *ἄρξεται*, μεταφορὰ ἐκ τῶν περὶ τὴν τράπεζαν ἐσθιόντων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀπλώνουν τὸ χέρι, διὰ νὰ πάρουν ὄ,τι τοὺς ἀρέσει.— 45 *ἐν ὑπνοῖς πᾶσα κύνων ἄρτον μαγεύεται*, παροιμία (ὅπως συνιθίζουσι οἱ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι).— 48 *εὗρον ἀγῶνα*, μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀθλητῶν καὶ πολεμιστῶν τῶν ἀγωνιζομένων κατὰ τοῦ ἀντιπάλου.— 49 *πῶς ἂν ἔλω* κτλ., ἐρώτησις δηλοῦσα ἀμηχανίαν.— 50 *ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος*, μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὑπενθυμίζουν κάτι εἰς τοὺς λησμονοῦντας (ἐπειδὴ τὸ ψάρι δὲν ἐκινεῖτο, ἐφαίνετο ὅτι ἐλησμόνησε τὸ τραῦμα του· ἐγὼ τοῦ τὸ ὑπενθύμισα, διὰ νὰ δοκιμάσω ἂν ἔχασε τὰς δυνάμεις του).— 52 *τὸν ἄεθλον*, μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀθλητῶν.— *χερῶσιν... παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπνυκασμένον*, πλεονασμὸς πρὸς ἔμφασιν (χρυσὸ ψάρι ὀλόχρυσο!).— *γλαυκᾶς*, κοσμητ. ἐπίθετον τῆς Ἀμφιτρίτης (ἐκ τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης).— 58 *καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν*· ταῦτα λέγονται μὲ ἀστείότητα καὶ δηλοῦν τὴν εὐχάριστον ψυχολογικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τότε εὗρίσκετο (: καλὰ τὸ κρατοῦσα τὸ ψάρι στῆ στεριά καὶ τὸ εἶχα κάμει στεριανό!).— 59 *ῶμοσα δὲ* κτλ.· ὠρκίσθη νὰ μὴ πατήσῃ πλέον τὸ πόδι του εἰς τὴν θάλασσαν· φανερώνει ἔτσι τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν ν' ἀπαλλαγῇ πλέον ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ σκληροῦ ἔργου του.— 62 *ὄρκον τὸν ἐπῶμοσα ταρβῶ*· δηλοῦται ἡ εὐσέβεια τοῦ ἀλιεῶς, ὁ ὁποῖος φοβεῖται νὰ παραβῇ τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ἔστω καὶ ἐν ὄνειρῳ ἔδωσεν.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ ἀλιεὺς κατακλιθεὶς μετὰ τὸ λιτὸν δεῖπνον του ὄνειρεύεται ὅτι ψαρεύει (39 - 43).— 2) Ἐνα μεγάλο ψάρι ἐτοίμησε τὸ δόλωμα καὶ αὐτὸς ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνασύρῃ· τέλος τὸ κατορθώνει (44 - 51).— 3) Τὸ ψάρι ἦταν χρυσό· φοβεῖται· ἔπειτα ἀναλαμβάνει τὸ θάρρος του καὶ τὸ ἀποσπᾷ μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὸ ἄγκιστρον (55 - 57).— 4) Ὁρκίζεται νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ζήσῃ ὡς βασιλεὺς (58 - 60).— 5) Ἀλλ' ἐξύπνησε καὶ φοβεῖται διὰ τὸν ὄρκον του (61 - 62).

ε) Ἡ συμβουλή τοῦ φίλου (63-67).

ΕΤΑΙΡΟΣ. Μὴ σὺγε, μὴ τρέσσης. Οὐκ ὤμοσας·
Οὐδὲ γὰρ εἰδες ἰχθὺν χρύσειον, ὡς ἴδες,
ὄψις δ' ἦν ἴσα (= ἴση) ψεύδεσιν.

65 εἰ δ' ἄρα τὸ ματεύσεις μὴ κνώσων τὰ χωρία ταῦτα. (ἔστιν) ἐλπὶς τῶν ὕπνων·

ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν, μὴ σὺ θάνης λιμῶ καὶ ἐπὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις.

ΦΙΛΟΣ. Μὴ βέβαια ἐσύ, μὴ φοβηθῆς· Δὲν ὠρκίσθης·

γιατὶ καὶ ψάρι χρυσοῦ δὲν εὐρήκεις, ὅπως εἶδες (στὸν ὕπνο σου),

καὶ τὸ ὄνειρό σου εἶναι ψεύτικο (κατὰ λέξιν: εἶναι ἴσο μετὰ τὰ ψέματα).

Καὶ ἂν λοιπὸν ἐσὺ ψάξης, χωρὶς νὰ κοιμᾶσαι, αὐτὰ τὰ μέρη (ποῦ εἶδες στὸν ὕπνο σου), ὑπάρχει ἐλπίδα ἀπὸ τὸ ὄνειρό σου (: ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ βγῆ σὲ καλὸ τ' ὄνειρό σου)· γύρευε τὸ σάρκινον ψάρι, μήπως πεθάνης τῆς πείνας καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ χρυσοῦ ὄνειρα.

Α'. ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 63 *σὺγε* (σὺ γε) = ἐσὺ βέβαια.— *τρέσσης* (τὸ διπλοῦν σ χάριν τοῦ μέτρου), ὑποτ. ἄορ. τοῦ (ἀχρήστου κατ' ἐνεστώτα) *τρέω* = φοβοῦμαι.— 64 *δωρ. ἴδες* (ἄορ. ἄνευ αὐξήσ.) = ἄττ. *εἶδες* — *ἴσα*, θηλ. = *ἴση* κτηγμενον—*ψεύδεσιν*, δοτ. συντακτ. εἰς τὸ *ἴσα* ἦτοι: ἡ ὄψις εἶναι ἴση μετὰ ψεύδη (περίφρασις ἀντί: ἡ ὄψις ἐστὶ ψευδής = τὸ ὄνειρόν σου εἶναι ψεύτικο.— 65 *κνώσσω* κοιμοῦμαι· *μὴ κνώσων*, μτχ. τροπ. = ὄχι κοιμισμένος.— *ματεύω* (καὶ *μαστῶ*) = ἐρευνῶ.— 66 *τῶν ὕπνων*, γεν. ἀντικ. εἰς τὸ *ἐλπὶς* (ἔου) = δύνασα νὰ ἐλπίζης αὐτὰ ποῦ εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.— 66 *δωρ. ζάτει* ἄττ. *ζήτει*.— 67 *μὴ σὺ θάνης* κτλ., ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἐξαρτωμένη ἐξ ἐννοουμένου ρήμ. φόβου σημαντικῆς (φοβοῦμαι μὴ σὺ θάνης).— *κάπι* (= καὶ ἐπὶ) ἡ πρόθ. ἐπὶ μετὰ δοτ. = ἔπειτα ἀπὸ.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.— 65 *εἰ ματεύσεις τὰ χωρία ταῦτα* (= ἐὰν ἐρευνήσης τὰ μέρη αὐτά), δηλ. ἐκεῖ ὅπου συνήθιζαν νὰ ψαρεύουν· τὸ νόημα εἶναι: ἂς ψαρεύσης ἀληθινὰ καὶ ὄχι κατ' ὕπνου (*μὴ κνώσων*), διὰ νὰ πιάσης κανένα ψάρι σάρκινον, διότι μετὰ τὰ χρυσοῦ ὄνειρα θ' ἀποθάνης τῆς πείνας.

Γ' ΑἴΣΘΗΤΙΚΑ.— Τὸ εἰδύλλιον τελειώνει μετὰ τὴν συμβουλήν τοῦ φίλου του (63-67). Εἶναι αὕτη μεστή λαϊκῆς θυμοσοφίας. Με συντομίαν καὶ ἀποφθεγματικότητα ὁ ἀπλοϊκὸς γέρον ἐνθαρρύνει τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιπορέσῃ, ἀλλὰ συγχρόνως τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα: σήκω ν' ἀρχίσῃς τὴν ἐργασίαν σου, μὴ σὺ θάνης λιμῶ καπὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις. Ἔτσι ἀποδεικνύεται ὀρθότατον τὸ δίδαγμα, τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἔθεσεν εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ εἰδυλλίου του: «ἀ πένια μόνα τὰς τέχνας ἐγγεῖρει· αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος».

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 63-67.— 63-67 *μὴ... μή... ἐπαναφορὰ* τῆς ἀρνήσεως πρὸς ἐμφασιν.— 64 (*ὄψις ἦν*) *ἴσα ψεύδεσιν*, περίφρασις, ἀντί (*ὄψις ἦν*) *ψευδής*.— 65 *τὸν τὰ χωρία ταῦτα ματεύσης*, παρήχησις τοῦ τ, διὰ νὰ ἐπιτείνῃ τὸ νόημα.— 66 *ἐλπὶς τῶν ὕπνων*, βραχυλογία ἐπὶ τὸ ἀποφθεγματικώτερον (: «τότε νὰ ἐλπίζης πὼς ὅσα εἶδες στὸν ὕπνο

σου θά βγοῦν σέ καλό».— *σάρκινον ἰχθύον*, ἀντίθεσις πρὸς τὸν ἰχθύον *χρύσειον* (63), τὸν ὁποῖον ὠνειρεῦθη.— 66 *μὴ σὺ θάνης λιμῶ κάπῃ χρυσοῖσιν ὄνειροις*, περιέχεται ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ εἰδυλλίου: μόνον μὲ τὴν ἐργασίαν καὶ ὄχι μὲ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα ἤμποροῦν νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα οἱ πτωχοί.

Δ' ΠΕΡΙΑΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ φίλος λέγει εἰς τὸν Ἀσφαλίωνα ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τὴν ἐπιπορκίαν, διότι δὲν ὠρκίσθη πράγματι (63 - 64).— 2) Ἄν ἀρχίσῃ νὰ ψαρεύῃ, θά βγῇ τὸ ὄνειρόν του σέ καλό (65 - 67).

7. Δῆναι ἢ Βάκχαι (XXVI)

[ΕΙΣΑΓΩΓΗ.— Τὸ ποίημα τοῦτο τοῦ Θεοκρίτου ἔχει ὡς θέμα τὸν μῦθον τοῦ Πενθέως, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν «Βακχῶν» του καὶ ὁ Εὐρυπίδης. Ὁ σχετικὸς μῦθος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Ὁ ἐγγονὸς τοῦ Κάδμου Πενθέυς, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, κατεδίωκε τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου. Ἀντιθέτως ἡ μήτηρ του Ἀγαυὴ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Ἰνώ καὶ Αὐτονόη ἦσαν Δῆναι ἢ Βάκχαι, ἧτοι ἐνθουσιώδεις λάτριδες τοῦ θεοῦ τούτου, μετέχουσαι τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ τελετῶν. Κάποτε ὁ Πενθεὺς παρηκολούθησε κρυφίως τὴν μητέρα του καὶ τὰς ἀδελφάς τῆς, ἐνῶ αὐταὶ μετ' ἄλλων γυναικῶν ἐτέλουν τὰ τῆς Διονυσιακῆς λατρείας ἐπὶ ὄρους ἔξω τῆς πόλεως. Αἱ γυναῖκες ἀντιληφθεῖσαι ὅτι κάποιος βέβηλος παρακολουθεῖ αὐτὰς ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ καὶ καταληφθεῖσαι ὑπὸ ἱερᾶς μανίας τὸν κατεσπάραξαν, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Τὸ τραγικὸν τοῦτο ἐπιεσόδιον ἐκθέτει ὁ Θεοκρίτος εἰς τὸ ποίημά του, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καθαρὰν μορφήν εἰδυλλίου, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον μικρὸν ἔπος.]

α) Ὁ φόνος τοῦ βεβήλου Πενθέως (1-26).

Ἰνώ καὶ Αὐτονόη χά μαλοπάραυος Ἀγαυὰ ἀγαγον ἐς ὄρος τρεῖς θιάσως, αὐταὶ ἐοῖσαι τρεῖς.

Χαί (= καὶ αἱ) μὲν ἀμερξάμεναι ἄγρια φύλλα λασίας δρυός, κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,

5 κάμον ἐν καθαρῷ λειμῶνι δυοκαίδεκα βωμῶς,

τὼς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τὼς ἐννέα τᾶ Διονύσω·

ἐλοῖσαι δὲ χερσὶν ἱερά ποπανεύματα ἐκ κίστας, κατέθεντο εὐφάμως ἐπὶ νεοδρέπτων βωμῶν,

Ἡ Ἰνώ καὶ ἡ Αὐτονόη καὶ ἡ Ἀγαυὴ μὲ τὰ λευκὰ μάγουλα ὠδήγησαν εἰς τὸ βουνὸ τρεῖς ὁμίλους (γυναικῶν), καθὼς καὶ αὐταὶ ἦσαν τρεῖς.

Καὶ αὐταὶ μὲν, ἀφοῦ ἔκοψαν ἄγρια φύλλα φουντωτῆς βαλανιδιάς καὶ κισσὸν ποὺ πάντοτε θάλλει καὶ ἀσφόδελον, αὐτὸν ποὺ φυτρώνει εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον, κατεσκεύασαν εἰς καθαρὸ λιβάδι δώδεκα βωμούς,

τοὺς τρεῖς διὰ τὴν Σεμέλιν καὶ τοὺς ἐννέα διὰ τὸν Διόνυσον·

ἀφοῦ δὲ ἐπῆραν μὲ τὰ χέρια τῶν ἱερᾶ γλυκύσματα ἀπὸ ἓνα καλάθι, τὰ ἀπέθεσαν μ' εὐλαβικὴν σιωπὴν ἐπὶ τῶν βωμῶν (τῶν κατεσκευασμένων) μὲ νεοκομμένους κλάδους,

- ὡς ἐδίδασχ' (= ἐδίδασκεν),
ὡς ἐθυμάρει αὐτὸς Διόνυσος.
- 10 Πενθεὺς δὲ ἐθεώρει πάντα
ἀπὸ ἀλιβάτω πέτρας,
καταδὺς ἐς ἀρχαίαν σχῖνον,
ἐπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόα πράτα ἰδοῖσά νιν
ἀνέκραγε δεινόν,
ἐπιοῖσα δ' ἐξαπίνας σὺν ἐτά-
ραξε (= συνετάραξε) ποσὶν
ὄργια μανιώδεος Βάκχῳ,
τὰ τ' οὐχ' ὀρέοντι βέβηλοι.
- 15 Μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαί-
νοντο δὲ ἄρα εὐθὺ καὶ ἄλ-
λαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβη-
μένος,
αἱ δὲ ἐδίωκον, ἐρύσαισαι
πέπλωσ ἐκ ζωστήηρος ἐς ἱ-
γνύαν.
Πενθεὺς μὲν ἔειπε τόδε· «Τί-
νος κέχρησθε, γυναῖκες;»
Αὐτονόα ἔειπε τόδε· «Γνώση
τάχα πρὶν ἀκοῦσαι».
- 20 Μάτηρ μὲν ἐλοῖσα κεφαλὰν
παιδὸς μυκήσατο, ὄσσον περ
τελέθει μύκημα λεαίνας το-
κάδος·
Ἴνώ δὲ ἐξέρρηψεν μέγαν ὤ-
μον σὺν ὠμοπλάτα, βᾶσα
λάξ ἐπὶ γαστέρα,
- καὶ ῥυθμὸς Αὐτονόας (ἦν)
ὠυτός·
αἱ δ' ἄλλαι γυναῖκες κρεα-
νομέοντο τὰ περισσά.
- 25 Ἀφίκοντο δ' ἐς Θήβας πε-
φυρμένοι πᾶσαι αἵματι, φέ-
ροισαι ἐξ ὄρεος πένθημα
καὶ οὐ Πενθῆα.

ὅπως ἐδίδασκεν, ὅπως (τὸ) ἤθελεν ὁ ἴδιος
ὁ Διόνυσος.

Ὁ δὲ Πενθεὺς (τὰ) παρατηροῦσε ὅλα ἀπὸ
ἓναν ἀπόκρημνον βράχον,
ἀφοῦ ἐκρύφθη μέσα εἰς ἓνα γέρικο μαστι-
χόδενδρο, ἐντόπιον φυτόν.
Ἡ Αὐτονόη πρώτη, ὅταν τὸν εἶδε, ἔβγαλε
φοβερὴ κραυγή,
καί, ἀφοῦ ὤρμησε ξαφνικά, ἀναποδογύρισε
μὲ τὰ πόδια της τὰ ὄργια (: τὰ ἀντικεί-
μενα λατρείας) τοῦ μανιακοῦ Βάκχου,
τὰ ὅποια δὲν βλέπουν (: δὲν ἐπιτρέπεται
νὰ τὰ βλέπουν) οἱ ἀμύητοι.
Ἐκυριεύετο μὲν ἀπὸ μανίαν καὶ ἡ ἴδια,
ἐκυριεύοντο δὲ ἀπὸ μανίαν ἔπειτα ἀμέσως
καὶ αἱ ἄλλαι (γυναῖκες).

Ὁ μὲν Πενθεὺς (τότε) ἔφευγε φοβισμένος,

αὐταὶ δὲ τὸν κατεδίωκον, ἀφοῦ ἀνεσήκω-
σαν τὰ φορέματά των ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώ-
νην (ὥστε νὰ φθάσουν) ἕως τὸ γόνατο.

Ὁ μὲν Πενθεὺς εἶπε τοῦτο: «Τί θέλετε,
γυναῖκες;»

Καὶ ἡ Αὐτονόη εἶπε τοῦτο: «Θὰ τὸ μάθης
γρήγορα πρὶν τὸ ἀκούσης».

Ἡ μὲν μητέρα (του), ἀφοῦ ἔπιασε τὸ κε-
φάλι τοῦ παιδιοῦ (της) ἐμούγκρισε, ὅσον
ἀκριβῶς εἶναι τὸ μούγκρισμα τῆς λεαίνης
πὺρ γεννᾷ·

ἡ δὲ Ἴνώ (τοῦ) ἐξεκόλλησε τὸν μέγαν
ὤμον μαζί μὲ τὴν ὠμοπλάτην, ἀφοῦ ἐπά-
τησε μὲ κλωτσιὰς ἐπάνω στὴν κοιλιὰ (: ἀφοῦ
τὸν ἐποδοπάτησε στὴν κοιλιὰ),

καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς Αὐτονόης ἦτο ὁ ἴδιος
(: καὶ ἡ Αὐτονόη ἔκαμε τὸ ἴδιο)·

αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες ἐμοιράζοντο τὰ κρέατα
τοῦ ἐπερίσσεψαν.

Καὶ ἔφθασαν εἰς τὰς Θήβας βουτηγμένα
ὄλαι εἰς τὸ αἷμα, φέρουσαι ἀπὸ τὸ ὄρος
πένθος καὶ ὄχι τὸν Πενθέα.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 1 *χᾶ* (κρᾶσις καὶ ἐκθλιψις) = καὶ *ά* = ἄττ. καὶ ἦ. —
μαλοπάρανος (μαλός=λευκός)=λευκοπάρεϊος.— 2 δωρ. *θιάσως*, αἰτ. πληθ.=
ἄττ. θιάσους (ὀμίλους). — δωρ. *ἄγαρον* = ἄττ. ἤγαρον — δωρ. *εἰδοῖσαι* = ἄττ.

οὔσαι.—3 ἀμερξάμεναι, μτχ. μέσ. ἀορ. τοῦ ἀμέργω δρέπω, κόπτω.—λάσιος = πυκνόμαλλος· ἐπὶ δένδρων = πυκνός, φουντωμένος.—4 δωρ. ζώντα = ἀττ. ζώντα.—5 κάμον, ἀορ. ἄνευ αὐξ.=ἐκαμον.—7 δωρ. κίστα = ἀττ. κίστη (λατ. cista) κιβώτιον, κάλαθος.—ποπάνευμα πλακούντιον, γλύκισμα (λέγεται καὶ πόπανον ἐκ τοῦ πέσω, πέπω=μαλακῶνω, ὠριμάζω, παρασκευάζω).—8 εὐφάμος (= εὐφήμως)=ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ (εὐφημῶ=σιωπῶ ἐξ εὐλαβείας).—9 θυμαρέω (θυμός) εὐαρεστοῦμαι, θέλω.—10 δωρ. ἀλιβάτω, γεν. ἔνικ.=ἀττ.=ἠλιβάτων ἠλιβάτος=ὑψηλός.—11 σχίνος (ῆ) μαστιχόδενδρος («σκίνος»).—καταδύς, μτχ. ἀορ. β' τοῦ καταδύομαι.—ἐξνος = βλαστός, φυτὸν (παράθεσις εἰς τὸ σχίνον).—14 ἐπιούσα (=ἐπιούσα) μτχ. τοῦ ἐπέρχομαι.—τὰ = ἃ (τὰ ὅποια).—δωρ. δρέοντι = ἀττ. δρῶσι.—15 αὐτὰ = αὐτῇ (ἢ Αὐτονόη).—17 πέπλος=πέπλους.—ιγνύα (ῆ)=τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος.—ἐρύσαισαι = ἐρύσασαι, μτχ. ἀορ. τοῦ ἐρύω ἀνασύρω.—18 κέχηρσθε, πρκμ. τοῦ χεῶμαι· ἐδῶ = ζητῶ, θέλω.—19 γνώση, β' ἔνικ. ὄριστ. μέλ. τοῦ γινώσκω.—20 μυκήσατο (=ἐμυκήσατο), μέσ. ἀορ. τοῦ μυκάομαι· ὦμαι.—ἐλοῦσαι = ἐλοῦσαι, μτχ. ἀορ. β' τοῦ αἰρέω· ὦ.—21 τοκάς, ἄδος ἢ ἄρτι τεκούσα, ἐκείνη ποῦ γεννᾷ.—τελέθει=ἐστί.—22 ἐξέχρηξε, ἀορ. τοῦ ἐκρήγγυμι = σπάζω, ξεκολλῶ.—23 λάξ, ἐπιρ. μὲ λακτίσματα («πὺξ λάξ» = μὲ γροθιὰς καὶ μὲ κλωτοίες).—ὠντός (κρῶσις) = ὁ αὐτός.—24 κρεανομέομαι μοιράζομαι μὲ ἄλλους τὰ κρέατα τοῦ θύματος.—25 πεφυρμέναι, μτχ. παθ. πρκμ. τοῦ φύρομαι ἀνακατεύομαι.—26 φέροισαι=φέρουσαι.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—1 Ἰγὼ καὶ Αὐτονόη καὶ Ἀγαύη, θυγατέρες τοῦ Κάδμου· ἐκ τούτων ἡ Ἀγαύη ἦτο μήτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Πενθέως (βλ. Εἰσαγωγήν τοῦ εἰδυλλίου).—2 ἐς ὄρος, ἔνν. τὸν Κιθαιρῶνα.—4 ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς, τὸν ἀσφόδελον ποῦ φυτρώνει ἐπὶ τῆς γῆς, δηλ. εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον, διότι λεμιῶν ἀσφοδέλων ἦτο καὶ εἰς τὸν Ἄδην.—6 Σεμέλη, θυγάτηρ καὶ αὐτῇ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου· (κατὰ τὸν μῦθον ὁ Διόνυσος ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης).—13 μανιώδεις Βάκχο· ὁ Βάκχος (Διόνυσος) λέγεται μανιώδης, διότι μεταδίδει ἱερὰν μανίαν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτόν.

Γ' Αἰσθητικά.—Τὸ τμήμα τοῦτο (1-26) τοῦ ποιήματος εἶναι τὸ καθαρῶς ἐπικόβ. Ἐδῶ διηγεῖται πῶς διεδραματίσθη τὸ τραγικὸν ἐπεισόδιον τοῦ κατασπαραγμοῦ τοῦ Πενθέως ὑπὸ τῶν Βακχῶν. Ἡ ἰδία ἡ μήτηρ κατασπαράσσει τὸ τέκνον της καὶ αἱ δύο ἄλλαι ἀδελφαί της τοῦ ἀνεπιόντων, διαμοιράζονται τὰ κρέατά του καὶ περιχύνονται μὲ τὸ αἷμα του! Τόση ἦτο ἡ μανία τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Διονύσου ἐναντίον τῶν βεβήλων!

Αἰσθητικά στ. 1-28.—1 καὶ ἄτονόα χά... Ἀγαύα, σχῆμα πολυσύνθετον πρὸς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ ἀριθμοῦ· διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ στ. 2 τρεῖς... τρεῖς... ἐπαναφορὰ.—μαλοπάρανος, κοσμητ. ἐπίθετον.—6 τρεῖς τᾶ Σεμέλα, ἐννέα τῶ Διονύσφ· ἡ διαφορὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδρυθέντων βομῶν δηλοῖ τὴν διαβάθμισιν τῆς ἀπονεμητέας τιμῆς.—9 ὡς ἐδίδασι, ὡς ἐθυμάρει, διπλότης ἡ ταυτολογία (ἡ αὐτῇ ἐννοία ἐκφράζεται δις διὰ λέξεων συνωνύμων).—μαίνετο... μαίγοντο, ἐπαναφορὰ πρὸς ἔμφασιν· ἦτο τόση ἡ μανία τῶν γυναικῶν Βακχῶν, ὥστε αὐταὶ δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν υἱὸν καὶ ἀνεπιόντων Πενθέα καὶ τὸν ἐσπάρξαν.—17 πέπλος ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι, γραφικὴ εἰκόβ.—19-20 Πενθέως

μὲν τόδ' ἔειπε - *Αὐτογία* τόδ' ἔειπε, ἐπιστροφὴ ἢ ἐπιφορὰ (αἱ προτάσεις καταλήγουν μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις) πρὸς δηλώσιν τῆς ζωηρότητος τοῦ διαλόγου· διὰ τοῦτο καὶ ἡ βραχυλογία ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεως.— 21 *ὄσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης, παρομοίωσις*.— 22-25 ἡ τραγικὴ εἰκὼν τοῦ σπαραγμοῦ.— 26 *πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι, λογοπαίγνιον*, δι' οὗ ἐξαιρέται ἡ τραγικὴ εἰρωνεία (διότι αἱ γυναῖκες ἠγνόουν ὅτι τὸ θῦμα τῶν ἦτο Πενθεύς).

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ Ἰνώ, Αὐτονόη καὶ Ἀγαυὴ ἐτέλουν κρυφίως μετ' ἄλλων γυναικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος τὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου (1-9).— 2) Ὁ Πενθεύς μακρόθεν τὰς παρακολουθεῖ, γίνεται ἀντιληπτὸς καὶ καταδιώκεται ὑπὸ τῶν γυναικῶν (10-17).— 3) Ἡ μήτηρ τῶν Ἀγαυῆ καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες καταληφθεῖσαι ὑπὸ μανίας τὸν κατασπαράσσουσιν καὶ διαμοιράζονται τὰ σάρκας του (18-24).— 4) Αἰμόφυρτοι αἱ γυναῖκες ἐπιστρέφουν εἰς τὰς Θήβας (25-26).

β) Κρίσεις τοῦ ποιητοῦ.— Χαιρετισμὸς (27-38).

Οὐκ ἀλέγω·

μηδ' ἄλλος φροντίζοι ἀπεχθομένω (γεν. ἐν.) Διονύσῳ,

μηδ' εἰ μογήσαι χαλεπώτερα τῶνδε

(μηδ' εἰ) εἶη δὲ ἐνναέτης ἢ (μηδ' εἰ) ἐπιβαῖνοι καὶ δεκάτω (ἔτους)

30 αὐτὸς δὲ εὐαγέοιμι καὶ ἄδοιμι εὐαγέεσσιν·

ὄρνις αἰετὸς ἔχει τιμὰν ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ (=αἰγιόχου)· τὰ λῶια (ἔστι) παιδεσσιν εὐσεβέων,

οὐ (δ' ἔστι τοῖς παιδεσσι) δυσσεβέων.

Χαῖροι μὲν Διόνυσος, δν ὕπατος Ζεὺς κάτθετο ἐν νιφόνεντι Δρακάνῳ λύσας μεγάλαν ἐπιγουνίδα·

35 χαῖροι δὲ εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς Καδμεΐαι, ἠρωῖναι μεμελημένα πολλαῖς,

Δὲν ἐνδιαφέρομαι (: δὲν μὲ μέλει δι' ὅσα ἔπαθε ὁ Πενθεύς)·

μητε (κανεῖς ἄλλος νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἔγινε μισητὸς εἰς τὸν Διόνυσον,

μητε καὶ ἂν ἐπάθαινε φοβερώτερα ἀπὸ αὐτά,

μητε καὶ ἂν ἦταν ἐννέα ἐτῶν ἢ καὶ ἂν ἔπαυσε εἰς τὰ δέκα·

ἀλλὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶθε νὰ εἶμαι ἄγνός καὶ εἶθε νὰ ἀρέσω εἰς τοὺς ἄγνούς·

τὸ πουλὶ ὁ ἀετὸς τιμᾶται ἀπὸ τὸν αἰγιόχον Δία·

τὰ ἀγαθὰ (ἀνήκουν) εἰς τὰ παιδιά τῶν εὐσεβῶν

καὶ ὄχι εἰς τὰ παιδιά τῶν ἀσεβῶν.

Ἄς χαιρεταὶ μὲν ὁ Διόνυσος, τὸν ὁποῖον ὁ ὑπέρτατος Ζεὺς ἀπέθεσεν εἰς τὸ χιονισμένον Δρακάνον, ἀφοῦ ἔλυσε τὸν μέγαλον του μηρόν·

ἄς χαιρεταὶ δὲ καὶ ἡ ὡραία Σεμέλη καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς, αἱ κόραι τοῦ Κάδμου, ἠρωίδες εἰς πολλὰς (γυναῖκας) ἀγαπηταῖ,

αί, ὀρίναντος Διονύσω, ἔρεξαν τότε ἔργον οὐκ ἐπιμωματόν.

Μηδεὶς ὀνόσαιτο τὰ (ἔργα) θεῶν.

αὶ ὅποια κατὰ παρακίνησιν τοῦ Διονύσου ἔκαμαν αὐτὴν τὴν πράξιν, τὴν ὄχι ἀξιόμειπτον.

Κανεὶς νὰ μὴ κατηγορήσῃ τὰ ἔργα τῶν θεῶν.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—27 *ἀπεχθομένω*, γεν. (=ἀπεχθομένου), ἀντικείμεν. τοῦ φρονιῖζοι.—*Διονύσω*, ἀντικείμεν. τοῦ *ἀπεχθομένω*.—28 *μηδ' εἰ... μογήσαι*, παραχωρητικὴ πρότασις (=μήτε καὶ ἂν ἐπάθαινε)· *μογήσαι*, γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. τοῦ *μογέω*=ὑποφέρω, παθαίνω.—29 *δεκάτω*, γεν.=δεκάτου (ἔτους).—30 *εὐαγέοιμι*, εὐκτ. τοῦ *εὐαγέω*=εἶμαι ἄγνος (*εὐαγής*, ἦτοι ἀπηλλαγμένος *ἄγους*).—*ἄδοιμι*, εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ *ἀνδάνω*=ἀρέσκω (ὀριστ. ἄορ. β' *ἔαδον*).—31 *αἰγίοχω*, γεν.=ἀττ. *αἰγίοχου*· *αἰγίοχος*=ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων· *αἰγίς* ἐλέγετο ἢ ἀσπίς τοῦ Διὸς ἐκπέμπουσα τρόμον καὶ ἔκπληξιν, ἐκ τούτων δὲ ἡ λέξις ἐσήμαινε καὶ τὴν ὀρητικὴν θύελλαν, καταιγίδα (ὡς ἡ σεισθεῖσα αἰγίς).—32 *λώια* (*λῶα*), συγκριτικὸν τοῦ *ἀγαθός*· ἐδῶ ἄνευ συγκριτ. σημασίας=τὰ ἀγαθὰ (ἢ εὐτυχία)· τὸ νόημα στ. 30-32: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι ἄγνος καὶ νὰ τιμῶμαι ὑπὸ τῶν ἄγνων, ὅπως ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, ὁ ἀετός, τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅπως οἱ εὐσεβεῖς τιμῶνται ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ ἀντιθέτως οἱ ἀσεβεῖς ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν.—34 *ἐπιγουνίς*, *ίδος*, τὸ ἄνω τοῦ γόνατος μέρος, ἦτοι τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ μηροῦ.—*κάτθετο* (=κατέθετο), μέσ. ἄορ. β' τοῦ *κατατίθεμαι*.—36 *μεμελημένοι*, μτχ. παθ. πρκμ. τοῦ μέλω=φρονιῖζω (ἐδῶ προσωπ.)=ἐκεῖνα περὶ ὧν φρονιῖζει τις, ἀγαπητά.—*ἠρωῖα* (=ἠρωῖνη), θηλ. τοῦ *ἠρως* (ἀντί: *ἠρωῖς*).—37 *ἔρεξαν*, ἄορ. τοῦ *ρέζω*=πράττω.—*ὀρίναντος*, μτχ. ἀπόλ. αἰτιολ. τοῦ *ὀρίνω*=παρακινῶ, παροτρύνω.—38 *ἐπιμωματόν* (=ἐπιμωμητόν) ἀξιόμειπτος (ἐκ τοῦ *μῶμος*=μομφή, ψόγος).—*ὀνόσαιτο*, εὐκτ. μέσ. ἄορ. τοῦ *ὀνομαί=*μέμφομαι, ψέγω.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—33 *Δράκανον*, ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ Ἰκαρίῳ· ἄγνωστον ποῖον ἔννοεῖ ὁ ποιητής.—34 *μεγάλα ἐπιγουνίδα λύσας*· ὁ σχετικὸς μὴ θοσ ἀναφέρει τὰ ἔξης: Ἡ Σεμέλη ἐγκυμονοῦσα τὸν Διόνυσον παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν της μὲ ὄλον τὸ θεῖον μεγαλεῖον τοῦ ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς κατέκασε τὴν Σεμέλην. Τότε, διὰ νὰ μὴ χαθῇ τὸ κυφορούμενον τέκνον του, ὁ Ζεὺς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του καὶ τὸ ἔρραφεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεληρώθη ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς («κάτθετο») λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του τὸν ἐπίδεσμον («μεγάλαν ἐπιγουνίδα λύσας»).

Γ' Αἴσθητικά.—Μετὰ τὸ κυρίως ἐπικόν τμημα τοῦ ποιήματος (1-26), ὅπου ὁ ποιητὴς διηγῆθη πῶς ἐγέννηεν ὁ σαραγαμῶν τοῦ Πενθέως ὑπὸ τῶν Βακχῶν, ἐπακολουθεῖ ὁ ἐπίλογος, ὁ ὁποῖος περιέχει ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον, διότι ἐμφανίζεται ὁμιλιῶν ὁ ἴδιος ὁ ποιητής. Ὁ ἐπίλογος οὗτος διαιρεῖται εἰς δύο μέρη: εἰς τὸ α' ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τὴν γνώμην του περὶ τῆς δικαίας τιμωρίας τοῦ Πενθέως, εἰς δὲ τὸ β' χαιρετίζει

τὸν Διόνυσον, τὴν Σεμέλην καὶ τὰς ἀδελφάς της. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ὄλον ποίημα καταλήγει μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν βαθέως θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ συναισθήματος.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 26-38.— 27. οὐκ ἀλέγω* μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμενω Διονύσω φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι· ὁ ποιητὴς αἰσθάνεται μὲν πόσον φρικτὸς εἶναι ὁ φόνος τοῦ Πενθέως, θεωρεῖ ὅμως αὐτὸν ὡς δικαίαν τιμωρίαν τῆς ἀσεβείας του· ἡ διατύπωσις τῆς ἄνω κρίσεως ὑπενθυμίζει τοὺς ὁμηρικοὺς στίχους :

Καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κείται ὀλέθρῳ,
ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, οἷς τοιαῦτά γε ῥέζοι

(Ὀδυσ. Α, 47-48).

32 εὐσεβέων παῖδεςσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὐ, ἀντίθεσις χάριν ἐμφάσεως τοῦ νοήματος (μόνον οἱ εὐσεβεῖς πρέπει νὰ εὐτυχοῦν, ἐνῶ οἱ ἀσεβεῖς, ὅπως ὁ Πενθεύς, πρέπει νὰ τιμωροῦνται).— 33-5 *χαίροι... χαίροι*, ἐπαναφορά.— 33 *μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο*, ἐκδήλωσις βαθυτάτης εὐσεβείας τοῦ ποιητοῦ.

Δ' ΠΕΡΙΔΗΨΕΙΣ: 1) Ὁ ποιητὴς κρίνει δικαίαν τὴν τιμωρίαν τοῦ Πενθέως (27-32).— 2) Χαίρει τὸν υἱὸν τοῦ ὑπάτου Διὸς Διόνυσον, τὴν μητέρα του Σεμέλην καὶ τὰς Καδμείας ἀδελφάς αὐτῆς (33-38).

8. Χάριτες ἢ Ἱέρων (XVI).

[Εἰσαγωγή.— Τὸ ποίημα τοῦτο, τοῦ ὁποῖου ἀπόσπασμα παραίθεται κατωτέρω, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος πρὸς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', ὁ ὁποῖος ἐβασιλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213. Πιθανῶς ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλε τὸ ποίημά του τὸ 275, ὅτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσῃ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐγκωμιάζει τὸν Ἱέρωνα καὶ ζητεῖ τὴν προστασίαν του. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἰσηκούσθη. Διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας πλήρης πικρίας καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν].

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ: ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

α) Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ πλούτου (22-33).

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος (ἐστὶν) ὁ μυρῖος ἔνδοθι κείμενος χρυσός;
Οὐχ ἄδε (ἐστὶν) ὄνασις πλούτου φρονέουσιν,
ἀλλὰ (ὄνασις ἐστὶν) τὸ μὲν (δοῦναι) ψυχᾶ,

Δυστυχησμένοι (ἄνθρωποι), καὶ τί ὠφελεῖ ὁ ἀμέτρητος χρυσός, πὺ εἶναι ἀποθηκωμένος μέσα εἰς τὸ σάτι (σας);
Δὲν εἶναι αὕτη ἡ χρησιμότης τοῦ πλούτου διὰ τοὺς φρονίμους,
ἀλλὰ (χρησιμότης τοῦ πλούτου εἶναι) νὰ δώσῃς τὸ μὲν ἓνα μέρος διὰ τὴν ψυχαγωγίαν (σου),

- τὸ δὲ δοῦναι πού τινι αἰοδῶν·
- 25 εὖ ἔρξαι γε πολλοὺς πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ βρέζειν ἐπιβώμια θεοῖς, μηδὲ ἔμμεναι κακὸν ξεινοδόκον, ἀλλὰ μειλίζαντα τραπέζῃ ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι, τίειν δὲ μάλιστα ἱεροὺς ὑποφίτας Μουσάων,
- 30 ὄφρα ἀκούσης ἐσθλὸς καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος,
- μηδὲ μύρῃαι ἀκλειῆς ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος, ὡσεὶ ἀχὴν τις ἐκ πατέρων, τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας μακέλα,
- κλαίων ἀκτῆμονα πενήνη.
- τὸ δὲ ἄλλο μέρος νὰ τὸ δώσης εἰς κάποιον ἀπὸ τοῦ αἰοιδούς· νὰ εὐεργετήσης βέβαια πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς (σου), πολλοὺς δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. πάντοτε δὲ νὰ προσφέρῃς θυσίας εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν, καὶ νὰ μὴ κακοδέχεσαι τοὺς ξένους (: νὰ μὴν εἶσαι ἀφιλόξενος), ἀλλ' ἀφοῦ (τοὺς) περιποιηθῆς εἰς τὴν τραπέζαν σου, νὰ τοὺς ξεπροβοδώσης, ὅταν θέλουν νὰ φύγουν, νὰ τιμᾷς δὲ πρὸ πάντων τοὺς ἱεροὺς ἐκπροσώπους τῶν Μουσῶν (: τοὺς ἱεροὺς ποιητάς), διὰ νὰ λέγῃσαι καλὸς (: διὰ ν' ἀκούῃς ἐπαίνους). ἀκόμη καὶ ὅταν θὰ εἶσαι κρυμμένος εἰς τὸν Ἄϊδην, καὶ νὰ μὴ θρηνηῖς ἄδοξος εἰς τὸν ψυχρὸν Ἀχέροντα, ὡσάν κανεῖς πτωχὸς ἀπὸ πατέρας (πτωχοῦς), ροζιασμένος ἀπὸ μέσα εἰς τὰ χεῖρα του (: μὲ ρόζους εἰς τὰς παλάμας του) ἀπὸ τὴν τσάπαν, κλαίων τὴν γεμάτην ἀνέχειαν πενίαν του.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—22 *δαιμόνιος*, ἐδῶ=δυστυχησμένος, ἄθλιος.—*μυρίος*, α, ον ἀμέτρητος, ἄπειρος (ἀλλά: *μύριοι*, αἱ, α = δέκα χιλιάδες).—23 *δωρ. ἄδς* = ἄττ. *ἦδε*—*δωρ. φρονέουσιν* = ἄττ. *φρονοῦσιν* (μτχ. δοτ. πληθ.).—*δναςις* (ἄττ. *δνησις*) ὠφέλεια (ἐκ τοῦ *δνήνημι*, τοῦ ὁποίου θέμα εἶναι *νη*, *να* μὲ τὸ εὐφωνικὸν *ο* καὶ τὸν ἀναδιπλ. *νι*)· ἐκ τοῦ *δναςις* ἢ γεν. ὑποκ. *πλοῦτιον* καὶ ἡ δοτ. *χαριστική φρονέουσιν*.—24 *ψυχᾶ* (= *ψυχῆ*), δοτ. τοῦ σκοποῦ=διὰ τὴν ψυχὴν, διὰ ψυχαγωγίαν.—25 *δοῦναι*, ὑποκ. τῆς ὄψεως (*έσταιν*)· ἐπίσης καὶ τὰ κατοπτέρω ἀπαρ. *ἔρξαι*, *βρέζειν*, *ἔμμεναι*, *ἀποπέμψαι*, *τίειν*.—*εὖ ἔρδω* (= *εὖ ποιῶ*) εὐεργετῶ.—*πηῶν*, γεν. διαιρετικῆ εἰς τὸ πολλοὺς, *πηὸς* συγγενῆς (ἐκ τοῦ *πέ-πα-μαι* καὶ *πά-ομαι*=ἀποκτῶ· διότι οἱ *πηοὶ* εἶναι ἐπίκτητοι συγγενεῖς).—26 *ἐπιβώμια*, σύστοιχον ἀντικ. τοῦ *βρέζειν* (= ἔρδειν, ποιεῖν).—27 *ξεινοδόκος*=ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους· ἢ αἱτ. *ξεινοδόκον* εἶναι κατηγορούμενον εἰς τὸ ἔννοοῦμ. *τινὰ* ὑποκειμ. τοῦ ἀπαρεμφάτου.—*τραπέζῃ*, κυρίως εἶναι δοτ. τοῦ μέσου=διὰ τραπέζης, διὰ προσφορᾶς γεύματος.—28 *μειλίζαντα*, μτχ. ἄορ. τοῦ *μειλίσσω* γλυκαίνω, εὐφραίνω, περιποιοῦμαι.—*ἐπὴν* (= ἐπει ἂν) ὅταν.—*δωρ. ἐθέλωντι* = ἄττ. *ἐθέλωσι* (ὑποκ. ἔνεστ.).—*νόμαι* ἐπιστρέφω, φεύγω διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πατρίδα μου (*νόσιος*).—29 *τίω* τιμῶ.—*ὑποφήτης* (*ὑπό+φημι*) ὁ ὁμιλῶν ἐξ ὀνόματος ἄλλου, ἐκπρόσωπος.—30 *ὄφρα* (= *ἵνα*) *ἀκούσης*, τελικὴ πρὸτ.—31 *μύρῃαι* (= *μύρησαι*, *μύρη*),

β' ένικ. ύποτ. ένεστ. τοῦ *μύρομαι* = θρηνηῶ.— 32 *τετυλωμένος*, μτχ. πρkm- τοῦ *τυλόμαι* = βγάζω ρόζους.— *μακέλα*, ποιητικόν αίτιον εἰς τὸ *τετυλωμένος*· *μακέλα* (ἀπτ. *μακέλη*), καί τύπος *μάκελλα* (ἐξ οὗ καί τὸ μτγν. *μακελλάσης*)· ἐκ τοῦ *μία* καί *κίλλω* (= ὠθῶ), διότι εἶχεν ἕνα μόνον ὀδόντα, ἐνῶ ἡ *δίκελλα* (*δῖς*, *κίλλω*) εἶχε δύο.— *χεῖρας*, αίτ. τοῦ κατά τι.— 34 *ἀφήν*, ἦνος πτωχός (ἐκ τῆς ρίζης *ἀχ-* καί *ἀγχ-* : *ἀχέω* = στενάζω, *ἄγχω* = πιέζω).

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.— 22 *δ' ἔνδοθι χροσός κείμενος*· έννοεῖ τὸν πλοῦτον, ὁ ὁποῖος εἶναι φυλαγμένος μέσα εἰς τὸ σπίτι, ὁ ἀποθηκευμένος καί ἀχρησιμοποίητος· οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι—λέγει ὁ ποιητής—δέν ἀποθηκεύουν τὸν πλοῦτον των καί δέν τὸν ἀφήνουν ἀχρησιμοποίητον, ἀλλά τὸν διαθέτουν ἐπωφελῶς καί διὰ τὸν ἑαυτὸν των καί διὰ τοὺς ἄλλους.— 24 *ἄιδοι* ἐλέγοντο παρ' ἀρχαίους κυρίως οἱ ποιηταὶ καί ψάλται τῶν πράξεων θεῶν καί ἡρώων.

Γ' ΑἲΣΘΗΤΙΚΑ.— Εἰς τὸ τὸ τμήμα τοῦτο (22-33) τοῦ ποιήματος ὁ ποιητής ὁμιλεῖ περὶ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ πλοῦτου καί τονίζει ὅτι οἱ πλούσιοι, ἂν εἶναι φρόνιμοι, πρέπει νὰ διαθέτουν τὸν πλοῦτον των καί εἰς ἄλλας εὐεργεσίας, ἀλλά καί εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ποιητῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ὕμνηθοῦν. Ἔτσι ἐμμέσως ζητεῖ τὴν προστασίαν τοῦ ἀπὸ τὸν Ἰέρωνα, ἵνα διαθέσῃ τὴν ποιητικὴν τέχνην του πρὸς ἐξύμνησίν του.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 22-33.— 22 *δαιμόνιοι*, προσφώνησις σχετλιαστικῆ.— 25 *πολλούς... πολλούς*, ἐπαναφορὰ πρὸς δήλωσιν τῆς πολλαπλῆς εὐεργετικῆς χρήσεως τοῦ πλοῦτου.— 30 *ῥφαρ ἐσθλὸς ἀκούσης*, *μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι*, σχῆμα ἐκ παραλλήλου (ἡ αὐτὴ έννοια καταφατικῶς καί ἀποφατικῶς).— 33 *πενίην ἀκτῆμονα*, προσωποποιία, ἀντὶ *πενίην* καί *ἀκτημοσύνην*.

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Καλὴ χρῆσις τοῦ πλοῦτου εἶναι ἡ διάθεσις αὐτοῦ πρὸς ψυχαγωγίαν καί ὑπὲρ τῶν ἄιδῶν (22-24).— 2) Ἐπίσης ὁ πλοῦτος πρέπει νὰ διατίθεται δι' εὐεργεσίαν τῶν συγγενῶν καί ἄλλων, διὰ θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς, διὰ περιποίησιν τῶν ξένων καί διὰ τὴν προστασίαν τῶν ποιητῶν, δι' ὧν ἀποκτᾶ τις δόξαν (25-33).

β) Ἡ μετὰ θάνατον φήμη διὰ τῶν ποιητῶν (34-57).

Πολλοὶ πενέσται ἐμετρήσαν- 35 το ἔμμηνον ἀρμαλιὴν ἐν δόμοις Ἄντιόχοιο καὶ ἀνακτος Ἄλεῦα·

πολλοὶ δὲ μόσχοι ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακούς Σκοπάδαισιν ἐμυκήσαντο σὺν κεραῆσι βόεσσι·
ποιμένες δὲ ἐνδιάσσκον ἀμ πεδίον Κραννώνιον μυρία ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·

Πολλοὶ δοῦλοι ἐμέτρῃσαν τὴν μηνιαίαν των τροφοδοσίαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἄντιόχου καὶ τοῦ ἡγεμόνος Ἄλεῦα·

πολλὰ δὲ μοσχάρια, συρόμενα πρὸς τίς μάνδρες χάριν τῶν Σκοπαδῶν, ἐμούγκρισαν μαζί μὲ τὰς κερασφόρους ἀγελάδας·
οἱ δὲ βοσκοὶ ὠδηγοῦσαν ἀνά τὴν πεδιάδα τῆς Κραννώνος ἄπειρα ἐλκεκτὰ πρόβατα διὰ τοὺς φιλοξένους ἀπογόνους τοῦ Κρέοντος·

- 40 ἀλλ' οὐ (=ἀλλ' οὐκ ἦν) σφιν
 ἦδος τῶν,
 ἐπεὶ ἐξεκένωσαν γλυκὺν
 θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν
 στυγνοῖο γέροντος,
 ἔκειντο δὲ ἄμναστοι ἐν δει-
 λοῖς νεκρούσσι μακροὺς αἰώ-
 νας,
 λιπόντες τὰ πολλὰ καὶ ὄλ-
 βια τῆνα,
 εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήιος
 θῆκε ὀνομαστοὺς ἐν ὀπλοτέ-
 ροις ἀνδράσι,
- 45 φωνέων αἰόλα ἐς πολύχορον
 βάρβιτον·
 ἔλλαχον δὲ τιμᾶς (= τιμῆς)
 καὶ ὠκέες ἵπποι, οἳ ἦλθον
 σφίσι στεφανηφόροι ἐξ ἱε-
 ρῶν ἀγῶνων.
 Τίς δ' ἂν ἔγνω ποτὲ ἀρι-
 στήας Λυκίων, τίς (ἂν ἔγνω)
 κομώντας Πριαμίδας,
 καὶ Κύννον (δντα) θῆλυν ἀπὸ
 χροῖης,
- 50 εἰ μὴ αἰοιδὸι ὕμνησαν φυλό-
 πιδας προτέρων;
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἔσχεν (ἂν)
 κλέος δηναιόν, ἀλαθεὶς ἑκα-
 τόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἐπὶ
 πάντας ἀνθρώπους ἔλθῶν τε
 ζωὸς εἰς ἔσχατον Ἄϊδαν καὶ
 φυγῶν σπήλυγγα ὄλοοιό Κύ-
 κλωπος,
- 55 εἰσιγάθη δὲ ἂν ὑφορβὸς Εὐ-
 μαιος καὶ Φιλοίτιος ἔχων
 ἔργον ἀμφὶ ἀγελαίαις βουσί,
 αὐτὸς τε περίσπλαγχνος
 Λαέρτης,
 εἰ μὴ ὤνασαν σφέας αἰοῖσαι
 Ἰάονος ἀνδρός.
- ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν εἰς αὐτοὺς εὐχαρίστησις
 ἀπ' αὐτά,
 διότι ἄδειασαν (: παρέδωσαν) τὴν γλυκεῖαν
 ζωὴν (των) εἰς τὴν εὐρύχωρον λέμβον τοῦ
 μισητοῦ γέροντος (δηλ. τοῦ Χάρωνος),
 θὰ παρέμενον δὲ λησιμονημένοι μεταξὺ τῶν
 δυστυχῶν νεκρῶν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας,
 ἀφοῦ ἄφησαν τὰ πολλὰ καὶ τὰ πλούσια
 ἐκεῖνα,
 ἂν ὁ θαυμάσιος ποιητὴς ἀπὸ τὴν Κέαν (: ὁ
 Σιμωνίδης ὁ Κεῖος) δὲν τοὺς ἔκαμνεν ὀνο-
 μαστοὺς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώ-
 πους,
 τραγουδῶν περὶ τεχνά (ἄσματα) μὲ συνο-
 δεῖαν πολυχόρδου λύρας·
 ἔτυχον δὲ τιμῆς (: ἐτιμήθησαν δὲ) καὶ οἱ
 ταχύποδες ἵπποι των, οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς
 αὐτοὺς φέροντες τὸν στέφανον (τῆς νίκης)
 ἀπὸ τοὺς ἱερούς ἀγῶνας.
 Καὶ ποῖος θὰ ἐγνώριζε ποτὲ τοὺς δια-
 πρεπεῖς ἐκ τῶν Λυκίων, ποῖος (θὰ ἐγνώ-
 ριζε) τοὺς μακρομάλληδες ἀπογόνους τοῦ
 Πριάμου,
 καὶ τὸν Κύννον, ὁ ὅποιος ἦτο θηλυκὸς ἀπὸ
 τοῦ χρωῦμα του (: ποῦ ἦτο λευκὸς σὰν γυ-
 ναίκα),
 ἂν οἱ ποιητὰι δὲν ἐξυμνοῦσαν τὰς μάχας
 τῶν παλαιότερων (ἀνθρώπων);
 οὔτε ὁ Ὀδυσσεὺς θὰ εἶχε δόξαν μακροχρό-
 νιον, ἀφοῦ περιεπλανήθη ἑκατὸν εἴκοσι μῆ-
 νας εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἀφοῦ ἦλθε
 ζωντανὸς εἰς τὸ βᾶθος τοῦ Ἄδου καὶ ἀφοῦ
 ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ ὀλεθρίου
 Κύκλωπος,
 ἤθελε δὲ ἀποσωπηθῆ (: καὶ θὰ ἐκαλύπτετο
 ὑπὸ τῆς λήθης) ὁ χοιροβοσκὸς Εὐμαιοὺς καὶ
 ὁ Φιλοίτιος, ὁ ὅποιος ἠσοχολεῖτο μὲ τὰ κο-
 πάδια τῶν ἀγελάδων, καὶ ὁ ἴδιος (ἀκόμη)
 ὁ μεγαλόψυχος Λαέρτης,
 ἂν δὲν ἐβοηθοῦσαν αὐτοὺς τὰ τραγούδια
 τοῦ Ἰωνος ἀνδρός (: ἂν δὲν τοὺς ἐξυμνοῦ-
 σαν τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου).

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.—35 *ἀρμαλιή* σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.—*πενέσται* πένητες (ἡ κατωτάτη τάξις τοῦ λαοῦ), δούλοι.—36 *Σκοπάδαι*, δοτ. χαριστική.—δωρ. *σακοὺς*=ἀττ. *σηκοὺς* (ὁ σηκὸς = ἡ μάνδρα).—37 *κεραῆσιν* (= *κερααῖς*), δοτ. πληθ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. *κεραός* = ὁ ἔχων κέρατα.—δωρ. *βέσσει*=ἀττ. *βουσί* (δοτ. πληθ. θηλ.).—38 *ἀμ* = *ἀνά*, πρόθ. μὲ ἀποκοπὴν πρὸ χελικου.—*ἐνδιαάσκω*, θαμιστικὸς πρτ. τοῦ *ἐνδιαάω-ω*=περῶ τὴν ἡμέρα μου· ἐδῶ=ἐλαύνω ποίμνια, ὀδηγῶ.—39 *ἐκκεριτος* ἐκλεκτός.—*Κρεῶνδαι* οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.—40 *σφίπιν* (= *σφίπιν* = αὐτοῖς, δηλ. τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρχουσιν), δοτ. κτητ. εἰς τὸ ἐννοοῦμ. *εἶσιν*.—*ἦδος* ἡδονή, εὐχαρίστησις.—*τῶν* (= αὐτῶν, δηλ. τῶν βοῶν, προβάτων κτλ.), γεν. ὑποκ. εἰς τὸ ἦδος (: αὐτὰ δὲν τοὺς εὐχαριστοῦσαν).—41 δωρ. *σιγνοῖτο*=ἀττ. *σιγνοῦ* (*σιγνός*=φοβερός, σκληρός).—42 *ἄμναστοι* (= ἄμνηστοι) ἀμνημόνευτοι, λησμονημένοι (ἐκ τοῦ *α* στερητ. καὶ *μυμνήσκομαι*).—δωρ. *τῆγα*=ἀττ. *ἐκεῖνα*.—43 *νεκύεσσι* = *νέκυοι*, δοτ. πληθ. (ὁ *νέκυς*, τοῦ *νέκυος* = ὁ νεκρός).—*ἐκειντο*, ἐνν. τὸ δυνητ. *ἄν*, ἀπόδοσις τῆς ὑποθ. προτάσεως *εἰ μή...* *θῆκε ὀνομαστοὺς* κτλ. ὑποθετ. λόγος β' εἰδους (τὸ ἀντίθετον τοῦ πραγματικοῦ).—44 *Κήμος* = Κεῖος (ἐκ Κέα) δηλ. ὁ Σιμωνίδης.—*αἰόλος* εὐκίνητος, ζωηρός, ὠραίος· τὸ ἐπίθ. *αἰόλα* σύστοιχον ἀντικείμε. εἰς τὸ *φωνέων* (= *φωνῶν*, ἄδων).—45 *βάρβητος* (*ῆ*), εἶδος λύρας.—46 *δολότερος*, συγκριτ. ἄνευ θετικοῦ = νεώτερος (πάντοτε ἐπὶ προσώπων)· κυρίως *δολότεροι*=οἱ λόγῳ τῆς ἡλικίας των καταλληλότεροι νὰ φέρουν ὄπλα.—46 *τιμᾶς*, γεν. ἐνικ. = *τιμῆς*, ἀντικ. τοῦ *ἔλλαχον* (= *ἔλαχον*).—*στεφανηφόροι*, κτηγμ. τοῦ *ἔπαοι*.—48 *τίς...* *δ' ἂν ἔγνω*, ἀπόδοσις τῆς ὑποθ. προτ. *εἰ μή...* *ὑμνησαν* (β' εἰδους).—*Δυκίων*, γεν. διαιρετική.—50 *φύλοπις*, *ιδος* ἡ βοή τῆς μάχης (ἴσως ἐκ τοῦ *φύλον* καὶ τῆς ρίζης *ὄπ*, *ορις*=ἔργον: τὸ ἔργον τῆς φυλῆς, ὁ ἀγὼν).—51 *οὐδ' Ὀδυσσεύς...* *κλέος ἔσχεν* (*ἄν*), *εἰγάθη δ' ἂν Εὐμαιος*, ἀποδόσεις εἰς τὴν ὑποθ. προτ. (51) *εἰ μὴ ὤνασαν* (β' εἰδους).—51 *ἀλαθεῖς*, μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ *ἀλάομαι-ῶμαι*=περιπλανῶμαι.—53 *σπῆλυγς*, γγος σπῆλαιον.—*δλοοῖτο*, γεν. ἐνικ. τοῦ ἐπιθ. *ὀλοός* (*ὄλ-λυμι*)=ὀλέθριος.—51 *εἰγάθη* (= *εἰγῆθη*), παθ. ἄορ. τοῦ *εἰγάομαι-ῶμαι*=ἀποσιωπῶμαι, καλύπτομαι ὑπὸ τῆς λήθης.—*υφοβός* (καὶ *συφοβός*)=χοιροβοσκός (ἐκ τοῦ *σῦς* ἢ *ῦς* καὶ *φέρω* = τρέφω).—55 *ἀγελαῖος* ὁ ἀνήγων εἰς τὴν ἀγέλην· *ἀμφ' ἀγελαῖαις βοῦσι* μὲ τὰς ἀγελαῖαις βοῦς (: μὲ τὰ κοπάδια τῶν ἀγελάδων).—57 *ὄνασαν*, (= *ὄνησαν*), ἄορ. τοῦ *ὄνιημι*=ὀφελῶ, βοηθῶ.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—34 *Ἀντίλοχος*, ἄρχων (ταγός) τῆς Θεσσαλίας ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀλευαδῶν.—*Ἀλεύας*, ἀρχηγός τῆς ὀνομαστῆς οἰκογενείας τῶν ἀποκληθέντων ἐκ τοῦ ὀνοματός του Ἀλευαδῶν (ταγῶν τῆς Θεσσαλίας).—36 *Σκοπάδαι*, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα, ἐπίσης ὀνομαστῆ οἰκογένεως Θεσσαλῶν ἀρχόντων.—38 *πεδίον Κραννώιον*, ἡ πεδιάς τῆς Κραννώιος ἐν τῇ Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας· ἐκεῖ ἔκειτο καὶ ἡ πόλις Κραννών, ἔδρα τῶν Σκοπαδῶν.—39 *Κρεῶνδαι* ἐλέγοντο οἱ Σκοπάδαι ὡς ἀπόγονοι τοῦ ἄρχοντος Κρέοντος, πατρὸς τοῦ Σκόπα.—41 *σχεδιά γέροντος*, ἐννοεῖ τὴν λέμβον, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάρων (*σιγνός γέρον*) μετέφερε τὰς ψυχὰς διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸν Ἄδην.—44 *αἰοῖδός δ' Κήμος* εἶναι ὁ περιφημὸς ποιητῆς Σιμωνίδης ὁ Κεῖος (556 - 468 π.Χ.), ὁ ὁποῖος παρέμεινε ἐπὶ τι διά-

στημα ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐξύμνησε τοὺς Ἀλευάδας καὶ Σκοπάδας. Τὸ νόημα τῶν στ. 34-47 εἶναι τὸ ἐξῆς: παρὰ τὸ πλῆθος τῶν δούλων, τὰ κοπάδια καὶ τὰ πλούτη των, οἱ Ἀλευάδαι καὶ οἱ Σκοπάδαι θὰ εἶχον λησμονηθῆ εἰς τὸν Ἄδην, ἂν δὲν εὐρίσκετο εἰς ποιητῆς, ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, νὰ τοὺς ἀπαθανάτισῃ μὲ τὰ ποιήματά του.—48 *ἀριστῆας Λυκίων** οἱ ἀριστεῖς τῶν Λυκίων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, εἶναι ὁ Σαρπηδῶν καὶ ὁ Γλαῦκος· *Λυκία* εἶναι χώρα εἰς τὰ Ν.Α. τῆς Μ. Ἀσίας.—49 *Πριάμιδαι* λέγονται οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου Ἐκτωρ, Πάρις ἢ Ἀλέξανδρος, Ἐλενος κλπ.—49 *Θῆλυν Κύκνον** ὁ Κύκνος ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· περὶ αὐτοῦ ἐγένετο λόγος εἰς ἀπολεσθὲν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον· *Κύπρια ἔπη*.—52 *Αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον** ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε μεταβῆ εἰς τὸν Ἄδην, ἵνα συμβουλευθῆ τὸν μάντιν Τειρεσίαν.—43 *σπῆλυγγα Κύκλωπος*, ἐννοεῖ τὸ σπῆλαιον τοῦ Κύκλωπος Πολυμήμου, τὸν ὁποῖον ἐτύφλωσεν ὁ Ὀδυσσεὺς.—56 *Λαέρτης* ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεως.—57 *Ἰάωνος (=Ἰωνος) ἀνδρός*, δηλ. τοῦ Ὀμήρου, τοῦ ὁποῖου πιθανωτέρα πατρὶς ἐθεωρεῖτο ἢ Σμύρνη τῆς Ἰωνίας.

Γ' ΑἰΣΘΗΤΙΚΑ.—Εἰς τὸ β' τμήμα (34-57) τοῦ εἰδυλλίου ὁ ποιητῆς ἀναφέρει παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσιν τὴν μετὰ θάνατον φήμην των εἰς τοὺς ποιητάς. Διὰ τούτων θέλει νὰ πείσῃ τὸν Ἰέρωνα, ὅτι καὶ αὐτός, ἂν θέλῃ ν' ἀποκτήσῃ φήμην, πρέπει νὰ τύχῃ ἀνταξίως ὑμνητοῦ καὶ ὅτι ἐν προκειμένῳ τοιοῦτος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ποιητῆς, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προσοτατεύσῃ. Ἡ ἀπαρίθμησις ἐξόχων προσώπων γίνεται διὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν Ἰέρωνα ὡς ἔχοντα θέσιν μεταξὺ αὐτῶν.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 34-57.—34 *πολλοί, 36 πολλοί, 38 μυρία, ἔπαναφορὰ πρὸς δῆλοισιν τῆς ἀφθονίας τῶν ἀγαθῶν.*—34 *πολλοὶ ἐν δόμοις... ἀρμαλιῆν ἔμμηγον ἐμετρήσαντο πενήσται*, αἰσθητοποιήσεις· δηλ. ἀντὶ νὰ εἴπῃ *πολλοὶ ἐν δόμοις πενήσται ἦσαν*, ὁ ποιητῆς ἀποφεύγων τὴν γενικότητα ἀναφέρει μίαν ὀρισμένην ἐνέργειαν τῶν πενήστων (τὸ μέτρομα τοῦ σιτηρεσίου των) καὶ τοιουτοτρόπως αἰσθητοποιεῖ τὸ πρᾶγμα καὶ παρέχει ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τοῦ πλούτου τῶν Θεσσαλῶν ἡγεμόνων.—36 *ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς μύσχοι* κτλ., γραφικὴ εἰκὼν (καὶ ἐδῶ αἰσθητοποιεῖται τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς εἰκόνης τῶν ἐλαυνόμενων καὶ μυκωμένων ἀγελάδων), ἀντὶ τῆς πεζολογικῆς φράσεως: *πολλοὶ μύσχοι σὺν βόσιν ἦσαν*.—40 *ἐπει γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμόν*, περίφρασις, ἀντὶ: *ἐπει ἀπέθανον*· τὸ δὲ *ἐξεκένωσαν* μεταφορὰ ἐκ τῶν ἐκκενουμένων δοχείων ἐπὶ τὸ παραστατικώτερον.—42 *πολλὰ καὶ ἄλβια*, σχῆμα ἐν διὰ δυοῖν, ἀντὶ: *πολλὰ ἄλβια* (οὕτω δηλοῦται ἡ ἀφθονία τοῦ πλούτου).—46 *τιμᾶς καὶ ὠκείας ἔλλαχον ἵπτοι*· δηλ. διὰ τῆς ποιήσεως ἀπαθανατίζονται ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῷα.—48 *κομώωντας*, κοσμητ. ἐπίθετον τῶν Πριάμιδῶν (ὁ Ὅμηρος ἀποκαλεῖ τοὺς Ἕλληνας *κάρη κομώωντας*).—51 *ἐκατόν καὶ εἰκατὶ (=εἴκοσι) μῆνας*, περίφρασις, ἀντὶ *δέκα ἔτη* (οὕτω δηλοῦται παραστατικώτερον τὸ μακρὸν τοῦ διαρκεῦσαντος χρόνου).

Δ' ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ: 1) Οἱ ἡγεμόνες τῆς Θεσσαλίας Ἀλευάδαι, Σκοπάδαι (ἢ Κρεῶνδαι) παρ' ὅλα τὰ πλούτη των θὰ ἐλησμονοῦντο, ἂν δὲν ἐξύμνησεν αὐτοὺς ὁ ποιητῆς Σιμωνίδης (34-47).—2) Οἱ ἀριστεῖς τῶν Λυκίων, οἱ

Πριαμίδα και ὁ Κύνκος ὀφείλουν τὴν φήμην των εἰς τοὺς ὑμνήσαντας αὐτοὺς αἰοιδοὺς (48-50).— 3) Ὁ περιπλανηθεὶς Ὀδυσσεύς, οἱ βοσκοὶ τοῦ Εὐμαιοῦς καὶ Φιλοίτιος καὶ ὁ πατήρ του Λαέρτης ἐδοξάσθησαν, διότι ὑμνησεν αὐτοὺς ὁ Ὅμηρος.

γ) Ἡ ποίησις ὑπερέχει τοῦ πλοῦτου (58-67).

Ἄγαθόν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισιν ἐκ Μοισᾶν (= ἐκ Μουσῶν),

ζῶντες δὲ ἀμαλδύνουσι χρήματα θανόντων.

60 Ἄλλὰ γὰρ ὁ μόχθος (τοῦ) μετρεῖν κύματα ἐπ' ἠόνι, ὅσσα ἄνεμος ὄθει χερσόνδε κατὰ γλαυκάς ἀλός,

ἢ νίξειν διαειδέει ὕδατι θολερόν πλίνθον, (ἔστιν) Ἴσος (τῷ) παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδεῖη·

χαιρέτω ὅστις (ἔστι) τοῖος, ἄργυρος δὲ εἶη οἱ ἀνάριθμος,

65 Ἴμερος δὲ πλεόνων ἔχει αἰεὶ αὐτόν.

Αὐτὰρ ἐγὼ ἐλόιμαν πρόσθεν τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων.

Ἡ καλὴ φήμη ἔρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς Μούσας,

οἱ δὲ ζῶντες κατεξοδεύουν τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων.

Ἄλλὰ βέβαια ὁ κόπος τοῦ νὰ μετρεῖς τὰ κύματα εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅσα ὁ ἄνεμος σπρώχνει πρὸς τὴν ξηρὰν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς γαλανῆς θαλάσσης,

ἢ νὰ πλένης μὲ ὀλοκάθαρο νερὸ τὸ θολὸ τοῦβλο,

εἶναι ἴσος (δηλ. ἐξ ἴσου πολὺς καὶ μάταιος) μὲ τὸ νὰ θέλῃς νὰ διορθώσῃς ἀνθρώπον, χαλασμένον ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν·

ἄς πάη στὸ καλὸ ὅποιος εἶναι τέτοιος, ὁ πλοῦτος δὲ ἄς εἶναι εἰς αὐτὸν ἀναρίθμητος (: ἄς ἔχη δὲ ἀναρίθμητα πλοῦτη), καὶ ὁ πόθος διὰ περισσότερα ἄς τὸν κατέχη πάντοτε.

Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα περισσότερον τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ νὰ ἔχω πολλὰ μουλάρια καὶ ἄλογα.

Α' ΓΛΩΣΣΙΚΑ.— 58 δωρ. *Μοισᾶν*—ἀττ. *Μουσῶν*.—59 δωρ. *ζῶντες*—ἀττ. *ζῶντες*.—*ἀμαλδύνω* ἐξασθενίζω, δαπανῶ, κατεξοδεύω (ἐκ τοῦ *ἀμαλός*, τῆς αὐτῆς ρίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ *μαλακός*, μὲ τὸ εὐφωνικὸν α).—60 δωρ. *Ἴσος*—ἀττ. *ἴσος*.—*ὁ μόχθος* εἶναι τὸ ὑποκ. τοῦ ἐννοουμ. *εἶσι'* τὰ δὲ *μετρεῖν καὶ νίξειν* ἰσοδυναμοῦν μὲ γεν. ἀντικμ. : *ὁ μόχθος τοῦ μετρεῖν καὶ νίξειν ἐστὶν ἴσος* (τῷ) *παρελθεῖν* τὸ *ἴσος* κτηγμ. τὸ δὲ ἀπαρ. *παρελθεῖν* ἰσοδυναμεῖ μὲ δοτ. συντ. εἰς τὸ *ἴσος* (: *ἴσος τῷ παρελθεῖν*).—*ἠὼν* (*ἠῶνος*) ἀκτὴ.—62 *νίξω* νίπτω.—*διαειδέης* διαυγής, ὀλοκάθαρος.—63 *φιλοκερδεῖη*, ποιητ. αἴτιον εἰς τὸ *βεβλαμμένον*.—*παρελθεῖν*, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ *παρέρχομαι*, ἐδῶ = προσπαθῶ νὰ μεταλείσω.—65 *χαιρέτω*, εἰρωνικῶς = ἄς χαιρέται, ἄς πάη στὸ καλὸ.—67 *πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων*, γεν. συγκριτικὴ ἐκ τοῦ *πρόσθεν ἐλόιμαν*.

Β' ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ.—60 *ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν*, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα.—62 *ὕδατι διαειδέει νίξειν θολερὰν πλίνθον*, καὶ αὕτῃ παροιμία μὲ τὴν ἰδίαν σημασίαν· πρβλ. τὰ ἡμέτερα : «σα-

πουνίζεις τὸ γουρούνι, χάνεις κόπο καὶ σαπούνι» καὶ «τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης, μόνο τὸ σαπούνι χάνεις».

Γ' ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ.— Τὸ τελευταῖον τμήμα (58 - 67) τοῦ παρατιθεμένου ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Ἱέρωνα ἀφιερωμένου ποιήματος εἶναι ὕμνος τῆς ποιήσεως. Αἱ μουσαι δίδουν δόξαν καὶ ὄχι τὰ πλοῦτη! Τοιουτοτρόπως ὁ ποιητὴς ἐξυψώνει ἑαυτὸν καὶ τὴν τέχνην του, προσπαθεῖ δὲ νὰ προσελκύσῃ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ἱέρωνος.

Αἰσθητικὰ στοιχεῖα στ. 58 - 67.— 58 *ἐκ Μοισῶν*, προτάσσεται χάριν ἐμφάσεως.— *ἀμαλδύνοισι*, ποιητικὴ λέξις, ἀντὶ δαπανῶσι.— 60 *ἴσος δ μόχθος* κτλ., παραβολὴ τοῦ ματαίου κόπου τῆς μετρήσεως τῶν κυμάτων καὶ τῆς λευκάνσεως τῆς θολερᾶς πλίνθου (παροιμία) μὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ φιλαργύρου (πρβλ. *φύσιν πονηρᾶν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον*).— 61 *ὄσσο' ἄνεμος χερσόγδε* κατὰ *γλαυκᾶς ἄλδος ὠθεῖ*, γραφικὴ εἰκὼν τῶν φερομένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κυμάτων.— 64 *χαιρέτω ὄστις τοῖσος*, εἰρωνεία.— 65 *αἰεὶ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν*, εἰρωνεία (: τὸ νὰ ἐπιθυμοῦν πάντοτε περισσότερα εἶναι ἀρκετὴ τιμωρία τῶν φιλαργύρων, διότι οὐδέποτε εὐρίσκουν ἱκανοποίησιν).

Δ' ΠΕΡΙΑΨΕΙΣ. 1) Ἡ ἐκ τῶν Μουσῶν δόξα εἶναι ἀγαθὴ, ὁ δὲ ὕλικός πλοῦτος φθαρτός (58 - 9).— 2) Ἡ φιλαργυρία εἶναι ἀνίατος (60 - 63).— 3) Ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ φιλία τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀνωτέρα τοῦ ὕλικου πλούτου (64 - 77).

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

	Σελίς
1. Νομείς Βάντος καί Κορύδων (IV)	7
2. Συρακόσσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι (XV)	15
3. Ἡλακίτη (XXVIII)	36
4. Βουκολιασταί Δάφνης καί Μενάλκας (VIII)	40
5. Βουκολιασταί Δάφνης καί Μενάλκας (IX)	52
6. Ἄλις (XXI)	59
7. Λῆναι ἢ Βάχαι (XXVI)	69
8. Χάριτες ἢ Τέρων (XVI)	74

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
 ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΙΑΣ} Α.Ε.
 ΑΘΗΝΑΙ - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ (ΣΤΑΔΙΟΥ) 38

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ
 ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
 (ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ)**

<i>Κρητικοῦ Βίκτωρος</i>	Σοφοκλέους Ἀντιγόνη (κατὰ νέον σύστημα)	Δρχ.	10.000	
>	>	Εὐριπίδου, Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις (Νέα)	> 9.000	
>	>	Εὐριπίδου, Ἰφιγένεια ἢ ἐν Αὐλίδι (Νέα)	> 9.000	
>	>	Ἀρχαίων Ἑλλήνων Λυρικών	> 10.000	
>	>	Ἐκλογαὶ ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων	> 4.000	
>	>	Κ. Ρούφου, Ἱστορία Μ. Ἀλεξάνδρου	> 10.000	
>	>	Καίσαρος commentarii de bello civili	> 4.000	
>	>	Θεοκρίτου Εἰδύλλια (κατὰ νέον σύστημα)	> 6.000	
<i>Κοσμᾶ Κυριάκου</i>	Δημοσθένους Ὀλυμπιακοὶ (Νέα)		6.000	
>	>	Ἀρριανοῦ Ἀνάβασις ἐκλογαὶ Α' Βιβλίου (Νέα)	> 5.500	
>	>	Ἀρριανοῦ Ἀνάβασις ἐκλογαὶ Β' Βιβλίου	> 4.000	
>	>	Ἡρόδοτου Ἐκλογαὶ	> 10.000	
>	>	Θουκυδίδου, Ἐπιτάφιος Περικλέους	> 4.000	
>	>	>	Ἱστορίας ἐκλογαὶ	> 4.000
>	>	Θουκυδίδου, Ἱστορίαι (Πλαταικᾶ) (Νέα)	> 9.000	
>	>	Ἰσοκράτους ἐπιστολῶν πρὸς Φίλιππον	> 4.000	
>	>	Πρὸς Δημόκρινον λόγος τοῦ Ἰσοκράτους	> 4.000	
>	>	Κικέρωνος Γ' κατὰ Κατιλίνα	> 4.000	
>	>	Κορνηλίου Νέπωτος Βίοι	> 4.000	
>	>	Λατινικὸν ἀναγνωσματάριον (Νέα)	> 5.500	
>	>	Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους	> 4.000	
>	>	Λυσίου Λόγοι	> 4.000	
>	>	Ξενοφῶντος Ἑλληνικά Α' καὶ Β'	> 4.000	
>	>	>	Γ' καὶ Δ'	> 4.000
>	>	>	Κύρου Ἀνάβασις, Βιβλίον Α' καὶ Β' ἕκαστον	> 4.000
>	>	Ἵμῆρου Ἰλιάς Α'-Γ'	> 4.000	
>	>	>	Ζ'	> 4.000
>	>	>	Ὀδύσσεια Α' (Νέα)	> 7.000
>	>	>	Ζ'	> 4.000
>	>	Ὀβιδίου μεταμορφώσεων : Φαέθων-Νιόβη (Νέα)	> 8.000	
>	>	Πλάτωνος, Ἀπολογία Σωκράτους	> 4.000	
>	>	>	Κρίτων	> 4.000
>	>	Βιργιλίου Αἰνείας Α' (Νέα)	> 5.500	
>	>	>	Β' (Νέα)	> 6.000
>	>	Lhomond. Ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Ρώμης (Νέα)	> 6.000	
<i>Δημοπούλου Π.</i>	Σοφοκλέους Ἀντιγόνη		4.000	
>	>	Πλάτωνος Φαίδων	> 4.000	
>	>	Πλάτωνος Προταγόρας	> 4.000	
>	>	Θεοκρίτου Εἰδύλλια	> 3.500	
>	>	Εὐριπίδου, Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις	> 4.000	
<i>Μπαρμπασιᾶν Χρ.</i>	Λύσεις Ἀλγέβρας Ὁργανισμοῦ Σακελλαρίου		15.000	
>	>	Λύσεις Γεωμετρίας Νικολάου	> 15.000	
>	>	Λύσεις Τριγωνομετρίας Ὁργανισμοῦ Νικολάου	> 9.000	
>	>	Λύσεις τῆς Πρακτ. Ἀριθμητικῆς καὶ Πρακτ. Γεωμετρίας Ὁργανισμοῦ Τόγκα, Πασσά, Νικολάου	> 15.000	
>	>	Λύσεις Κοσμογραφίας Ὁργανισμοῦ	> 8.000	
<i>Τζουγανάτου Νικ.</i>	Μ. Τ. CICERONIS Somnium Scipionis		6.000	
<i>Φιλιππίδου Δαξ.</i>	Μετάφρασις ἐκλογῶν Ὁρατίου		4.000	
>	>	Μετάφρ. Ἀναγνωστικοῦ τῆς Ἀρχαίας Γ. Ζούκη	> 4.000	